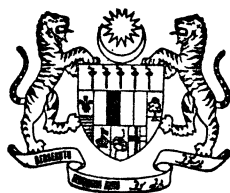

Jilid III
Bil. 30

MALAYSIA

Hari Jumaat
30hb November, 1973

PENYATA RASMI

OFFICIAL REPORT

DEWAN RAKYAT

HOUSE OF REPRESENTATIVES

PARLIMEN KETIGA

Third Parliament

PENGGAL PARLIMEN KETIGA

Third Session

KANDUNGANNYA

JAWAPAN-JAWAPAN MULUT BAGI PERTANYAAN-PERTANYAAN
[Ruangan 3517]

USUL:

Kajian Semula Pertengahan Penggal Rancangan Malaysia Kedua
[Ruangan 3547]

MALAYSIA

DEWAN RAKYAT YANG KETIGA

Penyata Rasmi

PENGGAL YANG KETIGA

Hari Jumaat, 30hb November, 1973

Mesyuarat dimulakan pada pukul 2.30 petang

YANG HADIR:

- Yang Berhormat Tuan Yang di-Pertua, TAN SRI DATUK CHIK MOHAMED YUSUF BIN SHEIKH ABDUL RAHMAN, P.M.N., S.P.M.P., J.P., Datuk Bendahara Perak.
- Yang Amat Berhormat Perdana Menteri dan Menteri Luar Negeri, TUN HAJI ABDUL RAZAK BIN DATUK HUSSEIN, S.M.N., K.O.M. (Pekan).
- „ Timbalan Perdana Menteri dan Menteri Perdagangan dan Perindustrian, DATUK HUSSEIN BIN DATUK ONN, S.P.M.J., P.I.S. (Johor Bahru Timur).
- Yang Berhormat Menteri Perhubungan, TAN SRI HAJI SARDON BIN HAJI JUBIR, P.M.N., S.P.M.K., S.P.M.J. (Pontian Utara).
- „ Menteri Hal Ehwal Sarawak, TAN SRI TEMENGGONG JUGAH ANAK BARIENG, P.M.N., P.D.K., P.N.B.S. (Ulu Rajang).
- „ Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat, TAN SRI V. MANICKAVASAGAM, P.M.N., S.P.M.S., J.M.N., P.J.K. (Kelang).
- „ Menteri Pembangunan Ekonomi Desa, TUAN ABDUL GHAFAR BIN BABA (Melaka Utara).
- „ Menteri Kerja Raya dan Tenaga, DATUK HAJI ABDUL GHANI GILONG, P.D.K., J.P. (Kinabalu).
- „ Menteri Kesihatan, TAN SRI LEE SIOK YEW, P.M.N., A.M.N., P.J.K. (Sepang).
- „ Menteri Kemajuan Tanah dan Menteri Tugas-tugas Khas, DATUK HAJI MOHAMED ASRI BIN HAJI MUDA, S.P.M.K. (Kota Bharu Hulu).
- „ Menteri Pertahanan, DATUK HAMZAH BIN DATUK ABU SAMAH, S.M.K., D.S.R., S.I.M.P. (Raub).
- „ Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri dan Menteri Penerangan, TAN SRI HAJI MUHAMMAD GHAZALI BEN SHAFIE, P.M.N., D.I.M.P., P.D.K. (Lipis).
- „ Menteri Perusahaan Utama, DATUK HAJI ABDUL TAIB BIN MAHMUD, P.G.D.K., (Samarahan).
- „ Menteri Teknologi, Penyelidikan dan Penyelarasan Kampung-kampung Baru, DATUK LEE SAN CHOON, S.P.M.J., K.M.N. (Segamat Selatan).
- „ Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan, DATUK ALI BIN HAJI AHMAD, S.P.M.J., S.M.J. (Pontian Selatan).
- „ Menteri Pelajaran, TUAN HAJI MOHAMED BIN YAACOB, P.M.K., S.M.T. (Tanah Merah).

Yang Berhormat Menteri Tugas-tugas Khas, TUAN MICHAEL CHEN WING SUM (Ulu Selangor).

- „ Timbalan Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri, DATUK ABDUL SAMAD BIN IDRIS, J.M.N., A.M.N., P.J.K. (Kuala Pilah).
- „ Timbalan Menteri Perdagangan dan Perindustrian, DATUK MUSA HITAM, S.P.M.J. (Segamat Utara).
- „ Timbalan Menteri Penerangan, TUAN SHARIFF AHMAD (Langat).
- „ Timbalan Menteri Jabatan Perdana Menteri, DATUK HAJI WAN ABDUL KADIR BIN ISMAIL, D.P.M.T., P.P.T. (Kuala Trengganu Utara).
- „ Timbalan Menteri Kewangan, DATUK MOHAMED BIN RAHMAT, D.P.M.J., K.M.N. (Johor Bahru Barat).
- „ Setiausaha Parlimen kepada Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat, TUAN HAJI RAMLI BIN OMAR, K.M.N., P.M.P. (Krian Darat).
- „ Setiausaha Parlimen kepada Menteri Pembangunan Ekonomi Desa, DATUK HAJI MUSTAPHA BIN HAJI ABDUL JABAR, D.P.M.S., J.M.N., J.P. (Sabak Bernam)
- „ Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua, TAN SRI HAJI NIK AHMED KAMIL, D.K., P.M.N., S.P.M.K., S.J.M.K. (Ulu Kelantan).
- „ NIK ABDUL AZIZ BIN NIK MAT, J.P. (Kelantan Hilir).
- „ Y.A.M. TUNKU ABDULLAH IBNI ALMARHUM TUANKU ABDUL RAHMAN, P.P.T. (Rawang).
- „ TUAN ABDUL RAHMAN BIN SBRI (Johor Timur).
- „ TUAN HAJI ABDUL WAHAB BIN YUNUS (Dungun).
- „ PENGHULU ABIT ANAK ANGKIN, P.P.N. (Kapit).
- „ TUAN ABU BAKAR BIN UMAR (Kubang Pasu Barat).
- „ TUAN HAJI AHMAD BIN ARSHAD, A.M.N. (Muar Utara).
- „ TUAN AHMAD BIN HAJI ITHNIN (Melaka Selatan).
- „ TUAN HAJI AHMAD BIN SA'ID, J.P. (Seberang Utara).
- „ TUAN HAJI AHMAD DAMANHURI BIN HAJI ABDUL WAHAB, P.M.P., P.J.K. (Hilir Perak).
- „ PUAN BIBI AISHAH BINTI HAMID DON, A.M.N., P.J.K. (Kulim Utara).
- „ TUAN AJAD BIN O. T. UYONG (Labuk-Sugut).
- „ TUAN AZAHARI BIN MOHD. TAIB, S.M.K., J.S.M., A.M.N., J.P. (Sungei Patani).
- „ DATUK PENGARAH BANYANG ANAK JANTING, Q.M.C., P.N.B.S., P.B.S. (Julau).
- „ TUAN BOJENG BIN ANDOT (Simunjan).
- „ TUAN BUJA BIN GUMBILAI (Tuaran).
- „ AWANG BUNGSU BIN ABDULLAH (Limbang-Lawas).
- „ TUAN HAJI AWANG WAL BIN AWANG ABU (Santubong).
- „ TUAN CHAN FU KING (Telok Anson).
- „ TUAN CHAN SIANG SUN, A.M.N., P.J.K., J.P. (Bentong).
- „ TUAN CHAN YOON ONN (Ulu Kinta).
- „ DR CHEN MAN HIN (Seremban Timur).
- „ TUAN VALENTINE COTTER *alias* JOSEPH VALENTINE COTTER (Bau-Lundu).

Yang Berhormat TUAN PETER PAUL DASON (Pulau Pinang Utara).

- „ TUAN V. DAVID (Dato Kramat)
- „ TUAN EDWIN ANAK TANGKUN, A.B.S. (Batang-Lupar).
- „ TUAN FAN YEW TENG (Kampar).
- „ DATIN HAJJAH FATIMAH BINTI HAJI ABDUL MAJID, J.M.N., P.I.S. (Batu Pahat Dalam).
- „ TAN SRI FATIMAH BINTI HAJI HASHIM, P.M.N. (Jitra-Padang Terap).
- „ TUAN THOMAS SELVARAJ GABRIEL (Pulau Pinang Selatan).
- „ TUAN GOH HOCK GUAN (Bungsar).
- „ TUAN HASHIM BIN GERA (Parit).
- „ TUAN RICHARD HO UNG HUN (Sitiawan).
- „ TUAN HOR CHEOK FOON (Damansara).
- „ TUAN HUSSAIN BIN HAJI SULAIMAN (Besut).
- „ TAN SRI SYED JAAFAR BIN HASAN ALBAR, P.M.N. (Johor Tenggara).
- „ DATUK KHOO PENG LOONG, P.N.B.S. (Bandar Sibu).
- „ TUAN EDMUND LANGGU ANAK SAGA, P.B.S. (Saratok).
- „ TUAN LATIP BIN HAJI DRIS (Mukah).
- „ TUAN LEE SECK FUN, K.M.N. (Tanjong Malim).
- „ TUAN LIM CHO HOCK (Batu Gajah).
- „ DR LIM CHONG EU (Tanjong).
- „ TUAN LIM KIT SIANG (Bandar Melaka).
- „ TUAN LIM PEE HUNG, P.J.K. (Alor Star).
- „ TUAN LOH JEE MEE (Batang Padang).
- „ TUAN WALTER LOH POH KHAN (Setapak).
- „ DATUK PETER LO SU YIN, P.G.D.K. (Sandakan).
- „ TUAN LUHAT WAN (Baram).
- „ TUAN ANDREW MARA ANAK WALTER UNJAH (Betong).
- „ TUAN HAJI MAWARDI BIN LEBAI TEH (Kota Star Utara).
- „ DR MOHAMED BIN TAIB, P.M.K., P.J.K. (Kuantan).
- „ TUAN HAJI MOHD. CHIK JOHARI ONDU MAJAKIL (Labuan-Beaufort).
- „ TUAN MOHD. DAUD BIN ABDUL SAMAD (Kuala Trengganu Selatan).
- „ TUAN MOHD. NOR BIN MD. DAHAN, A.M.N., J.P. (Ulu Perak).
- „ TUAN MOHD. SALLEH BIN DATUK PANGLIMA ABDULLAH (Darvel).
- „ TUAN HAJI MOHAMED YUSOF BIN MAHMUD, A.M.N. (Temerloh).
- „ TUAN HAJI MOHD. ZAIN BIN ABDULLAH (Bachok).
- „ DATUK ENSKU MUHSEIN BIN ENSKU ABDUL KADIR, D.P.M.T., J.M.N. (Trengganu Tengah).

Yang Berhormat WAN MOKHTAR BIN AHMAD, P.J.K. (Kemaman).

- „ TUAN HAJI MOKHTAR BIN HAJI ISMAIL, J.S.M. (Perlis Selatan).
- „ TUAN MUHAMMAD FAKHRUDDIN BIN HAJI ABDULLAH, J.P. (Pasir Mas Hilir).
- „ TUAN JONATHAN NARWIN ANAK JINGGONG (Lubok Antu).
- „ TAN SRI SYED NASIR BIN ISMAIL, P.M.N., J.M.N., D.P.M.J., P.I.S. (Muar Dalam).
- „ TUAN NG HOE HUN (Larut Selatan).
- „ RAJA NONG CHIK BIN RAJA ISHAK, S.M.S., P.J.K. (Kuala Selangor).
- „ TUAN OTHMAN BIN ABDULLAH, A.M.N. (Perlis Utara).
- „ PENGARAH RAHUN ANAK DEBAK (Serian).
- „ TUAN R. C. M. RAYAN *alias* R. C. MAHADEVA RAYAN (Ipoh).
- „ TUAN SEAH TENG NGIAB, S.M.J., P.I.S. (Muar Pantai).
- „ DR S. SEEVARATNAM, P.J.K. (Seremban Barat).
- „ TUAN HAJI SHAFIE BIN ABDULLAH, A.M.N., B.C.K. (Baling).
- „ TUAN SOH AH TECK, A.M.N. (Batu Pahat).
- „ DR A. SOORIAN (Port Dickson).
- „ TUAN SU LIANG YU (Bruas).
- „ TUAN SULAIMAN BIN BULON, P.J.K. (Bagan Datoh).
- „ WAN SULAIMAN BIN HAJI IBRAHIM, S.M.K. (Pasir Puteh).
- „ TUAN SULAIMAN BIN HAJI TAIB (Krian Laut).
- „ PENGIRAN TAHIR BIN PENGIRAN PATERA (Kimanis).
- „ TUAN TAI KUAN YANG, A.M.N., P.J.K. (Kulim-Bandar Bharu).
- „ DATUK TAJUDIN BIN ALI, D.P.M.P., P.J.K. (Larut Utara).
- „ DR TAN CHEE KHOON (Batu).
- „ TUAN TAN CHENG BEE, A.M.N., J.P. (Bagan).
- „ TUAN TIAH ENG BEE, P.I.S. (Kluang Utara).
- „ TUAN JAMES STEPHEN TIBOK, A.D.K. (Penampang).
- „ TUAN TING MING KIONG (Bintulu).
- „ TUAN JOSEPH UNTING ANAK UMANG (Kanowit).
- „ TUAN YEH PAO TZU, A.M.N. (Tawau).
- „ TUAN YEOH TECK CHYE (Bukit Bintang).
- „ TENGKU ZAID BIN TENGKU AHMAD, D.P.M.K., J.M.K., S.M.K. (Pasir Mas Hulu).

YANG TIDAK HADIR:

Yang Berhormat Menteri Kewangan, TUN TAN SIEW SIN, S.S.M., J.P. (Melaka Tengah).

- „ Menteri Perpaduan Negara, TUN V. T. SAMBANTHAN, S.S.M., P.M.N. (Sungei Siput).
- „ Menteri Tak Berpotfolio, TUAN MOHAMED KHIR JOHARI (Kedah Tengah).

- Yang Berhormat Menteri Pertanian dan Perikanan, TAN SRI HAJI MOHAMED GHAZALI BIN HAJI JAWI, P.M.N., D.P.C.M., P.N.B.S. (Kuala Kangsar).
- „ Menteri Kerajaan Tempatan dan Perumahan, DATUK ONG KEE HUI, P.N.B.S. (Bandar Kuching).
- „ Menteri Tugas-tugas Khas, Y.M. TENGGU AHMAD RITHAUDDEEN AL-HAJ BIN TENGGU ISMAIL, P.M.K. (Kota Bharu Hilir).
- „ Timbalan Menteri Perusahaan Utama, TUAN HAJI YUSOF BIN HAJI ABDULLAH *alias* HAJI YUSOF RAWA (Kota Star Selatan).
- „ Setiausaha Parlimen kepada Menteri Kemajuan Tanah, TUAN MOHAMED BIN UJANG, K.M.N., P.J.K. (Jejebu-Jempol).
- „ Setiausaha Parlimen kepada Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan, TUAN MOKHTAR BIN HAJI HASHIM (Rembau-Tampin).
- „ DATUK DR HAJI ABDUL AZIZ BIN OMAR, D.J.M.K., J.M.N., J.M.K., S.M.K. (Tumpat).
- „ DATUK HAJI ABDUL-RAHMAN BIN YA'KUB, P.N.B.S. (Payang).
- „ TUAN HAJI ABDUL RASHID BIN HAJI JAIS, A.D.K. (Sabah Selatan).
- „ PENGIRAN AHMAD BIN PENGIRAN INDAR (Kinabatangan).
- „ DR AWANG BIN HASSAN, S.M.J. (Muar Selatan).
- „ CHEGU BAUDI BIN UNGGUT (Bandau).
- „ TUAN CHEN KO MING, A.M.N., P.B.S. (Sarikei).
- „ DR CHU CHEE PENG (Kluang Selatan).
- „ TUAN HANAFIAH HUSSAIN, A.M.N. (Jerai).
- „ TUAN MOHAMED ARIF BIN SALLEH, A.D.K. (Sabah Dalam).
- „ TAN SRI MOHAMMAD SAID BIN KERUAK, P.M.N., S.P.D.K. (Kota Belud).
- „ TUAN MOHD. TAHIR BIN ABDUL MAJID, S.M.S., P.J.K. (Kuala Langat).
- „ TUAN MOHD. TAHIR BIN HAJI ABDUL MANAN (Kapar).
- „ TUN DATU HAJI MUSTAPHA BIN DATU HARUN, S.M.N., P.D.K., K.V.O., O.B.E. (Marudu).
- „ TUAN MUSTAPHA BIN HUSSAIN (Seberang Tengah).
- „ DATUK PANG TET TSHUNG, P.D.K. (Kota Kinabalu).
- „ DATUK SRI S. P. SEENIVASAGAM, S.P.M.P., D.P.M.P., P.M.P., J.P. (Menglembu).
- „ DATUK SENU BIN ABDUL RAHMAN, P.D.K. (Kuala Kedah).
- „ TUAN V. VEERAPPEN (Seberang Selatan).
- „ DATUK JAMES WONG KIM MIN, P.N.B.S. (Miri-Subis).
- „ DATUK STEPHEN YONG KUET TZE, P.N.B.S. (Padawan).

YANG HADIR BERSAMA:

- Yang Berhormat Peguam Negara, TAN SRI ABDUL KADIR BIN YUSOF, P.M.N., S.P.M.J., P.J.K. (Dilantik).
- „ Menteri Kebajikan Am, PUAN AISHAH BINTI HAJI ABDUL GHANI, J.M.N. (Dilantik).
- „ Timbalan Menteri Perhubungan, TUAN WONG SENG CHOW (Dilantik).

DEWAN RAKYAT

PEGAWAI-PEGAWAI KANAN

Setiausaha Dewan Rakyat, Datuk Azizul Rahman bin Abdul Aziz,

Timbalan Setiausaha, A. Hasmuni bin Haji Hussein.

Penolong Setiausaha, Mohd. Salleh bin Abu Bakar.

Pemangku Penolong Setiausaha, Ghazali bin Haji Abd. Hamid.

BAHAGIAN PENYATA RASMI

Penyunting, Yahya Manap.

Penolong Penyunting, P. B. Menon.

Penolong Penyunting, Osman bin Sidik.

Pemberita-pemberita:

N. Ramaswamy.

Louis Yeoh Sim Ngoh.

Abdul Rahman bin Haji Abu Samah.

Rani bin Rahim.

Suhor bin Husin.

Ng Cheng Kuai.

Jamaludin bin Haji Ali.

Amran bin Ahmad.

Mohd. Salleh bin Mohd. Yusof.

Margaret Chye Kim Lian.

Quah Mei Lan.

Puan Kong Yooi Thong.

BENTARA MESYUARAT

Mejar Shariff bin Md. Saad.

DOA

(Tuan Yang di-Pertua *mempengerusikan Mesyuarat*)

JAWAPAN-JAWAPAN MULUT BAGI PERTANYAAN- PERTANYAAN

KAWALAN EKSPOT

1. Tuan Ng Hoe Hun (*di bawah S.O. 24 (2)*) minta Menteri Perdagangan dan Perindustrian menyatakan:

- (i) samada beliau sedar bahawa oleh kerana tiada kawalan eksport ke atas balak, papan lapis, minyak kelapa sawit, isi kelapa, udang dan kayu api maka harga semua barang-barang ini telah melambung naik di pasaran tempatan; dan
- (ii) samada Kerajaan akan mengawal eksport barang-barang ini untuk memastikan bekalan yang cukup dalam pasaran tempatan dan menahan kenaikan harga barang-barang itu dari melambung naik.

Timbalan Menteri Perdagangan dan Perindustrian (Datuk Musa Hitam): Tuan Yang di-Pertua, kenaikan harga barang-barang seperti yang disebut oleh Yang Berhormat itu, ialah disebabkan oleh beberapa faktor yang begitu kompleks dan tidak akan dapat diatasi oleh satu tindakan sahaja. Di mana perlu, Kerajaan melalui Jawatankuasa Khas Berkenaan Tariff telah mengenakan sekatan eksport seperti yang ada pada masa sekarang terhadap batu-bata, cuka getah, besi buruk, simin, tepung gandum, gula, dedak beras dan makanan ikan.

Untuk makluman Ahli Yang Berhormat, perkara ini telah beberapa kali diterangkan di dalam dan luar Dewan ini.

KENAIKAN HARGA BAHAN-BAHAN

2. Tuan James Stephen Tibok minta Menteri Perdagangan dan Perindustrian menyatakan:

- (a) samada beliau sedar akan kenaikan harga bahan-bahan binaan yang melambung tinggi yang hanya dalam beberapa bulan yang lalu sahaja telah naik sebanyak 100% di Sabah; dan

- (b) samada beliau sedar akan kesusahan yang dihadapi oleh kontrekter-kontrekter yang telah membuat tawaran dan telah diberi projek-projek Kerajaan sebelum kenaikan harga barang-barang binaan ini dan jika ya, samada beliau akan menimbang membenarkan kontrekter-kontrekter yang berkenaan menaikkan harga tawaran untuk mengelakkan kerugian yang amat teruk jika tidak dibuat demikian dan berapakah kadar kenaikannya.

Datuk Musa Hitam: Tuan Yang di-Pertua,

- (a) Saya sedar akan kenaikan harga bahan-bahan binaan dan kenaikan ini adalah terhad terutamanya kepada bahan-bahan binaan yang berkurangan bekalan dan yang diimpot atau barang-barang keluaran tempatan yang mempunyai kandungan bahan-bahan impot yang tinggi.
- (b) Saya sedar akan masalah yang dihadapi oleh sebilangan pemborong-pemborong seperti yang dikemukakan oleh Ahli Yang Berhormat yang mana mengalami kerugian disebabkan oleh kenaikan harga bahan-bahan binaan. Hasil daripada aduan-aduan yang telah disampaikan ke pengetahuan Kementerian saya, suatu mesyuarat khas yang dipengerusikan oleh Yang Amat Berhormat Timbalan Perdana Menteri, dengan kehadiran Yang Berhormat Menteri Kerja Raya dan Tenaga, saya sendiri, pegawai-pegawai beberapa Kementerian yang berkenaan dengan wakil-wakil persatuan pembina-pembina telah diadakan pada pagi ini. Pihak persatuan telah membentangkan beberapa kesulitan yang kata mereka sedang dihadapi oleh pembina-pembina dan kontrekter-kontrekter khususnya yang sedang menjalankan pembinaan bangunan-bangunan Kerajaan dan perusahaan pembinaan pada umumnya, pihak persatuan juga meminta Kerajaan membantu mencari penyelesaian kepada masalah-masalah tersebut. Yang Amat Berhormat Timbalan Perdana Menteri, Datuk Hussein Onn, memberi jaminan bahawa pihak Kerajaan akan berusaha sedaya-upaya untuk membantu mencari penyelesaian yang praktikal.

Tuan Haji Ahmad bin Arshad: Soalan tambahan. Adakah Kementerian ini sedar bahawa ada pasaran gelap boleh mendapatkan barang-barang binaan ini dengan mudah tetapi harganya mahal? Adakah menjadi satu kesalahan sekiranya didapati dan boleh diambil tindakan pada manusia ini?

Datuk Musa Hitam: Tuan Yang di-Pertua, perkara ini terpulanglah kepada samada:

- (a) Bahan-bahan yang berkenaan itu ialah bahan-bahan yang jatuh di bawah apa yang dinamakan "Bahan Kawalan."
- (b) Kalau Ahli Yang Berhormat mendapati perkara yang terjadi begitu silalah berhubung dengan Kementerian supaya Enforcement Officer akan dihantar untuk menyiasat atas kedudukan yang sebenarnya.

Tunku Abdullah ibni Almarhum Tuanku Abdul Rahman: Tuan Yang di-Pertua, adakah kemungkinan pihak Kerajaan supaya mencari jalan bagi pemborong-pemborong mendapatkan bahan-bahan yang penting seperti besi dan lain-lain melalui Kerajaan sendiri supaya tertentulah bahan-bahan itu dibeli oleh pemborong-pemborong dan bukan melalui ejen-ejen.

Datuk Musa Hitam: Tuan Yang di-Pertua, seperti yang saya sebutkan di dalam jawapan saya tadi bahawa satu mesyuarat yang khusus dan terang telah diadakan pada pagi ini dan soal-soal yang dibangkit dan yang berkaitan dengannya telahpun dibincangkan, dan seperti saya katakan tindakan-tindakan yang sewajarnya akan diambil hasil daripada pengetahuan ini.

BARANG-BARANG KELUARAN TEMPATAN

3. Tuan Abu Bakar bin Umar minta Menteri Perdagangan dan Perindustrian menyatakan adakah beliau bercadang untuk mengemukakan satu rang undang-undang ke dalam Dewan ini supaya pihak swasta diwajibkan menyalur 30% dari barang-barang keluaran kilang dan barang-barang impot mereka melalui pengidar-pengidar Bumiputra dan adakah benar bahawa pihak swasta tidak mengindahkan gesaan untuk patuh kepada arahan.

Datuk Musa Hitam: Tuan Yang di-Pertua, pihak swasta telah bersetuju pada dasarnya untuk menyalurkan 30% daripada barang-barang keluaran tempatan dan barang-barang impot mereka melalui pembahagi-pembahagi Bumiputra sesuai dengan matlamat Dasar Ekonomi Baru. Pihak Kerajaan telahpun dan sedang mengambil langkah-langkah tegas supaya penerimaan dasar oleh pihak swasta ini akan dapat dilaksanakan dengan berkesan dan licin.

Untuk menjamin dasar ini dapat dilaksanakan, Yunit Penyertaan Bumiputra yang telah ditubuhkan di Kementerian saya baru-baru ini telahpun mengambil beberapa langkah seperti berikut:

- (a) mengadakan beberapa perbincangan dengan Dewan-dewan Perniagaan dan Persekutuan Pekilang-pekilang Malaysia atas soal pelaksanaan dasar tersebut;
- (b) memberikan nasihat kepada beberapa buah syarikat perusahaan/pengeluar yang dipanggil oleh Kementerian ataupun syarikat-syarikat yang datang secara sukarela;
- (c) mengumpulkan data-data dan maklumat-maklumat yang tertentu dan menyebarkan peluang-peluang perniagaan kepada peniaga-peniaga Bumiputra;
- (d) mengedarkan surat pekeliling kepada syarikat-syarikat perusahaan/pengeluar supaya dasar ini tidak sahaja diterima pada perinsipnya sahaja malah dilaksanakan.

Untuk membolehkan yunit ini menjalankan tugas-tugasnya dengan lebih berkesan lagi Kementerian saya bercadang untuk menambahkan kakitangan Unit tersebut. Memandangkan kepada keadaan ini pihak Kerajaan berpendapat masih tidak perlu dikemukakan satu rang undang-undang untuk memaksa pihak swasta dalam perkara ini.

Tuan Hussain bin Haji Sulaiman: Soalan tambahan. Adakah setakat ini pihak Kementerian Perdagangan dan Perindustrian menerima pengaduan daripada bumiputra tentang kurangnya pihak swasta menyempurnakan arahan yang telah dikeluarkan oleh Menteri berkenaan.

Datuk Musa Hitam: Tuan Yang di-Pertua, soal ini terlalu am oleh sebab apabila kita membincangkan soal pengaduan ada kalanya di dalam beberapa bahan yang sangat popular ada diterima aduan, tetapi ada kalanya juga dalam bahan yang agaknya tidak begitu popular tidak ada aduan. Kalau dapat Ahli Yang Berhormat itu menerangkan dengan lebih specific lagi barangkali saya akan dapat jawab, kalau tidak pun barangkali saya berkehendakkan notis supaya jawapan akan diberi pada masa yang akan datang.

Raja Nong Chik bin Raja Ishak: Soalan tambahan. Adakah Menteri yang berkenaan tahu iaitu kilang-kilang yang mengeluarkan bahan-bahan ini oleh kerana tidak mahu bumiputra menjadi ejen-ejen, maka mereka telah menubuhkan syarikat-syarikat wholesalenyanya sendiri. Jadi, dia menyalurkan barang ini kepada syarikat wholesalenyanya, kemudian baharu diberi kepada bumiputra. Adakah perkara ini Yang Berhormat Menteri tahu, satu daripadanya yang saya dapat tahu iaitu Glass Sheet di Kepong?

Datuk Musa Hitam: Tuan Yang di-Pertua, cara perniagaan di dalam negara kita ini telah berakar-berumbi beberapa puluh tahun yang lepas. Soal untuk memberi peluang kepada pihak bumiputra berniaga ialah satu soal yang telah dikemukakan ataupun dibentangkan oleh Kerajaan dengan begitu terang di dalam Dasar Ekonomi Baru kita. Apabila kita dapat pengetahuan-pengetahuan yang lebih berhubung dengan cara pengedaran dan sebagainya di dalam perdagangan di dalam negara kita nanti, maka akan dapatlah kita perbetulkan kedudukan ini supaya pihak bumiputra akan dapat betul-betul diberi peluang. Setahu saya memang ada satu atau dua syarikat-syarikat seperti mana yang disebutkan oleh saudara saya tadi yang sedang menjalankan praktik begitu, dan apabila didapati atas selok-beloknya dan cara-cara yang akan dapat dijalankan untuk mengatasi soal pengedaran kepada bumiputra pada amnya nanti, insya Allah akan dapat kita perbetulkan kedudukan ini.

Raja Nong Chik bin Raja Ishak: Soalan tambahan. Adakah Menteri yang berkenaan sedar iaitu apabila ditanya oleh bumiputra berkenaan dengan menjadi distributor, ada-ada sahaja jawapan daripada Kementerian

Yang Berhormat, iaitu barang ini dahulu sudah ada—orang menjadi ejen, jadi tidak boleh diberi kepada bumiputra. Sungguhpun kilang itu baharu sahaja dibuat, tetapi oleh kerana dahulu sudah ada orang yang non-bumiputra menjadi ejen, maka tidak boleh diberi lagi. Saya hendak bertanya apakah dasar Kerajaan yang sebenarnya hendak menolong bumiputra jika perkara ini berlaku begini?

Datuk Musa Hitam: Tuan Yang di-Pertua, saya suka menegaskan di sini bahawa dari segi dasar memanglah sekiranya ada orang yang sudah menjadi ejen, misalnya di dalam satu-satu bahan, maka ejensi itu tidak akan dirampas untuk diberi kepada kaum bumiputra—ini saya suka tegaskan. Dasar Ekonomi Baru kita ialah berasaskan kepada satu ekonomi yang berkembang di mana peluang-peluang dengan perkembangan ekonomi ini akan memberi peluang kepada kaum bumiputra memainkan peranannya; itulah dasarnya. Samada satu-satu kilang ataupun syarikat itu didapati oleh seseorang kaum bumiputra tidak memberi peluang ataupun memberi helah atau tidak, terpulang kepada merit of the case iaitu terpulanglah kepada satu-persatu kejadiannya dan pihak Kementerian dari pengetahuan saya sentiasa menjaga dan mengawasi supaya apa juga sebab-sebab yang diberikan oleh satu syarikat itu ialah menasabah dan membuktikan mereka sekerapa boleh dan menasabah mengikut dasar yang saya sebutkan tadi betul-betul akan mengimplimentasikan dasar ini.

Raja Nong Chik bin Raja Ishak: Soalan tambahan. Yang Berhormat Menteri mengatakan dasarnya bukan merampas—saya pun tahu juga, bukan tidak tahu. Kita bukan hendak merampas hak orang, tetapi tidaklah boleh misalnya, ejensi rokok Rothmans sekarang orang sudah banyak mengisap rokok, jadi orang-orang di Kuala Lumpur bertambah ramai, tidakkah boleh ditambah lagi ejen ini, bukan kita hendak merampas yang ada sekarang ini?

Datuk Musa Hitam: Tuan Yang di-Pertua, soalnya sebelum itu tadi bunyinya tidak seperti yang baharu ini. Kalau rampas tidak dipersetujui, terima kasihlah. Kalau ada kejadian seperti rokok di mana memanglah lebih orang sekarang menghisap rokok, insya Allah ini akan diberi peluang, malahan saya

berani menyatakan di sini bahawa syarikat-syarikat yang berkenaan telahpun dipanggil dan diminta membentangkan kepada Kerajaan atas segala rancangan-rancangan prektiknya yang akan dibuat dari segi jangka Dasar Ekonomi Baru kita.

Tuan Haji Ahmad bin Arshad: Soalan tambahan. Hingga masa sekarang berapa jumlah anggaran kasar kemajuan yang telah disempurnakan oleh pihak swasta dalam masaalah ini yang ada sampai pada pengetahuan Kementerian ini—5%kah, 3%kah, 1%kah itu yang kami minta.

Datuk Musa Hitam: Tuan Yang di-Pertua, kalau kita lihat atas segi perdagangan di dalam negeri kita ini, kita nampak bagaimana tidak prektiknya dan mustahil saya hendak memberi dengan jelas kenyataan ini seperti yang diminta olah Ahli Yang Berhormat itu. Kalaulah diminta di dalam satu persatunya boleh kita beri, tetapi saya berkehendakkan notis.

CUKAI PENDAPATAN

4. Tuan Tan Cheng Bee minta Menteri Kewangan menyatakan memandangkan kepada cepatnya meningkat sara hidup adakah Kerajaan bersedia untuk mengecualikan cukai-cukai ke atas barang-barang tarutamanya barang-barang mustahak yang diimpot ke dalam negeri dan membatalkan cukai tambahan ke atas semua barang-barang impot.

Timbalan Menteri Kewangan (Datuk Mohamed bin Rahmat): Tuan Yang di-Pertua, saya tidak dapat memberi jawapan kepada soalan ini atas sebab-sebab yang telah saya sebutkan dalam jawapan saya kepada soalan mengenai cukai pendapatan yang telah dikemukakan olah Ahli Yang Berhormat bagi Batu Pahat Dalam beberapa hari yang lalu.

MOGOK PERUSAHAAN

5. Wan Sulaiman bin Haji Ibrahim minta Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat menyatakan:

- (a) mengapa bilangan mogok perusahaan semakin bertambah di negeri ini;
- (b) samada mogok-mogok ini berlaku oleh kerana pemerasan oleh majikan-majikan; dan

- (c) langkah-langkah Kerajaan bercadang handak ambil bagi mengelakkan mogok-mogok daripada berlaku di masa hadapan.

Setiausaha Parlimen kepada Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat (Tuan Haji Ramli bin Omar): Tuan Yang di-Pertua,

- (a) Bilangan mogok perusahaan mulai dari 1970 adalah seperti berikut:

<i>Tahun</i>	<i>Bilangan Mogok</i>
1970	17
1971	45
1972	66
1973	53

(Sehingga 31hb Oktober, 1973)

Tambahan bilangan adalah disebabkan oleh beberapa faktor yang diantaranya adalah seperti berikut:

- (i) Bertambahnya bilangan tempat-tempat pekerjaan dan tenaga buruh.
 - (ii) Kegagalan majikan-majikan dan pakerja-pekerja yang berkenaan mencapai penyelesaian walaupun terdapat banyak kemungkinan penyelesaian; dan
 - (iii) Setengah pekerja-pekerja masih belum lagi memahami undang-undang dengan sepenuhnya dan lebih mencondongkan tindakan gopoh gapah dan mengambil tindakan mogok apabila tuntutan mereka tidak diikuti serta merta.
- (b) Tidak.
 - (c) Jentera mencukupi dan berkesan untuk menghalang dan menyelesaikan mogok telah dibekalkan dalam undang-undang kita. Perkhidmatan penasihat dan permuafakat di Kementerian saya mudah didapati untuk membantu kedua-dua belah pihak dalam perusahaan untuk mengelakkan dan mengurangkan pertikaian perusahaan. Dalam perjalanan perhubungan pengurusan-buruh, perlu kita sedar yang banyak bergantung di atas kedua-dua pihak itu sendiri, iaitu majikan-majikan dan pekerja-pekerja.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Adakah Yang Berhormat Setiausaha Parlimen kepada

Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat sedar bahawa sebab-sebab berlaku pemogokan ini ialah kurangnya pihak Pegawai-pegawai Buruh di Negeri-negeri dan di daerah-daerah mengambil perhatian di atas nasib buruh yang bekerja dengan perusahaan-perusahaan di tempat-tempat yang berkenaan.

Tuan Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, kalau kita mengkaji lebih dalam sedikit, bagi pihak Kementerian dan pegawai-pegawai saya memang sedia sebagaimana di dalam jawapan ini untuk menyelesaikan pemogokan itu. Ada pula di antara majikan dan pekerja-pekerja tidak berkehendakkan Kementerian campur tangan oleh kerana mereka hendak menyelesaikan sesama sendiri. Kalau kita campur tangan mereka tidak bersetuju, maka kedatangan kita macam hidung tak mancung, pipi tersorong-sorong. Kita adalah sentiasa hendak menyelesaikan mogok ini dan Kementerian saya sentiasa tidak bersetuju, walau bagaimanapun buruh di dalam negara kita adalah tenang, tidaklah ada kegelisahan.

Tuan Hashim bin Gera: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Adakah Kementerian Buruh dan Tenaga Rakyat mengambil tindakan kepada majikan kilang-kilang yang buruhnya mengadakan mogok bukan disebabkan kerana kekurangan gaji, tetapi kerana buruhnya telah masuk dalam kesatuan-kesatuan buruh yang tidak diperkenankan dan tidak diakui oleh majikannya. Tetapi oleh kerana Kerajaan membenarkan buruh-buruh itu masuk ke dalam kesatuan, maka pihak majikan telah membuat satu tektik yang lain—pukul anak sindir menantu. Apa yang dibuatnya kepada buruh itu yang masuk ke dalam union? Ditukarnya pekerja shift sebelah malam, mulai pukul 10.00 keluar 6.00 pagi, kerana orang-orang ini masuk union. Apabila buruh itu datang waktu malam dari tempat yang jauh, mereka membawa nasi bekal dan bila tiba ke kilang itu, maka majikan itu kata malam ini tidak ada kerja kerana kayu semuanya sudah habis. Oleh kerana perbuatan yang demikian itu maka buruh-buruh itu telah mogok, sebagaimana satu kilang papan di Batu 5, Jalan Cemor, Ipoh telah mogok selama tiga minggu. Tetapi sebagaimana Kementerian Buruh dan Tenaga Rakyat tidak pun mengambil apa-apa tindakan. Saya telah dua kali pergi ke Pejabat Buruh di Ipoh. Mengapakah

Kementerian Buruh dan Tenaga Rakyat, seolah-olah menyalah kepada pihak majikan?

Tuan Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, saya menafikan bahawa Kementerian Buruh dan Tenaga Rakyat tidak mengambil tindakan di atas pemogokan kilang papan di Ipoh. Yang sebenarnya dengan kerana campur tangan daripada Kementerianlah maka penyelesaian itu telah didapati.

Bagi menjawab soalan diskriminasi daripada majikan berhubung dengan pekerja-pekerja yang diambil tindakan oleh majikan atas soal Kesatuan Sekerja, sebenarnya di antara kedua pihak itu kalau dikaji dalam Ordinan Pekerja, ada hak di antara majikan dan di antara pekerja-pekerja. Selalunya apa yang saya dapati mengikut pengalaman saya ada pekerja-pekerja campur tangan dalam hak majikan dan ada pula majikan yang campur tangan dalam hak pekerja-pekerja. Bagaimana yang telah saya jelaskan dalam jawapan saya yang asal bahawa dengan sebab tidak memahaminya perkara itu maka perkara ini pun timbul.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Soalan tambahan. Adakah Yang Berhormat Setiausaha Parlimen kepada Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat bercadang mahu mengeluarkan arahan kepada Pegawai-pegawai Buruh di Negeri-negeri dan di daerah-daerah supaya apakala tindakan mogok hendak dilakukan oleh buruh yang berkenaan di satu-satu perusahaan maka hendaklah dipanggil kedua-dua pihak dan merundingkan supaya mengelakkan daripada berlakunya mogok dan tak elok didengar oleh pelancung-pelancung yang berada di negeri kita.

Tuan Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, bukan sahaja arahan, tetapi itu sudah menjadi tugas kepada pegawai-pegawai saya bagi menyelesaikan masalah itu.

Tuan Lim Kit Siang: Tuan Yang di-Pertua, untuk membina sebuah masyarakat adil dan untuk menghapuskan satu sebab musabab mengenai mogok-mogok dan industrial unrest, bolehkah Kerajaan menimbangkan untuk memperkenalkan undang-undang untuk mengadakan satu gaji berpatutan (fair

wage) untuk semua pekerja-pekerja bagi menjamin pekerja-pekerja tidak akan tertindas oleh majikan-majikan, kerana itu adalah satu faktor yang terbesar yang mengakibatkan industrial unrest di negara ini.

Tuan Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, undang-undang yang ada sekarang ini pun sudah mencukupi dan baik. Walau bagaimanapun bagi pihak Kementerian sentiasa mengkaji dari satu masa ke satu masa. Dalam masa-masa kegelisahan buruh (labour unrest) ini tidak ada dan tidak timbul kerana semenjak tahun 1970 hingga 1973 belum pun meningkat sampai 500,000 pekerja hilang dari pekerjaan. Ini menunjukkan kalau beberapa juta atau beberapa ratus ribu pekerja-pekerja yang ada dalam negara kita ini, kalau tiap-tiap satu tahun itu kita boleh maintain, boleh ditetapkan lebih kurang 500,000 maka ini menunjukkan sebagaimana yang saya cakapkan tadi, ada sedikit sebanyak di sana dan di situ yang mengambil tindakan yang salah faham bagi pihak pekerja-pekerja dan bagi pihak majikan.

Tuan Lim Kit Siang: Yang Berhormat Setiausaha Parlimen ada menyebutkan perkara undang-undang yang mensifatkannya sangat berpuas hati. Tetapi adakah Yang Berhormat Setiausaha Parlimen sedar bahawa semua kesatuan-kesatuan termasuk M.T.U.C. tidak bersetuju bahawa undang-undang tidak ada di negara ini yang berfaedah kepada pekerja-pekerja? Adakah Kementerian yang berkenaan ada merancang untuk mengubah dan meminda Undang-undang Buruh untuk memberi faedah kepada pekerja-pekerja dan untuk memenuhi kehendak-kehendak kesatuan-kesatuan di negara ini?

Tuan Haji Ramli bin Omar: Soalan ini umum dan ianya mengenai hal mogok, bilangan dan sebagainya, dan ini saya rasa terkeluar daripada tajuk soalan yang asal.

Tuan V. David: Yang Berhormat Setiausaha Parlimen kepada Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat ada mengatakan bahawa tidak ada mogok yang lebih pada tahun 1971, 1972 dan 1973 ini adakah Yang Berhormat Setiausaha Parlimen sedar bahawa Kerajaan ada di bawah Undang-undang Darurat dan dengan sebab itu di tiap-tiap tempat masing-masing kesatuan-kesatuan tidak ada kuasa

boleh mogok. Bila mogok, Kementerian Buruh boleh hantar perkara itu ke Mahkamah Tengah. Dalam Mahkamah Tengah itu barangkali 3 tahun baharu dijatuhkan hukuman. Bolehkah Kerajaan mengubah undang-undang semua sekali dan appoint satu Royal Commission untuk menimbang-nimbang Undang-undang Buruh Tahun 1912. Umpamanya, kalau seorang pekerja ladang lelaki kena buang kerja, isterinya pun kena buang kerja. Undang-undang ini kalau boleh diubah, dipinda, barangkali kita boleh menghentikan mogok. Mogok pun tidak ada banyak dalam negara kita. Saya minta Setiausaha Parlimen melantik satu Royal Commission mengenai Undang-undang Buruh, bukan sahaja satu cara, tetapi semua undang-undang can fit in within the context of our modern development.

Tuan Haji Ramli bin Omar: Soalannya bukan soalan undang-undang. Soalannya bilangan mogok. Itu saya telah jawab. Barangkali Ahli Yang Berhormat itu tak berapa dengar apa yang saya telah jawab di dalam Dewan ini tadi.

Tuan V. David: Kalau ada undang-undang, kalau orang kena buang kerja, kena suspend, kena demotion, mereka tidak boleh mogok. Itulah sebabnya mereka tidak mogok. Kalau ada kuasa mogok, tiap-tiap kilang ada tempat pekerja, mereka mogok juga. Saya minta diubah Undang-undang Buruh dalam negara kita. Berilah demokrasi pada orang bekerja dalam tanahair kita. (*Disampuk*).

Saya mintalah Kerajaan menyiasati Undang-undang Buruh kita sekarang. Ada juga kilang-kilang yang pekerja-pekerjanya hendak menubuhkan kesatuan mereka tetapi memakan masa sampai satu dua tahun. Dan ada syarikat transport yang telah dekat 3 tahun belum lagi diiktirafkan kesatuannya. Kalau begini, boleh jadi mogok dalam negara kita. Saya minta satu Royal Commission dalam negara

Tuan Yang di-Pertua: Itu cadangan, saya hendak tahu soalan.

Tuan V. David: Soalan saya, bolehkah Kerajaan melantik satu Royal Commission of Enquiry?

Tuan Haji Ramli bin Omar: Ini tidak mustahak dan Ahli Yang Berhormat cakap di Dewan ini tak mahu mogok. Bila bercakap di luar kepada pekerja beliau sebagai ahli Trade Union, katanya kalau majikan tak iktirafkan, mereka mogok. Saya tak faham apa tujuan Ahli Yang Berhormat bercakap dalam Dewan ini.

Tuan Yang di-Pertua: Biar Ahli Yang Berhormat sendiri stopkan mogok-mogok itu. (*Ketawa*).

Tuan Ng Hoe Hun: Soalan tambahan. Soalan saya berkenaan eksploitasi buruh oleh majikan. Bolehkah Tuan Setiausaha Parlimen kepada Menteri Buruh memberi tahu bahawa Kerajaan sudah ambil dua langkah yang positif sekali bagi menyelesaikan keputusan buruh oleh majikan—dua langkah sudah diambil.

Tuan Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, soal eksploitasi tidak timbul. Ini soal mogok.

Tuan Ng Hoe Hun: Kalau kita melihat dengan mata tidak nampak adanya eksploitasi.

Tuan Yang di-Pertua: Duduk!

Tuan V. David: Tuan Yang di-Pertua, adakah Kementerian Buruh dan Tenaga Rakyat telah sedar tiap-tiap kilang elektronik di Pulau Pinang ada yang mendapat gaji \$1.50, adakah ini eksploitasi atau tidak?

Tuan Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, keadaan sekarang ini kalau bergaji rendah, tetapi yang minta kerja dua tiga ribu. Kalau gaji dibayar rendah sebagaimana yang disebutkan oleh Ahli Yang Berhormat, tidak ada siapa pun yang hendak bekerja di situ. Tetapi banyak yang memohon berkehendakkan bekerja.

Tuan V. David: Soalan saya adakah gaji \$1.50 dalam satu kilang, ada eksploitasi atau tidak?

Tuan Yang di-Pertua: Itu soalan yang lain.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Soalan tambahan. Adakah Yang Berhormat Setiausaha Parlimen kepada Kementerian Buruh dan Tenaga Rakyat sedar bahawa sebab-sebab berlakunya mogok ialah pertama

kerana penekanan daripada majikan terhadap pekerja. Yang kedua, memang ada anasir-anasir yang tertentu yang memasukkan diri dalam Kesatuan-kesatuan Sekerja untuk menimbulkan mogok kerana kesempatan-kesempatan yang tertentu. Adakah Kerajaan sedar atau tidak?

Tuan Haji Ramli bin Omar: Sedar.

Tuan Goh Hock Guan: Saya hendak bertanya kepada Setiausaha Parlimen adakah Kerajaan mengakui atau tidak di antara sebab-sebabnya mogok perusahaan semakin bertambah ialah cost of living sekarang sudah naik paling tinggi sekali. Orang mogok, bukan orang jahat, atau mahu buat kacau sahaja tetapi cost of living telah naik akan bertambah lebih naik lagi. Dengan yang demikian itu, jikalau Kerajaan mengakui apakah langkah yang sesuai bagi Kerajaan sekarang untuk mengatasi masalah ini yang mesti bertambah teruk lagi?

Tuan Haji Ramli bin Omar: Saya tidak mengakui.

Raja Nong Chik bin Raja Ishak: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan 5 (c), apakah langkah-langkah Kerajaan untuk mengelakkan mogok jikalau sara hidup yang Kerajaan telah membayar sara hidup kepada pekerjaannya. Jikalau misalnya kilang-kilang tak membayar sara hidup kepada pekerja-pekerjanya bolehkah dielakkan daripada mogok?

Tuan Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, kalau tak silap saya baru-baru ini Yang Amat Berhormat Perdana Menteri telah menjelaskan dengan terang dalam Dewan ini.

Tuan Goh Hock Guan: Saya terkejut mendengar jawapan tadi. Dia cakap dia tidak mengakui. Inilah satu hakikat yang tiap-tiap orang di negeri ini mengakui. Jikalau Kerajaan tidak mengakui, bolehkah Kerajaan.

Tuan Yang di-Pertua: Ahli Yang Berhormat mahu paksa dia mengakui?

Tuan Goh Hock Guan: Tidak. Saya bukan hakim atau Kerajaan, tetapi kita minta Kerajaan menunjukkan satu perasaan yang lebih bersimpati terhadap penderitaan pekerja-pekerja di negeri ini dan jikalau . . .

Tuan Yang di-Pertua: Itu rayuan bukan soalan tambahan.

Tuan Goh Hock Guan: Soalan tambahan. Bolehkah Kementerian buat satu survey yang tetap menunjukkan sebab-sebab pekerja-pekerja di negeri ini mogok. Jikalau boleh buat survey itu Kerajaan boleh tahu oleh sebab cost of living sudah naik, dan apa langkah Kerajaan akan ambil. Saya hendak buat satu cadangan iaitu survey ini jikalau Kerajaan boleh menunjukkan tiap-tiap bulan.

Tuan Yang di-Pertua: Kalau Ahli Yang Berhormat itu dengan Menteri boleh keluar dan bercakap berdua lagi baik, tidak payah lagi ada saya. Tolong halakan di sini waktu bercakap.

Tuan Goh Hock Guan: Bolehkah buat survey ini, Tuan Yang di-Pertua?

Tuan Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, itu memang tugas hari-hari yang kita jalankan.

Tuan Ahmad bin Haji Ithnin: Soalan tambahan. Tadi Yang Berhormat Setiausaha Parlimen telah menyatakan berlakunya mogok lebih kurang 131 kumpulan telah mengadakan mogok daripada tahun 1970 sehingga bulan Oktober, 1973. Berapa banyakkah penyelesaian telah dibuat oleh Kementerian Buruh dan Tenaga Rakyat dalam masa-masa perkara yang telah diselesaikan itu dan berapa pula penyelesaian yang belum dapat dibuat lagi kepada kumpulan-kumpulan pemogok yang telah berlaku pada masa yang lalu.

Tuan Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, jumlah bilangan mogok itu tadi telah saya bentangkan dalam Dewan yang mulia ini, kalau hendakkan jumlah penyelesaiannya pula, sila hantar notis yang baru.

Tuan V. David: Tadi Yang Berhormat Setiausaha Parlimen berkata, kalau gaji rendahpun beribu-ribu orang yang meminta kerja di kilang-kilang. Dalam Buku Merah berkata bilangan yang menganggur dalam negara kita sudah rendah; sebanyak 348,000 orang sudah dapat kerja. Jadi, mana yang betul dalam Buku Merahkah atau jawapan Setiausaha Parlimen tadi.

Tuan Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, itu soalan lain.

Tuan Lim Kit Siang: Adakah Setiausaha Parlimen sedar bahawa inflasi sudah memburukkan keadaan industri (industrial position) dan keengganan (reluctant) bagi pihak majikan-majikan swasta membayar COLA. Sungguhpun mereka mampu boleh bayar, tetapi akan memburukkan lagi perhubungan perindustrian di negara kita. Bolehkah Kerajaan beri satu advice kepada semua majikan-majikan yang boleh bayar COLA supaya mereka membayar COLA serta-merta kepada semua pekerja-pekerja dan tidak payah menunggu sampai mereka menuntut, claim, demand oleh kerana inflasi sudah menambah bebanan pekerja-pekerja.

Tuan Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, soalnya tidak kena-mengena dengan soalan yang asal.

Tuan Yang di-Pertua: Saya setuju.

Tuan V. David: Setiausaha Parlimen berkata mogok tidak banyak. Berkenaan COLA ini kalau pekerja-pekerja di tiap-tiap daerah, tiap-tiap kilang mogok, bolehkah Kementerian Buruh dan Tenaga Rakyat menyokong mogok itu kalau majikan tidak bayar COLA?

Tuan Yang di-Pertua: Soalan itu tidak timbul sebab perkara itu tidak kena-mengena dengan COLA.

Tuan Goh Hock Guan: Soalan tambahan. Majikan yang paling besar di negara ini ialah Kerajaan sendiri dan oleh sebab Kerajaan sendiri tidak boleh dan tidak baik mengeksploitkan civil servants atau pekerja-pekerja dalam government service dan oleh sebab saya telah dengar bahawa kakitangan-kakitangan seperti N.E.B. atau Dewan Bandaraya Kuala Lumpur dan lain-lain, bolehkah Kementerian memberitahu bila cadangan-cadangan Harun Report itu boleh dilaksanakan?

Tuan Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, ini tidak kena-mengena langsung dengan Harun Report. Soalan yang asal ini ialah mengenai bilangan mogok dan.

Tuan Yang di-Pertua: Bukan lagi tidak kena-mengena saya pun tidak mengerti langsung (*Ketawa*).

Tuan V. David: Tuan Yang di-Pertua, adakah Kerajaan bercadang di masa hadapan akan membawa satu undang-undang gaji minima?

Tuan Haji Ramli bin Omar: Tuan Yang di-Pertua, itu soalan lain.

Dr Tan Chee Khoon: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Adakah Setiausaha Parlimen kepada Kementerian Buruh dan Tenaga Rakyat sedar walaupun Kementerian Buruh ada bercampur tangan tetapi apa langkah yang telah diambil oleh Kementerian Buruh tidak mencukupi dan oleh sebab itu timbullah mogok-mogok atau tindakan indastri seperti.

Tuan Yang di-Pertua: Itu sudah dijawab tadi sebelum Ahli Yang Berhormat itu sampai sudah banyak soal mogok dibangkitkan.

BILANGAN BENGKERAP YANG DIHUKUM

6. Tuan Mohd. Daud bin Abdul Samad minta Peguam Negara menyatakan jumlah orang-orang yang dihukum sebagai bengkerap oleh Mahkamah pada masa ini dan dari jumlah itu berapa bilangan pegawai-pegawai Kerajaan.

Peguam Negara (Tan Sri Abdul Kadir bin Yusof): Tuan Yang di-Pertua, sehingga 31hb Oktober, 1973 jumlah bilangan sibengkerap yang belum dibebaskan ialah 4,528 orang dan 545 orang daripadanya adalah kakitangan Kerajaan.

Tuan Ng Hoe Hun: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Pegawai-pegawai Kerajaan yang sudah menjadi bengkerap boleh bekerja dengan Kerajaan lagi atau tidak?

Tan Sri Abdul Kadir bin Yusof: Boleh, Tuan Yang di-Pertua.

Tuan Hashim bin Gera: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Bolehkah Kerajaan mengkaji semula atas tindakan-tindakan yang diberikan kepada kakitangan Kerajaan yang masuk bengkerapsi ini, kerana kerap kali yang saya dapati di dalam *Warta Kerajaan* yang sampai ke rumah saya dan saya baca Kakitangan Kerajaan yang masuk bengkerapsi ini kebanyakannya Hospital

Assistant, guru sekolah, peon, atenden, yang bergaji di antara \$120 membawa kepada \$500. Apabila mereka itu dimasukkan ke dalam maffis, maka kenaikan pangkatnya ditahan dan kenaikan gajinya juga ditahan, ini alangkah mendukacitakan kerana sudah jatuh ditimpa tangga. Kebanyakan daripada mereka itu yang masuk bengkerapsi bukanlah kerana jahat, bukanlah kerana minum arak, berjoget (*Ketawa*) atau sebagainya. Ini perkara memang dialami dan saya berapit berkenalan dengan mereka itu ialah kerana desakan hidup apabila sampai cukup tahun dia mempunyai anak yang ramai, bila anaknya hendak masuk ke sekolah menengah, dia kena beli buku kerana tidak dapat scholarship Kerajaan. Ada kalanya bila hendak meminta scholarship itu tidak dapat, dia terpaksa berhutang kerana dia hendak menanam modal, menanam saham supaya anaknya menjadi warganegara yang berguna, kalau bapanya cikgu dia hendakkan anak menjadi

Tan Sri Abdul Kadir bin Yusof: Apa soalnya?

Tuan Hashim bin Gera: Soalnya begini, adakah Kerajaan mahu menimbangkan kembali hukuman kepada pegawai Kerajaan yang masuk bengkerapsi itu yang sekarang ini menahan pangkat dan menahan gajinya?

Tan Sri Abdul Kadir bin Yusof: Pendek benar soalnya, ceritanya panjang (*Ketawa*).

Tuan Yang di-Pertua, tiap-tiap tindakan tatatertib yang diambil terhadap pegawai-pegawai Kerajaan telah dihalusi dengan sehalus-halusnya dan ditimbang oleh Suruhanjaya Perkhidmatan Awam. Orang yang masuk bengkerapsi ini bukan satu sebab, banyak sebab. Ada disebabkan betul kemalangan, kerugian atau kehilangan atau kerana gila berjoget katanya atau boleh jadi dengan kerana dia berjudi dan tiap-tiap seorang yang bengkerap itu akan di teliti dengan sehalus-halusnya oleh Ketua Jabatan dan dihantar laporan itu ke Suruhanjaya Perkhidmatan Awam. Apakah tindakan yang patut diambil, bukan semuanya sama. Sungguhpun ini bukan jawapannya, tetapi saya suka memberi keterangan sedikit.

Dr Tan Chee Khoon: Soalan tambahan. Bolehkah saya bertanya kepada Peguam Negara kalau sekiranya seorang Ahli Dewan

Rakyat ini yang berjoget menjadi bengkerap apakah bantuan beliau boleh berikan kepada M.P. yang menjadi bengkerap? Oleh sebab kalau seorang itu menjadi M.P. bengkerap kerusinya boleh dibatalkan.

Tan Sri Abdul Kadir bin Yusof: Tuan Yang di-Pertua, kalau seseorang Ahli Yang Berhormat menjadi bengkerap, dia telah dibatalkan dan tidak boleh masuk ke mari lagi. Kalau beliau entitle pencen, pencenlah dia. Itulah jawapannya.

Tuan Hashim bin Gera: Soalan tambahan. Adakah Kerajaan mengambil perhatian apabila seseorang kakitangan yang dimasukkan di dalam bengkerapsi, dia telah patah hati atas kenaikan pangkat dan ditahan gajinya, dia akan cuai menjalankan kewajibannya?

Tan Sri Abdul Kadir bin Yusof: Sudah saya jawab tadi.

Tuan Yang di-Pertua: Cuba tanya sekali lagi.

Tuan Hashim bin Gera: Adakah Kerajaan mengambil perhatian apakala seseorang kakitangan Kerajaan dimasukkan ke dalam bengkerapsi, dia mendatangkan perasaan cuai menjalankan kewajibannya di dalam pejabat? Dia kata: Apa guna aku bekerja teruk-teruk, aku masuk bengkerapsi, gaji aku kena tahan juga. Sebab itu kalau sesuatu kerja boleh disiapkan dalam setengah jam, dibuatnya dalam satu minggu. Ini memang betul.

Tan Sri Abdul Kadir bin Yusof: Tuan Yang di-Pertua, kalau ada cuai begitu, langkah akan diambil—dibuang kerja pula.

ORANG-ORANG YANG DITAHAN

7. Tuan Lim Kit Siang minta Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri menyatakan:

(i) bilangan orang-orang yang ditahan di bawah Akta Keselamatan Dalam Negeri pada hari beliau dilantik sebagai Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri 13hb Ogos, 1973.

(ii) bilangan orang-orang yang (a) dibebaskan dan (b) ditahan dari 13-8-73 hingga 20-11-1973;

(iii) samada sesiapa telah ditahan di bawah Akta Keselamatan Dalam Negeri kerana menyeludup beras, mengambil keuntungan yang berlebihan atau menyorok beras seperti yang dikatakan oleh Lambaga Padi dan Beras Negara; dan

(iv) samada beliau telah atau akan mengulang kaji semua kes-kes orang-orang tahanan dengan tujuan untuk membebaskan mereka terutama sekali mereka yang telah merengkok dalam tahanan beberapa tahun; dan membaiki keadaan-keadaan mereka semasa dalam tahanan iaitu perkara-perkara mengenai makanan, kemudahan-kemudahan hiburan, bahan-bahan bacaan dan lain-lain.

Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri (Tan Sri Haji Muhammad Ghazali bin Shafie): Tuan Yang di-Pertua, soalan (i) dan berikutnya membayangkan tuduhan terhadap sifat diri Menteri yang berkenaan. Soalan ini adalah pada himat saya bercanggah dengan Peraturan Mesyuarat 23 (1). Oleh yang demikian saya minta izin tidak menjawab soalan ini.

Tuan Ng Hoe Hun: Tuan Yang di-Pertua, tadi Yang Berhormat Menteri mengatakan mengikut Peraturan Mesyuarat 23 (1). Peraturan 23 (1) yang mana satu? Adakah 23 (1) a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, atau k; sebab saya ada soalan tambahan.

Tuan Yang di-Pertua: Tidak boleh ditanya soalan tambahan. Saya larang soalan tambahan, sebab jawapannya sudah diberikan dan saya puas hati.

Tuan Ng Hoe Hun: As you like it, Sir.

Tuan Yang di-Pertua: Tidak boleh ditanya apa-apa lagi di atas perkara ini.

SEKATAN TERHADAP PELAJAR-PELAJAR

8. Tuan Loh Jee Mee (*di bawah S.O. 24 (2)*) minta Menteri Pelajaran menyatakan samada beliau akan menghapuskan segala sekatan, terhadap pelajar-pelajar yang ingin melanjutkan pelajaran mereka ke luar negeri sehingga Kerajaan dapat memberi tempat kepada setiap pelajar Malaysia yang layak di universiti-universiti, maktab-maktab dan lain-lain yayasan pelajaran tinggi tempatan.

Menteri Pelajaran (Tuan Haji Mohamed bin Yaacob): Tuan Yang di-Pertua, Kementerian Pelajaran tidak menyekat penuntut-penuntut daripada melanjutkan pelajaran ke seberang laut kecuali ke negara-negara yang belum ada perhubungan diplomatik sahaja. Syarat-syarat yang diperlukan ialah penuntut-penuntut itu sudah mendapat tempat belajar dan mempunyai cukup wang.

Dr Tan Chee Khoo: Tuan Yang di-Pertua, adakah Menteri yang berkenaan sedar bahawa penuntut-penuntut yang ingin belajar di seberang laut apabila mereka memohon kebenaran daripada Kementerian Pelajaran, maka mereka tidak mendapat kerjasama, bukan semuanya, tetapi ada yang tidak mendapat kerjasama daripada pegawai-pegawai di Kementerian Pelajaran. Semumpamanya apabila mereka menulis kepada Kementerian Pelajaran satu bulan, dua bulan, barangkali tiga atau empat bulan tidak mendapat jawapan daripada Kementerian tersebut. Bolehkah Manteri yang berkenaan menyiasat perkara ini dan mengambil tindakan yang sewajarnya.

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, saya tidak sedar pegawai-pegawai Kementerian dikatakan tidak memberi kerjasama, tetapi apa yang saya sedar memang ada banyak permohonan, kadang-kadang mengambil masa sedikit, tetapi itu tidak begitu lama, tetapi kalau ada permohonan-permohonan yang mengambil masa lama sangat bolehlah diberitahu kepada saya supaya saya siasat.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Tuan Yang di-Pertua, soalan tambahan. Adakah Menteri Pelajaran sedar bahawa perimbangan antara kaum pelajar-pelajar di luar negeri yang pergi secara persendirian adalah kurang memuaskan? Apakah usaha-usaha Kerajaan supaya perimbangan itu berjalan dengan baik samada mengadakan cara-cara yang tertentu, yang disusun oleh Kementerian Pelajaran bagi memperimbangan pelajar di luar negeri dan juga pelajar dalam negeri?

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, itu soalan lain.

Dr Chen Man Hin: Soalan tambahan, Tuan Yang di-Pertua. Adakah Menteri yang berkenaan sedar bahawa Penang Consumers

Association mengatakan beberapa Tourist Agencies senang mendapat sponsorship certificate kalau dibandingkan dengan permintaan daripada ibubapa-ibubapa?

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tidak.

Tuan Goh Hock Guan: Soalan tambahan, Tuan Yang di-Pertua. Bilangan yang terbesar yang menunjukkan berapa ramai pelajar-pelajar dari Malaysia yang telah keluar atau akan ke luar negeri melanjutkan pelajaran, iaitu satu bukti yang menunjukkan kekurangan institusi-institusi of higher learning di tanahair kita. Oleh yang demikian itu, bolehkah Kerajaan membina lebih banyak institusi-institusi of higher learning di dalam negeri kita sendiri?

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, pada himat Kerajaan sudah mencukupi institusi-institusi kita pada hari ini bagi waktu ini.

Dr Chen Man Hin: Kalau tuduhan daripada Penang Consumers Association mengatakan senang mendapat certificate daripada Tourist Agencies, bolehkah Menteri yang berkenaan membuat satu siasatan hal ini?

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, kalau ada tuduhan-tuduhan macam itu, tidak benar.

Dr Chen Man Hin: Tuan Yang di-Pertua, saya sendiri banyak mendapat complain daripada ibu-bapa.

Tuan Yang di-Pertua: Apa soalan tambahannya?

Dr Chen Man Hin: Saya beri penjelasan sedikit dahulu. Saya dapat complain yang banyak daripada ibubapa-ibubapa, bukan saya sahaja, tetapi rakan saya juga. Bolehkah Kerajaan tubuhkan pusat yang lebih sedikit bagi sponsorship di semua Pejabat Pelajaran seperti di Seremban, Kuala Lumpur, Penang dan Ipoh untuk menyenangkan permintaan sponsorship ini?

Tuan Haji Mohamed bin Yaacob: Tuan Yang di-Pertua, permohonan boleh dibuat melalui Pejabat-pejabat Pelajaran di negeri-negeri, tidak payah pemohon-pemohon datang ke Kementerian sendiri.

HOSPITAL BESAR PULAU PINANG— ADUAN

9. Tuan V. David bertanya kepada Menteri Kesihatan samada beliau akan menimbang mengadakan suatu penyiasatan umum berkenaan dengan aduan-aduan terhadap Hospital Besar Pulau Pinang mengenai:

- (a) Kematian seorang atendan hospital dan seorang atendan lip;
- (b) Kekurangan bekalan ubat;
- (c) Tidak adanya pemeriksaan yang sewajarnya ke atas pesakit-pesakit;
- (d) Kekurangan bekalan takung-takung untuk membuang air kecil;
- (e) Anggapan doktor-doktor bahawa pekerja-pekerja hanya hendak mengambil cuti sakit; dan
- (f) Doktor-doktor yang bertugas di Hospital Bersalin seringkali sukar didapati pada waktu malam dan terpaksa dihubungi di rumah mereka atau di tempat lain.

Menteri Kesihatan (Tan Sri Lee Siok Yew): Tuan Yang di-Pertua, jawapan mengenai (a), (b), (c), (d), (e) dan (f), tidak.

Tuan V. David: Tuan Yang di-Pertua, kalau kami bawa proof bolehkah Menteri Kesihatan resign daripada Dewan ini?

Tan Sri Lee Siok Yew: Tuan Yang di-Pertua, bila saya dipilih, saya akan menjalankan tugas saya dengan jujur dan ikhlas. Saya tidak hendak menerima apa-apa cabaran daripada sesiapa. Dan juga saya akan meneruskan tugas saya sebagai Menteri Kesihatan yang sebenar-benarnya.

Tuan V. David: Tuan.

Tuan Yang di-Pertua: Nampaknya itu bukan soalan tambahan. Apa soalan tambahannya, saya hendak tahu.

Tuan V. David: Soalan tambahan. Adakah betul Menteri Kesihatan tidak sedar tentang perkara ini. Kalau kami bawa proof ada orang yang meninggal dalam lift bolehkah Menteri Kesihatan resign daripada Dewan ini?

Tuan Yang di-Pertua: Kenapa mesti resign? Itu soalan yang bukan-bukan. Kalau cakap yang bukan-bukan jawapannya begitu juga.

Tuan V. David: Tuan Yang di-Pertua, Yang Berhormat Menteri Kesihatan berkata "tidak". Kami kata "ada". Kalau kami bawa proof bolehkah Menteri Kesihatan menerima satu cabaran supaya beliau resign daripada Dewan ini?

Tuan Yang di-Pertua: Kalau ada proofnya boleh ditimbangan.

Masa sudah cukup.

(Masa untuk Pertanyaan-pertanyaan bagi Jawab Mulut telah cukup dan Jawapan-jawapan Lisan bagi Pertanyaan No. 10 hingga 23 adalah diberi di bawah ini).

ROKET KECIL BUATAN RUSSIA

10. Raja Nong Chik bin Raja Ishak minta Menteri Pertahanan menyatakan samada beliau bercadang melengkap tentera kita dengan roket-roket kecil buatan Russia sama seperti yang digunakan oleh Arab terhadap kapalterbang-kapalterbang dan keretakebal-keretakebal Israel.

Menteri Pertahanan (Datuk Hamzah bin Datuk Abu Samah): Tidak ada rancangan buat sementara ini untuk membeli jenis roket yang dimaksudkan oleh Yang Berhormat. Walau bagaimanapun, suka saya menegaskan bahawa Kerajaan tidak akan teragak-agak untuk membeli apa jua kelengkapan-kelengkapan tidak kira oleh negara mana ianya dikeluarkan, jika kelengkapan itu ditaksirkan mustahak dan perlu bagi pertahanan kita dan jika harganya adalah dalam kemampuan kita.

PEGAWAI MAS—SETIAUSAHA AGUNG M.I.C.

11. Dr A. Soorian minta Menteri Perhubungan menyatakan:

- (a) samada beliau sedar bahawa seorang pegawai kanan MAS juga menjadi Setiausaha Agung M.I.C.; dan
- (b) samada Pegawai Tinggi Kerajaan boleh mengambil bahagian dalam politik.

Menteri Perhubungan (Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir):

- (a) Saya menyedari bahawa seorang pegawai MAS telah dilantik sebagai Setiausaha Agung M.I.C.

MAS ialah sebuah Syarikat yang didaftar di bawah Akta Syarikat dan bukan sebuah jabatan Kerajaan. Pegawai-pegawai MAS tidak dilarang mengambil bahagian dalam politik seperti pegawai-pegawai Kerajaan.

Pegawai ini bukanlah ketua jabatan dan kebenaran telahpun diberi kepada beliau oleh pihak Pengurusan MAS untuk menerima lantikan tersebut dengan syarat kegiatan politiknya tidak mengganggu tugas-tugasnya di syarikat tersebut.

- (b) Soalan ini tidak ada hubungan dengan soalan pertama. Walau bagaimanapun untuk makluman Yang Berhormat Pegawai Tinggi Kerajaan tidak boleh mengambil bahagian dalam apa-apa jua kegiatan politik.

**JABATAN PENERANGAN
KELANTAN**

12. Nik Abdul Aziz bin Haji Nik Mat minta Menteri Penerangan menyatakan samada benar bahawa negeri Kelantan masih kekurangan yunit-yunit penerangan dan jika ya, bilakah kekurangan itu akan diatasi.

Menteri Penerangan (Tan Sri Haji Muhammad Ghazali bin Shafie): Pada masa ini Jabatan Penerangan Kelantan mempunyai 14 buah yunit penerangan untuk bertugas di lapan buah daerah. Jumlah ini adalah mencukupi.

**KETUA MENTERI/MENTERI BESAR—
BIDANGKUASA**

13. Datuk James Wong Kim Min minta Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri menyatakan samada Menteri-menteri Kerajaan Negeri (khususnya Ketua-ketua Menteri dan Menteri-menteri Besar) diberikuasa untuk menjalankan tugas-tugas dan membuat kenyataan mengenai perkara-perkara di dalam bidangkuasa Kementerian Hal Ehwal Dalam Negeri.

Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri (Tan Sri Haji Muhammad Ghazali bin Shafie): Ketua-ketua Menteri dan Menteri-menteri Besar boleh diberikuasa oleh Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri untuk menjalankan tugas-tugas tertentu dan membuat kenyataan mengenai perkara-perkara dalam bidangkuasa Kementerian tertakluk kepada syarat-syarat, pengecualian, atau "qualifications" yang boleh dikenakan dari semasa ke semasa.

BAYARAN BERSALIN

14. Datin Hajjah Fatimah binti Haji Abdul Majid minta Menteri Kesihatan menyatakan, memandangkan bahawa Kerajaan Singapura telah mengenakan bayaran bersalin ke atas wanita-wanita yang bukan warganegara Singapura yang bersalin di hospital-hospital, samada Kerajaan bercadang mengenakan bayaran yang sama ke atas ibu-ibu bukan warganegara Malaysia.

Menteri Kesihatan (Tan Sri Lee Siok Yew): Ibu-ibu yang bukan warganegara Malaysia yang bersalin di hospital-hospital Kerajaan dalam negara ini kenalah membayar bayaran bersalin jika mereka dimasukkan ke dalam wad Kelas I atau Wad Kelas II. Bayaran tersebut adalah tambahan kepada lain-lain bayaran dan bayaran wad.

Tidak ada bayaran bersalin yang akan dikenakan kepada pesakit-pesakit yang masuk ke dalam Wad Kelas III tetapi mereka masih lagi dikenakan bayaran wad.

**PENGAMBILAN PEKERJA-PEKERJA
DI KILANG**

15. Datin Hajjah Fatimah binti Haji Abdul Majid minta Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat menyatakan samada Kerajaan telah mengeluarkan arahan kepada pihak swasta dan kilang-kilang perindustrian supaya mengambil bekerja sebagai buruh hinggalah kepada pegawai-pegawai kanan hanya mereka-mereka yang mahir atau separa mahir dan yang para-ikhtisas atau separa ikhtisas.

Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat (Tan Sri V. Manickavasagam): Tidak. Kerajaan menimbangkan tidak perlu mengeluarkan arahan-arahan sedemikian.

RAWATAN RADIO-THERAPY

16. Puan Bibi Aishah binti Hamid Don minta Menteri Kesihatan menyatakan bilakah penyakit barah boleh diberikan rawatan "radio-therapy" di hospital-hospital di Ipoh, Alor Star, Pulau Pinang, Melaka dan Johor Bharu; dan nyatakan usaha-usaha yang telah diambil oleh Kerajaan untuk melatih ramai lagi pakar-pakar "radio-therapy".

Tan Sri Lee Siok Yew: Semua pesakit yang mengidap penyakit barah yang memerlukan rawatan "radio-therapy" adalah dirawat di Kuala Lumpur. Oleh kerana banyak lagi lain-lain keutamaan yang segera, seumpama Rancangan Kesihatan Luar Bandar, hospital-hospital daerah baharu dan memperbaiki lagi kemudahan-kemudahan yang ada sekarang di hospital-hospital, kesemuanya memerlukan punca-punca resos dari Kementerian saya, maka tidaklah dapat saya nyatakan bila penyakit barah boleh diberikan rawatan "radio-therapy" luar dari Kuala Lumpur. Rancangan melatih lebih ramai lagi pakar-pakar "radio-therapy" juga menjadi satu perkara keutamaan yang rendah.

UNIVERSITI BARU

17. Tuan Haji Mawardi bin Lebai Teh minta Menteri Pelajaran menyatakan memandang bilangan yang besar penuntut-penuntut yang telah lulus sekolah menengah dan tiada dapat masuk ke universiti-universiti kita kerana kekurangan tempat, samada Kerajaan akan membina lebih banyak lagi universiti; jika ya apakah jenisnya dan jika tidak, mengapa.

Menteri Pelajaran (Tuan Haji Mohamed bin Yaacob): Pada masa ini hanya satu sahaja universiti yang telah berkembang dengan sepenuhnya, iaitu Universiti Malaya. Yayasan-yayasan pelajaran tinggi yang lain yang bertaraf universiti, iaitu Universiti Sains, Universiti Kebangsaan, Universiti Pertanian dan Institut Teknologi Kebangsaan baru sahaja ditubuhkan dan masih boleh menambah bilangan panuntut-penuntut dari setahun ke setahun. Oleh yang demikian, Kerajaan belum lagi ada rancangan hendak mendirikan universiti-universiti baru buat beberapa tahun yang akan datang.

A. R. BARTHAL— HOSPITAL BESAR SEREMBAN

18. Tuan Fan Yew Teng minta Menteri Kesihatan menyatakan samada benar bahawa seorang bekas doktor pembedah di Hospital Besar, Seremban, Encik A. R. Barthal telah ditukarkan ke Ipoh kerana perbuatan cuai beliau yang telah menyebabkan kematian seorang pesakit yang menderitanya kerana penyakit usus buntu (appendicitis).

Tan Sri Lee Siok Yew: Tidak.

LESEN PENIAGA BARANG-BARANG TERPAKAI

19. Tuan Su Liang Yu minta Menteri Kerajaan Tempatan dan Perumahan menyatakan:

- (a) samada beliau akan menimbang membenarkan peniaga-peniaga barang-barang terpakai untuk berniaga barang-barang dari tembaga kuning (brass), tembaga merah (copper) dan timah hitam (lead) seperti yang dibenarkan kepada peniaga-peniaga di lain-lain negeri seperti Pulau Pinang dan Selangor dan jika tidak, mengapa; dan
- (b) samada Kerajaan akan menimbang mengeluarkan satu lesen yang khas atau berasingan untuk berniaga barang-barang dari tembaga kuning, tembaga merah dan timah hitam dan jika tidak, mengapa.

Menteri Kerajaan Tempatan dan Perumahan (Datuk Ong Kee Hui): Lesen untuk peniaga-peniaga barang-barang yang terpakai adalah dijalankan oleh pegawai-pegawai pelesen di Kerajaan-kerajaan Negeri, dan oleh yang demikian soalan ini sepatutnya ditimbulkan di Majlis-majlis Mesyuarat Negeri. Saya sendiri tidak dapat untuk menimbangkan permintaan ini. Keterangan lanjut boleh didapati dengan merujuk kepada Ordinan 21/46.

MAJLIS PENGUASA TEMPATAN SARAWAK

20. Tuan Pengarah Rahun anak Debak minta Menteri Kerajaan Tempatan dan Perumahan menyatakan bilangan kerusi yang masih kosong di Majlis-majlis Penguasa Tempatan di Sarawak dan mengapa.

Datuk Ong Kee Hui: Oleh kerana soalan ini tidak ada kaitan dengan polisi Kebangsaan atau keseragaman undang-undang ke atas Kerajaan Tempatan, saya meminta Yang Berhormat untuk membangkitkan soalan ini di Majlis Mesyuarat Undangan Negeri Sarawak.

MAJLIS KEBANGSAAN UNTUK KERAJAAN TEMPATAN

21. Tuan Haji Ahmad bin Arshad minta Menteri Kerajaan Tempatan dan Perumahan menyatakan:

- (a) bilakah sebuah Lembaga Majlis Tempatan akan ditubuhkan; dan
- (b) samada benar bahawa setengah-setengah Negeri kurang memberikan kerjasama mereka dalam penubuhan Lembaga Majlis Bandaran ini.

Datuk Ong Kee Hui: Saya sama sekali tidak faham apakah Yang Berhormat ingin tahu. Setakat yang saya ketahui tidak ada cadangan untuk mengwujudkan sebuah Lembaga Majlis Tempatan. Perlembagaan dalam Article 95A hanya mengutamakan penubuhan Majlis Kebangsaan untuk Kerajaan Tempatan dan Badan ini telahpun ditubuhkan dan berjalan sejak tahun 1960 lagi.

Jika Yang Berhormat merujukkan perkara ini kepada Lembaga Pengurusan, saya ingin memberitahu bahawa mengikut keputusan Majlis Kebangsaan untuk Kerajaan Tempatan, pihak berkuasa tempatan di Semenanjung Malaysia akan disusun semula di mana dua atau lebih yunit Kerajaan Tempatan akan disatukan ke dalam yunit-yunit yang lebih besar dan lebih sesuai lagi supaya ianya senang diuruskan oleh Lembaga Pengurusan. Setiap usaha-usaha yang dibuat oleh Kementerian untuk menolong Kerajaan-kerajaan Negeri mematuhi keputusan tersebut, setakat ini tidak pernah tidak mendapat kerjasama daripada Kerajaan Negeri.

Untuk makluman Yang Berhormat, keputusan Majlis Kebangsaan mengikut perlembagaan adalah tertakluk kepada Kerajaan-kerajaan Negeri yang berkenaan.

SETINGGAN-SETINGGAN DI KUALA LUMPUR

22. Tuan Walter Loh Poh Khan bertanya kepada Menteri Kerajaan Tempatan dan Perumahan memandang bahawa Kuala

Lumpur akan menjadi wilayah Persekutuan tidak lama lagi, apakah tindakan yang akan diambil oleh Kerajaan untuk menyediakan tanah kepada setinggan-setinggan di Kuala Lumpur.

Datuk Ong Kee Hui: Soal untuk mengadakan tanah bagi setinggan dalam kawasan Ibu Kota yang akan diperbesarkan itu sedang ditimbangkan sekarang. Ahli Yang Berhormat adalah dimaklumkan bahawa pihak Bandaraya sedang membina lebih banyak lagi rumah-rumah pangsa dan rumah-rumah harga murah sebagai lanjutan kepada rancangannya untuk menempatkan semula setinggan.

LESEN PENJAJA

23. Tuan Walter Loh Poh Khan bertanya kepada Menteri Kerajaan Tempatan dan Perumahan:

- (a) memandangkan bahawa lebih kurang 5,000 orang pemegang-pemegang lesen perniagaan di Kuala Lumpur akan tamat tempoh lesen mereka pada 31-12-73 apakah tindakan yang akan diambil oleh Kerajaan untuk menentukan bahawa lesen-lesen mereka tidak akan ditarik balik; dan
- (b) sekiranya lesen-lesen ini tidak diperbaharui, samada Kerajaan akan menyediakan tempat-tempat lain kepada mereka sebagai ganti untuk membolehkan mereka meneruskan perniagaan mereka.

Datuk Ong Kee Hui:

- (a) Tidaklah benar bahawa 5,000 lesen penjaja akan tamat tempohnya pada 31-12-73. Hanya 1,110 lesen akan berakhir tempohnya pada tarikh itu. Mereka ini adalah terdiri dari penjaja-penjaja yang berjaja di kawasan-kawasan salah dan lesen mereka telah dilanjutkan sehingga 31-12-73 untuk memberi mereka masa yang cukup agar berpindah ke lain-lain kawasan yang sesuai.
- (b) Sebahagian daripada mereka telah memohon kepada Kerajaan Negeri untuk mendapatkan tapak-tapak yang lain dan segala bentuk pertolongan sedang diberi oleh pihak Bandaraya dalam perkara ini. Tanggungjawab untuk mencari tapak-tapak yang lain

itu terletak kepada penaja-penaja itu sendiri akan tetapi pihak Bandaraya akan memberi bantuan apabila didapati perlu.

USUL

KAJIAN SEMULA PERTENGAHAN PENGAL RANCANGAN MALAYSIA KEDUA

Aturan Urusan Mesyuarat dibacakan bagi menyambung semula Usul dikemukakan oleh Perdana Menteri dan masaalah dicadangkan:

Bahawa Dewan ini, *sambil menyedari* kejayaan cemerlang dalam masa tiga tahun pertama Rancangan Malaysia Kedua dalam usaha-usaha untuk mencapai dua matlamat utama Dasar Ekonomi Baru iaitu membasmi kemiskinan tanpa mengira kaum dan menyusun semula masyarakat Malaysia bagi memperimbangan jurang perbezaan ekonomi antara kaum, *meluluskan* Kajian Semula Rancangan Malaysia Kedua, dengan peruntukan-peruntukan perbelanjaan pembangunan awam yang dikaji semula bagi tujuan memenuhi matlamat-matlamat yang telah bertambah dari segi ukuran-ukuran dasar dan rancangan-rancangan pembangunan sebagaimana yang tercatat dalam Kertas Perintah No. 44 tahun 1973.

Bahawa, *sambil meluluskan* Kajian Semula Rancangan ini, Dewan *menyeru* agar semua rakyat Malaysia dari semua lapisan hidup dengan sepenuh azam akan membaharui dedikasi dan melibatkan diri mereka dalam usaha yang penuh cabaran ini bagi menentukan kejayaan sepenuhnya matlamat Rancangan Malaysia Kedua serta Dasar Ekonomi Baru dan dengan ini akan mewujudkan satu masyarakat yang adil dan saksama dan satu negara yang bersatu dan maju yang seharusnya dapat kita semua rakyat Malaysia banggakan dalam memberi perkhidmatan dan mempertahankannya, sebagaimana yang dikehendaki oleh Rukunegara, (27hb November, 1973)

Perbahasan disambung semula.

3.31 ptg.

Tuan Haji Ahmad bin Sa'id (Seberang Utara): Tuan Yang di-Pertua menyambung ucapan saya pada hari semalam, saya ingin meneruskan sedikit lagi. Sebagaimana kita sedia maklum Negeri Pulau Pinang

adalah sebuah negeri yang boleh dikatakan maju dalam lapangan perusahaan, pelancungan dan perdagangan tetapi, saya ingin menarik perhatian pihak yang berkenaan kedudukan atau keadaan taraf hidup orang-orang Melayu yang ada di Pulau Pinang itu sangatlah jauh ketinggalan ke belakang. Oleh kerana Negeri Pulau Pinang tidak ada tanah hendak berusaha, tidak ada lombong, tidak ada hutan dan seramai 300,000 orang itu patut ada satu perhatian yang lebih daripada pihak yang berkenaan.

Tuan Yang di-Pertua, cara orang-orang Melayu kalau hendak masuk dalam lapangan perniagaan, perusahaan dan lain-lain mendapat tentangan dan pertandingan yang hebat daripada orang yang lebih maju ke hadapan yang telahpun mahir dalam bidang perusahaan, perdagangan dan pelancungan. Untuk hendak mencapai 30% ekonomi orang Melayu dalam tempoh 20 tahun pada pandangan saya dan pendapat saya tak mungkin dapat kita capai oleh orang-orang Melayu Pulau Pinang yang merupai 1/3 daripada jumlah penduduk-penduduk di sana tanpa ada satu program yang konkrit yang boleh menjadi sebagai panduan untuk memberi nasihat dan tunjuk ajar kepada penduduk-penduduk di sana, orang Melayu yang saya sebutkan, untuk mereka mengambil langkah dan tindakan yang tegas bagi memajukan ekonomi mereka sendiri.

Di sini saya ingin mengesyorkan supaya pihak Kerajaan Pusat mengadakan sebuah Sekretariat Khas ataupun mengadakan sebuah Majlis Penasihat yang mengandungi wakil-wakil daripada Negeri, MARA, PERNAS, UDA, daripada Majlis Ugama Islam, Dewan Perniagaan Melayu dan lain-lain yang berkenaan untuk mengadakan satu blue-print yang boleh orang-orang Melayu di sana buat sebagai panduan untuk mengambil apa juga tindakan yang sewajarnya memainkan peranan bagi membangunkan ekonomi penduduk Melayu.

Yang kedua, saya ingin menarik perhatian berkenaan dengan cukai pendapatan yang dikenakan kepada syarikat kerjasama. Pada tahun 1968 dikuatkuasakan, iaitu sebuah syarikat kerjasama yang menjalankan perkhidmatan 60% untuk ahli-ahlinya lebih dapat dikesualikan daripada dikenakan cukai pendapatan, tetapi yang kurang daripada itu dikenakan cukai pendapatan. Oleh yang demikian, untuk mencapai maksud

atau matlamat masyarakat adil ahli-ahli syarikat kerjasama ini adalah terdiri daripada golongan orang-orang yang miskin belaka dan patutlah pihak Kementerian Kewangan mengkaji semula supaya dihapuskan cukai pendapatan kepada sebarang syarikat kerjasama yang didaftarkan di dalam negara kita ini termasuklah juga Pertubuhan Peladang yang pada hakikatnya adalah gerakan syarikat kerjasama.

Yang ketiga, saya berharap dengan adanya peruntukan yang lebih diadakan rancangan perumahan murah di kawasan saya dan di Negeri Pulau Pinang khususnya. Semenjak tahun 1969 tidak ada satu yunit pun rancangan perumahan murah diadakan di Pulau Pinang dan saya berharap di kawasan saya dan saya sendiri telah kemukakan melalui Pengerusi Jawatankuasa Pembangunan Negara dan Luar Bandar Daerah dan diharap dapatlah didirikan, kalau tak dapat 200 yunit pada tahun 1974, maka pada tahun 1975 lagi 200 yunit. Tempat-tempat yang disyorkan sudah pun disampaikan kepada pihak yang berkenaan.

Perkara yang keempat, berkenaan dengan Tabung Pembangunan Ekonomi Islam. Langkah yang dibuat oleh Yang Berhormat Menteri memberi peluang kepada orang yang membayar fitrah dan dengan sukahatinya dapatlah dia menderma \$1 atau \$2 dengan diberikan resit, tetapi pada pendapat saya dengan cara begini tak dapatlah kita kutip dengan banyaknya. Dalam Negeri Pulau Pinang ada 300,000 orang Islam dan yang dapat dikutip cuma sebanyak \$30,000 atau \$40,000 sahaja setahun. Ini adalah merupakan satu kumpulan wang yang sangat sedikit. Oleh yang demikian, saya berharap patutlah pihak yang berkenaan ini ubah sedikit caranya supaya membolehkan tiap-tiap orang Islam mengeluarkan derma kepada Tabung Pembangunan Ekonomi Orang Islam ini sepanjang masa melalui Pejabat-pejabat Kerajaan ataupun orang-orang yang bekerja dengan Kerajaan tiap-tiap bulan, baharu dapat kita kumpul supaya dibayarkan lagi Tabung Pembangunan Ekonomi Orang Islam ini.

Perkara yang kelima, oleh sebab kita berkehendakkan banyak modal untuk hendak menseimbangkan ekonomi kita dalam tempoh 20 tahun ini saya mengesyorkan supaya mengadakan satu peraturan pada tiap-tiap kakitangan Kerajaan atau orang yang makan

gaji boleh membeli saham secara bayaran beransur dan dipotong daripada gajinya. Ini akan membolehkan tiap-tiap orang Islam yang bekerja membeli saham dan membayarnya secara beransur dan kalau boleh diadakan satu Lembaga Pengamanah dengan cara menjualkan bon ataupun dengan cara apa juga. Saya percaya dengan cara ini dapat kita mengumpulkan lebih banyak lagi wang daripada orang-orang Islam yang boleh kita jadikan sebagai satu harapan kepada mereka itu pada masa hadapan, kalau masa mereka berkhidmat dapat membeli saham dan kalau mereka sudah tua barangkali dapatlah faedah atau keuntungan daripada pelaburan modal itu.

Akhirnya, saya berharap kepada pihak Kerajaan oleh kerana saya bersimpati dengan perkhidmatan pak-pak Menteri kita, khususnya Yang Amat Berhormat Perdana Menteri, Ahli-ahli Parlimen dan juga yang lain-lain, saya dapati bagi pihak kakitangan Kerajaan diadakan kajian semula gaji mereka itu—Lapuran Suffian, Lapuran Aziz dan Lapuran Harun. Maka sudah sampai masanya, pihak-pihak ahli yang berkhidmat dengan secara sukarela setengahnya ada yang bergaji, ada yang dapat elaun supaya dapat dilantikkan sebuah Jawatankuasa atau kalau boleh adakan Suruhanjaya kaji semula gaji-gaji pak-pak Menteri kita yang ada sekarang ini dan juga Ahli-ahli Majlis yang berkhidmat di Majlis Undang Negeri, Menteri-menteri Besar dan juga Ahli-ahli yang berkhidmat di Majlis-majlis Tempatan. Dengan cara yang semacam ini dapatlah kita adakan satu tanggagaji yang sesuai dengan taraf kedudukan dan juga jawatan yang dipegang. Sebagaimana kita sedia maklum berbanding dengan harga barang yang sudah naik patut juga pihak-pihak yang berkhidmat ini dapat dinaikkan gajinya. Sebagaimana negeri Singapura, sebuah negeri yang kecil sahaja Perdana Menterinya dapat \$9,000 sebulan. Perdana Menteri kita dapat \$5,000 sangat tidak patut. Menteri kita dapat \$3,000, Singapura dapat \$4,500. Ahli Parlimen kita di sini dapat \$1,000, Singapura dapat \$2,500. Saya berharaplah supaya diadakan satu kajian dan diberikan kenaikan itu seimbang dan sejajar dengan apa yang ada pada masa sekarang.

Yang kedua

Timbalan Yang di-Pertua: Panjangkah lagi Yang Berhormat? Semalam Ahli Yang Berhormat sudah bercakap 20 minit. Saya semalam minta kerjasama daripada Ahli-ahli Yang Berhormat memendekkan ucapan, tidak lebih daripada 15 minit. Saya bari satu minit dua lagi. Minta gulungkan.

Tuan Haji Ahmad bin Sa'id: Sahabat saya wakil Larut Utara telah membangkitkan perkara memberi pencen kepada balu Allahyarham Tun Dr Ismail. Saya harap dan saya sokong pandangannya supaya bukan sahaja kepada D.P.M. bahkan kepada Menteri-menteri dan Ahli-ahli Yang Berhormat pun patut diberi pencen kepada isterinya manakala suaminya meninggal dunia.

Akhirnya, Tuan Yang di-Pertua, kaki-tangan Kerajaan yang akan bersara manakala meningkat umurnya 50 tahun diberi peluang untuk mendapatkan pinjaman untuk hendak beli rumah satu pertiga daripada yang dia patut terima. Saya berharap pihak Kerajaan akan mengkaji dan kalau boleh memberi juga faedah yang sama kepada Ahli-ahli Parlimen dan Menteri-menteri kita supaya dapat mengeluarkan 60 peratus daripada ganjaran-ganjaran yang boleh dia dapat sesudah dia jadi pensionable, orang yang boleh mendapat pencen.

Sekianlah sahaja ucapan saya dan saya sekali lagi menyokong penuh di atas usul ini.

Timbalan Yang di-Pertua: Hari ini ialah hari yang akhir Dewan dapat peluang membahaskan berkenaan usul bersangkut dengan Kajian Semula Rancangan Malaysia Kedua. Masa yang ada tidak lama lagi, kira-kira dua jam lebih sahaja dan saya faham banyak Ahli-ahli Yang Berhormat hendak bercakap. Saya tetapkan dari sekarang ini tiap-tiap seorang Ahli Yang Berhormat tidak boleh bercakap lebih daripada 15 minit supaya dapatlah peluang kepada Ahli-ahli Yang Berhormat yang hendak bercakap itu seberapa ramai yang boleh sehingga kita tangguhkan pada petang ini.

3.45 ptg.

Tuan Abdul Rahman bin Sbri (Johor Timur): Tuan Yang di-Pertua, saya sukacita untuk mengambil bahagian dalam perbahasan atas usul yang telah dibawa oleh Yang Amat Berhormat Perdana Menteri mengenai kajian Setengah Penggal Rancangan Malaysia Kedua.

Saya menyertai lain-lain anggota-anggota Dewan yang bersikap jujur, yang waras fikiran mereka, yang tidak dipengaruhi oleh kepentingan-kepentingan tertentu untuk memberi sokongan penuh atas usul yang telah dikemukakan itu, dan saya juga mengucapkan setinggi-tinggi tahniah kepada Kerajaan, kerana telah mencapai kejayaan besar dalam usaha-usaha untuk memberi penghidupan yang lebih sempurna kepada rakyat jelata.

Tuan Yang di-Pertua, memang diakui bahawa banyak lagi kekurangan, banyak lagi rakyat yang hidup dalam keadaan sempit dan miskin, banyak lagi imbalances yang terdapat dalam masyarakat kita. Tetapi kita mempunyai harapan bahawa Kerajaan adalah mencuba seberapa daya untuk mengatasi masaalah yang besar dan rumit ini, dan kejayaan yang telah ditunjukkan dalam Kajian Setengah Penggal ini memberi keyakinan bahawa matlamat-matlamat Rancangan Malaysia Kedua dan Dasar Ekonomi Baharu iaitu pembentukan masyarakat yang adil, makmur adalah dalam proses pencapaian.

Dalam menyatakan rasa puas hatinya, Yang Amat Berhormat Perdana Menteri telah berseru kepada rakyat supaya membaharui azam dan tekad untuk menghadapi cabaran pembangunan. Seruan ini hendaklah dapat perhatian berat daripada rakyat untuk menentukan supaya kita tidak lengah atau lalai. Setiap gulungan daripada pemimpin, pegawai-pegawai Kerajaan, rakyat jelata, terutama sekali agensi-agensi Kerajaan hendaklah memainkan peranan masing-masing menentukan yang kita akan dapat mengekalkan mutu pengeluaran dan penghasilan negara yang tinggi, kerana kejayaan Setengah Penggal belum boleh menjamin kejayaan penggal yang satu lagi, kerana banyak perkara yang boleh merosakkan rancangan-rancangan kita. Krisis matawang yang tidak nampak akan berakhir, inflasi yang menyelubungi seluruh dunia, keadaan bahan-bahan mentah kita yang tidak stabil harga dan yang akhir sekali krisis sumber tenaga kuasa yang mungkin menjejaskan ekonomi negara-negara maju, semuanya ini boleh membawa kesan-kesan yang sangat buruk kepada ekonomi kita. Tetapi, Tuan Yang di-Pertua, saya yakin dan saya berharap bahawa perancang-perancang kita adalah sentiasa berwaspada dan akan mengambil

langkah-langkah yang perlu untuk menentukan segala perkembangan-perkembangan buruk ini akan memberi kesan yang minima kepada ekonomi kita.

Tuan Yang di-Pertua, ingin juga saya menyentuh serba sedikit tentang Kajian Semula Rancangan Malaysia Kedua ini. Dalam usaha untuk membasmi kemiskinan dan menghapuskan jurang perbezaan ekonomi antara kaum dan juga menghapuskan pengenalan kaum mengikut fungsi-fungsi ekonomi, Kerajaan telah cuba membawa orang-orang bumiputra secara besar-besaran ke dalam kegiatan-kegiatan perusahaan, perdagangan, pengilangan dan sebagainya dan Kerajaan juga memberi perhatian lebih kepada memodenkan sektor-sektor tradisional, Kerajaan dengan tujuan ini telah menubuhkan berbagai-bagai agensi seperti MARA, PERNAS, UDA, Perbadanan-perbadanan Kemajuan Negeri untuk menolong bumiputra dalam bidang perdagangan dan perusahaan dan dalam memodenkan sektor-sektor tradisional terutama sekali bidang pertanian badan-badan seperti FELDA, RISDA, FELCRA, FIMA dan lain-lain bidang perikanan juga kita ada badan Maju Ikan dan untuk memajukan perusahaan ternakan, Maju Ternakan, PERNAS, MARA, UDA dan badan-badan Kemajuan Negeri ini telah diberi peruntukan yang besar dan dalam Kajian Semula telah ditambah peruntukan ini, kerana badan-badan inilah yang akan mempelupuri penyertaan kaum bumiputra dalam bidang perusahaan, perdagangan dan perkilangan. Kerajaan telah menguntukkan sebanyak kira-kira 4.5% daripada jumlah peruntukan rancangan keseluruhannya iaitu berjumlah kira-kira \$786.37 juta untuk badan-badan PERNAS, MARA, UDA dan badan-badan Kemajuan Negeri. Daripada jumlah ini dalam tiga tahun yang telah lalu badan-badan ini telahpun membelanjakan kira-kira \$363.58 juta. Jadi peruntukan dan perbelanjaan yang besar ini yang telah dibelanjakan telah memberi kesan kepada penyertaan modal bumiputra dalam perusahaan. Tetapi, masih banyak sungutan daripada peniaga-peniaga, bahkan dalam Dewan inipun ada dibawa sungutan bahawa usaha-usaha badan itu tidak mencukupi kalau dibandingkan dengan jumlah wang yang diperuntukkan dan yang telah dibelanjakan oleh badan-badan itu.

Peniaga-peniaga kecil masih menghadapi kerumitan untuk mendapatkan kemudahan pinjaman dan kredit. Badan-badan ini telah menjalankan berbagai kegiatan perdagangan secara menjadi pemborong atau pengedar, berkongsi dengan syarikat-syarikat tempatan atau syarikat luar negeri, menjalankan perusahaan mengilang, memegang saham dalam berbagai perusahaan dan lain-lain, samada oleh badan itu sendiri ataupun subsidiary badan-badan itu.

Dalam teori modal bumiputra dalam kegiatan perusahaan dan perindustrian telahpun bertambah, tetapi modal-modal yang bertambah itu bukanlah hak bumiputra, kebanyakan rakyat bumiputra, tetapi hak badan-badan atau agensi Kerajaan itu. Saya berharap supaya badan-badan itu dapat segera merancang langkah-langkah yang berkesan untuk mempercepatkan penyertaan orang perseorangan bumiputra ataupun syarikat bumiputra dalam bidang-bidang yang sekarang ini dikuasai oleh agensi itu dan tidak setakat memberi kemudahan tempat-tempat dalam bangunan-bangunan MARA atau tempat dalam bangunan-bangunan UDA ataupun setakat memberi konterek-konterek oleh UDA sahaja.

Saya rasa, kita kurang jelas tentang bagaimana caranya nanti apabila badan-badan itu telahpun menguasai berbagai perusahaan kegiatan-kegiatan ekonomi yang dijalankan oleh badan-badan itu akan dapat diambil alih oleh peniaga-peniaga bumiputra. Saya rasa agensi ini perlulah memberi kesempatan yang lebih, keterangan yang cukup kepada badan-badan perniagaan bumiputra, kepada orang-orang perseorangan bumiputra, tentang peluang-peluang yang ada dan sekarang inipun di mana ada kegiatan bumiputra perseorangan yang bertentangan misalnya dengan kegiatan badan-badan ini iaitu mereka menjalankan perusahaan yang sama kegiatan badan ini haruslah diberhentikan.

Dalam usaha memodenkan sektor tradisional terutama dalam bidang pertanian FELDA telahpun menunjukkan kemajuan pesat dan kita berharap bahawa agensi lain yang ditubuhkan akan dapat menolong mempertingkatkan daya penghasilan pendapatan penduduk luar bandar. Dalam pada itu, saya menyeru kepada FELDA kerana FELDA ini badan yang sudah pun mula

mendapat keuntungan daripada ladang-ladang supaya memberi kemudahan recreational kepada penduduk-penduduk rancangan FELDA kerana kebanyakan rancangan FELDA ini tidak ada kemudahan seperti padang-padang dan sebagainya. Dan saya juga menyeru kepada FELDA berhubung dengan rancangan-rancangan yang terdahulu di mana rumah-rumah terlalu buruk keadaannya seperti satu rancangan di kawasan saya di Endau bahawa rumah-rumah seperti itu haruslah dibina semula, kerana orang-orang ini pun bukanlah diberi percuma, tetapi akan membayar balik segala perbelanjaan itu.

Saya menyentuh serba-sedikit tentang bantutnya usaha RISDA untuk membuka tanah yang lebih luas secara berkelompok. Target 5 tahun oleh RISDA ialah membuka kawasan tanah berkelompok sebanyak 150 ribu ekar. Dalam tiga tahun hanya 15 ribu ekar sahaja yang telah dibuka secara tanaman berkelompok. Dan sebab yang telah diberikan ialah bahawa RISDA susah mendapat kawasan yang sesuai ataupun mendapat kawasan untuk projek ini. Kita berharap berhubung dengan rancangan ini Kerajaan-kerajaan Negeri akan dapat menolong RISDA supaya memberi kemudahan mencari kawasan tanah supaya rancangan ini dapatlah berjalan untuk menolong pekebun-pekebun kecil, menambatkan lagi ataupun memperbaiki keadaan hidup mereka.

Di sini saya suka juga menarik perhatian pihak Kerajaan kepada nasib nelayan-nelayan di Pantai Timur yang menghadapi masa gelap kerana pendapatan mereka berkurangan dan juga kerana keadaan Pantai Timur itu yang dilanda oleh bencana alam. Saya berharap atau mengesyorkan supaya ditubuhkan satu badan untuk membela nasib nelayan-nelayan itu atas dasar yang sama yang dilakukan oleh RISDA. RISDA ini ada memberi saham percuma kepada pekebun kecil dan badan ini untuk membela nasib nelayan bolehlah juga di atas dasar ini memberi saham-saham percuma dan boleh dilakukan dengan cara samada memperluaskan kegiatan Majuikan ataupun menubuhkan badan yang tersendiri.

Tuan Yang di-Pertua, saya ingin menyentuh sedikit tentang sektor pelajaran. Matlamat utama sistem pelajaran negara kita antara lain ialah supaya dapat menjadi alat

untuk menyatupadukan rakyat dan juga untuk membekalkan negara dengan keperluan tenaga manusia yang terlatih. Untuk mencapai perpaduan melalui sistem pelajaran, Kerajaan melaksanakan dasar menjadikan Bahasa Malaysia sebagai bahasa pengantar utama di sekolah-sekolah dan secara berperingkat menjadikannya bahasa pengantar tunggal di dalam semua institusi pelajaran menjelang tahun 1983. Matlamat ini adalah dalam proses pencapaian dan sedang berjalan dengan baik. Kita berharap dasar Kerajaan untuk menyatupadukan rakyat melalui satu bahasa ini tidak akan disalah tafsirkan oleh rakyat bukan Melayu dan akan diterima baik oleh mereka.

Dalam usaha Kerajaan membekalkan negara dengan tenaga manusia yang terlatih, kita tidak boleh memisahkannya dari matlamat Dasar Ekonomi Baru iaitu dalam melaksanakannya hendaklah sesuai dengan cita-cita Kerajaan membasmi kemiskinan dan menghapuskan jurang perbezaan ekonomi antara kaum dan perhatian berat hendaklah diberi bagi mengurangkan jurang-jurang perbezaan tentang peluang-peluang pelajaran antara penduduk-penduduk luar bandar dengan bandar dan antara kaum.

Tuan Yang di-Pertua, pelajaran adalah alat utama untuk membolehkan seseorang itu melepaskan diri daripada cengkaman kemiskinan dan Lapuran Murad mengenai keciciran telahpun menekankan supaya perhatian lebih diberikan dan ditumpukan kepada memperbaiki keadaan persekolahan di luar bandar. Kita berharap syor-syor yang telah dikemukakan itu akan dapatlah dilaksanakan dengan sempurna dan dengan segera.

Keadaan sekolah-sekolah di kampung-kampung sangatlah buruk dalam berbagai segi. Ada sekolah-sekolah itu terlalu kecil, murid-muridnya pun terlalu sedikit bilangannya dan bilangan guru pun hanya 4 atau 5 orang sahaja. Di dalam Kajian Semula Kerajaan telah berjanji untuk memperbaiki keadaan-keadaan ini, memberikan bangunan-bangunan yang baru. Dalam hal ini, saya suka mengesyorkan supaya sekolah-sekolah kecil di kampung-kampung yang banyak didapati, tak perlulah kita ganti, kita tutup sahaja. Kita tubuhkan Sekolah-sekolah Pusat untuk menampung murid-murid daripada sekolah-sekolah kecil itu. Ini telahpun dicuba tetapi ada didapati masalah timbul iaitu

kerana keadaan di kampung, kemiskinan ibu bapa, apabila Sekolah-sekolah Pusat dibuka, murid-murid itu tidak dapat pergi ke sekolah pusat itu, ibu bapa enggan menghantar anak-anaknya ke Sekolah Pusat, kerana mungkin jauh sedikit dan tidak ada pengangkutan. Untuk mengatasi masalah ini, saya rasa bolehlah Kerajaan menimbangkan apabila dibina Sekolah Pusat itu, maka dibekalkan juga dengan kemudahan-kemudahan bas dan driver sekali yang akan menjadi kakitangan sekolah itu dan bolehlah dengan kemudahan ini menolong murid-murid pergi dan balik ke sekolah. Bas-bas pun pada masa ini dibekalkan kepada sekolah-sekolah berasrama penuh. Sekolah-sekolah Pusat ini lebih memerlukan kemudahan seperti itu, tidak ada sebab mengapa tidak boleh diberikan.

Dan saya ingin mengesyorkan supaya Primary School, dalam bahasa Melayu "Sekolah Rendah", istilah Sekolah Rendah itu patut diubah menjadi "Sekolah Asas" kerana perkataan Sekolah Rendah itu ada mempunyai pengertian yang mungkin rendah sedikit yang menunjukkan sekolah itu kurang penting, walhal sekolah itulah yang akan menentukan corak murid-murid pada masa hadapan.

(Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua *mempergunakan Mesyuarat*)

Kalau kita ubahkan dengan Sekolah Asas mungkin kita akan beri perhatian yang lebih kepada sekolah-sekolah itu supaya kita menjamin mutu murid-murid nanti di sekolah menengah. Dan berhubung dengan ini juga perhatian yang lebih berat haruslah diberi dalam membekalkan sekolah-sekolah ini dengan guru-guru yang lebih bermutu. Pada masa dahulu Pusat-pusat Latihan Guru mengambil guru-guru bertugas di sekolah-sekolah rendah ini daripada mereka yang berkelayakan kurang atau rendah sedikit. Nasib baiklah pada masa ini tidak dilakukan lagi, tetapi ada tendency selalu menghantar ke sekolah-sekolah rendah ini guru-guru yang kurang terlatih. Hanya baharu-baharu ini sahajalah kita dapati guru-guru daripada Pusat-pusat Latihan maktab M.T.C. untuk dihantar ke sekolah-sekolah. Pada masa dahulu hanya guru-guru daripada Pusat Latihan Daerah sahaja.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Tempoh Yang Berhormat berucap telah lebih seminit, sila gulungkan.

Tuan Abdul Rahman bin Sberi: Dan satu sahaja lagi, iaitu mengenai penubuhan Sekolah-sekolah Pusat Sains. Ini ditubuhkan dengan tujuan untuk memberi kesempatan kepada murid-murid di luar bandar untuk mengikuti kursus-kursus sains dan hisab. Tetapi saya dapati di sini ada sedikit kekurangan iaitu pengambilan murid-murid kepada sekolah-sekolah ini tidaklah berdasarkan kepada kepentingan murid-murid dari luar bandar iaitu tidak ada didapati keutamaan diberi kepada murid-murid luar bandar sama sahaja, semuanya mesti mendapat 5A baharu boleh masuk. Kalau murid luar bandar yang keadaan sekolah rendah itu tidak senonoh—tidak dapat mencapai 5A sudah tentulah peluang mereka untuk masuk ke sekolah-sekolah ini tidak sama dengan murid-murid yang ada di bandar yang mempunyai berbagai-bagai kemudahan.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Saya suka mengucapkan tahniah kepada Ahli Yang Berhormat dari Johor Timur kerana telah melafazkan ucapan daranya dalam Dewan pada petang ini.

4.03 ptg.

Tuan Hussain bin Haji Sulaiman (Besut): Tuan Yang di-Pertua, hari ini adalah hari yang terakhir bagi Ahli-ahli Dewan diberi kesempatan menyatakan sesuatu atau pendapat masing-masing mengenai dengan usul yang dikemukakan oleh Yang Amat Berhormat Perdana Menteri tentang Kajian Semula Rancangan Malaysia Kedua.

Selama 4 hari yang sudah, saya cuba mengikuti ucapan terutama sekali dari pihak Pembangkang yang tidak kurang dari 10 orang telah mengambil bahagian di dalam perbahasan ini, saya nampak Ahli-ahli Pembangkang masih kurang faham apakah maksud Perdana Menteri memberi peluang kepada kita sekalian selama 5 hari untuk membahaskan Kajian Semula Rancangan Malaysia Kedua ini.

Di dalam kata pendahuluan dalam Buku Kajian Semula ini, amat nyata sekali bahawa Perdana Menteri meminta kepada semua Ahli-ahli politik termasuklah semua ahli-ahli Parlimen ini supaya meninggikan keupayaan masing-masing untuk bersama-sama menghadapi cabaran sebagai rakan sepejuangan dalam pembangunan iaitu sebagai rakan

sepejuangan dalam pembangunan bukanlah sebagai ahli-ahli politik yang cuba hendak menjadikan Dewan ini sebagai platform memancing undi di dalam pilihanraya atau lain-lain maksud. Maka dengan sebab itulah mengikut sistem demokrasi di Malaysia kita pada hari ini terutama sekali setelah Yang Amat Berhormat Tun dipilih menjadi Perdana Menteri diadakan Ketua Pembangkang di dalam Dewan ini supaya Ketua Pembangkang itu dapat mengajak Ahli-ahli Pembangkang yang lain mengkaji dengan semasak-masaknya dasar Kerajaan apa yang dibuat oleh Kerajaan dari satu masa ke satu masa kemudian cuba mengumpulkan pendapat Ahli-ahli Pembangkang itu dan memberi teguran kepada Kerajaan secara yang lebih membina bukanlah datang ke Dewan ini untuk melepaskan rasa geram dan menumpukan ucapan itu kepada sesuatu maksud yang lain, bukan kepada sesuatu yang dikehendaki oleh Kerajaan.

Sesungguhnya, di dalam mengkaji semula Rancangan Malaysia Kedua amatlah besar bagi Kerajaan, amatlah mustahak bagi Kerajaan mendapatkan pandangan-pandangan dan kritik-kritik yang membina, sebab itulah ketika setiap kali Dewan ini bersidang pihak Yang Berhormat Menteri-menteri telah mengarahkan pegawai-pegawai Kerajaan dengan bilangan yang ramai datang ke Dewan ini untuk mendengar sendiri apakah kritik-kritik yang dikemukakan dalam Dewan ini, kemudian kepada mereka ditugaskan merumuskan ucapan-ucapan itu supaya dapat dicari jalan, dan usaha bagaimana Malaysia kita ini dapat dibaiki dari satu masa ke satu masa tentang dasar Kerajaan supaya rakyat yang memberi kepercayaannya kepada Kerajaan itu merasai nikmat daripada perbincangan yang berlaku di dalam Dewan ini dari sepenggal ke sepenggal. Itulah yang saya faham ayat yang dimaksudkan oleh Perdana Menteri sebagai rakan seperjuangan dalam pembangunan yang kita sedang hadapi sekarang ini.

Saya mengikuti selama 4 hari yang sudah Ahli-ahli Pembangkang sedikit sahaja yang menyentuh soal yang paling penting yang dihadapi oleh Malaysia terutama sekali dalam tahun 1973 ini. Sepanjang tahun 1973 ini, kalau kita mengkaji ialah soal kenaikan harga barang. Inilah soal yang ditegaskan secara terang dalam Buku Kajian Semula Rancangan Malaysia Kedua ini. Tetapi saya dapati pihak Pembangkang hanyalah

masih bertubi-tubi mengemukakan kepada Kerajaan supaya dihapuskan cukai jualan, seolah-olah kepada mereka ini bahawa cukai jualanlah merupakan sebagai satu mala petaka kepada rakyat Malaysia ini sehingga terjadinya kenaikan harga barang bukan sahaja di Malaysia, tetapi seluruh dunia kenaikan harga barang ini. Katakanlah kalau cukai jualan ini merupakan sesuatu penyakit yang maha besar, maka Malaysia sahajalah yang menghadapi kenaikan harga barang, tetapi kenaikan harga barang ini melibatkan seluruh dunia. Adakah ini berpunca daripada cukai jualan yang dikenakan oleh Kerajaan Malaysia? Dengan sebab itu, saya suka meminta kepada sahabat-sahabat saya daripada Ahli-ahli Pembangkang supaya menggunakan peluang yang diberi kepada kita di dalam Dewan ini dengan sepenuh-penuhnya untuk kepentingan rakyat. Kerana pada dua tiga hari yang lepas, saya telah berkesempatan bercakap dengan beberapa orang daripada pegawai-pegawai Kerajaan yang ditugaskan mengikuti persidangan ini, mereka rasa tidak ada sesuatu yang mereka boleh dapati daripada ucapan-ucapan Pembangkang yang boleh disarankan kepada Menteri untuk dibuat kajian ataupun untuk dibuat perubahan kalau-kalau terdapat daripada apa yang berjalan sekarang ini merugikan rakyat dengan sebenar-benarnya. Cuma saya dapati pihak Pembangkang hanyalah suka menyatakan sesuatu itu buruk, suka menyatakan sesuatu itu tidak perlu dibuat dengan mengeneipkan langsung kebaikan-kebaikan yang telah dibuat oleh Kerajaan.

Saya sama sependapat dengan Ahli Yang Berhormat dari Johor Timur yang mengatakan kita mengakui bahawa di dalam Malaysia ini masih ada rakyat yang menderita dan oleh sebab itulah di dalam buku ini pun ditekankan dengan sejelas-jelasnya bahawa hampir 82% daripada penduduk di luar bandar mempunyai pendapatan di dalam lingkungan \$100 ke bawah dan inilah rakyat yang perlu diberi tumpuan dan inilah orang-orang yang perlu dipecahkan fikiran di dalam Dewan ini bagaimana kita hendak membela nasib mereka.

Jadi inilah dia bila kita mengatakan 82% rakyat masih menderita ini bukan bererti bahawa Kerajaan Perikatan gagal daripada menjalankan usahanya bahawa apa yang dibuat oleh Kerajaan Perikatan pada hari ini

dengan adanya sokongan daripada rakan-rakan yang masuk di dalam Kerajaan Campuran sekarang ini bahawa kita masih berusaha dan kita sedang berusaha, sambil berusaha ini, sambil berfikir mencari jalan bagaimana soal-soal mengatasi kemiskinan yang 82% ini dapat dipercepatkan lebih cepat daripada apa yang kita fikir selama ini.

Tuan Yang di-Pertua, pandangan saya dan fikiran saya kepada Kerajaan saya sendiri mengenai harga barang ini, saya suka sentuh iaitu saya dapati, selain daripada apa yang disebutkan oleh rakan-rakan saya dari Kerajaan yang sudah bercakap empat hari yang lalu, saya lihat sekarang ini sistem perniagaan ataupun amalan perniagaan yang dilakukan oleh ahli-ahli perniagaan telah cuba mengeneipkan langsung di dalam perniagaan antara pekedai dan pengguna ialah dari segi menggunakan wang satu sen, dua sen, tiga sen dan empat sen, kerana walaupun perkara ini kita dapati kecil, tetapi bagi mereka yang membeli barang dari kilang, satu sen, dua sen, tiga sen dan empat sen dikira, iaitu bagi orang yang mengedar daripada kilang, ataupun dari pengedar kepada pemborong ataupun daripada pemborong kepada pekedai runcit; tetapi apakala sampai kepada pekedai runcit dengan pengguna maka hilang masalah perkiraan satu sen, dua sen, tiga sen, empat sen sehingga sampai lima sen baharu di kira. Ertinya, kalau di dalam Dewan ini kita meluluskan suatu undang-undang, suatu cukai yang melibatkan dua sen atas satu barang kita terpaksa memakan masa empat hari atau lima hari membahaskan dalam Dewan ini memikirkan kepentingan rakyat, tetapi apakala sampai kepada pekedai dengan pengguna masalah dua sen, tiga sen ini sudah tidak ada di dalam amalan perniagaan sekarang. Kalau barang sepatutnya 71 sen, dijual dengan 80 sen, melompat 9 sen ataupun 75 sen. Serungguhnya, saya rasa perkara ini perlu dicari jalan oleh pihak Kerajaan bagaimana supaya penjualan dengan menggunakan 71 sen, 72 sen, 73 sen dan 74 sen ini berjalan semula dalam negeri kita ini kerana wang ini ada dicap oleh Bank Negara bukannya kita tidak ada duit satu sen. Saya dapati berlonggok wang satu sen sekarang ini tidak bergerak daripada Bank Negara kita.

Yang keduanya, saya merayu kepada Kerajaan supaya mengkaji semula tentang adanya kelonggaran di dalam undang-undang kawalan harga sekarang ini. Saya

sebut begini, kerana sekarang ini kita hanya memaksa pekedai-pekedai runcit yang menjual barang kepada pengguna sahaja mesti ditandakan harga dengan kuatkuasa, tetapi bagi orang yang mendapat untung besar yang dinamakan dia pengedar mengambil barang daripada kilang dia tidak dikehendakki meletakkan harga. Kemudian daripada pemborong yang mengambil barang daripada pengedar juga tidak dikehendakki meletakkan harga, sedangkan inilah manusia yang paling banyak mendapat untung di dalam kaedah perniagaan kita. Saya rasa tidaklah adil bagi Kerajaan memaksa pekedai kecil, pekedai yang berhubung rapat dengan pengguna meletakkan harga sedangkan manusia yang kaya-raya yang duduk di dalam lingkungan pengedar dan pemborong tidak dikenakan dengan kuatkuasa tentang tanda harga ini.

Saya suka menyentuh masalah Lembaga Pertubuhan Peladang yang baharu ditubuhkan oleh Kerajaan, sebab mengikut buku ini kepada Lembaga ini diberi tanggungjawab yang sangat-sangat besar. Sebagai permulaan saya bagi pihak peladang mengucapkan tahniah dan jutaan terima kasih kepada Perdana Menteri yang di waktu pelancarannya baharu-baharu ini telah memberi peruntukan kepada Lembaga Pertubuhan Peladang sebanyak \$10.9 juta untuk gerakan dan aktivitinya pada masa akan datang. Saya hanya ingin menyatakan di sini bahawa Lembaga Pertubuhan Peladang yang diberi amanah begini besar oleh Kerajaan, kiranya tidak diawasi dengan baik, kiranya tidak dilengkapi dengan pegawai-pegawai yang benar-benar menumpukan tenaga kepada Lembaga ini, maka sudah tentu Lembaga ini akan menghadapi masa depannya dengan keadaan yang kurang teratur. Kerana mengikut apa yang saya dapat faham dari 1,269 orang pegawai yang diperuntukkan kepada Lembaga Pertubuhan Peladang ini pada masa ini tidak lebih daripada 2% atau 3% sahaja yang ada kepada Lembaga. Selebihnya hanya pakai cara pinjam, secara part-time. Inilah yang saya rasa bimbang benar-benar masalah boleh atau tidak Lembaga ini menumpukan usahanya dengan sepenuhnya pada masa yang akan datang. Tetapi ada setengah pihak berpendapat bahawa pegawai boleh dicari asalkan dapat ditunjukkan kepada Kerajaan pelan-pelan atau rancangan-rancangan yang hendak dibuat oleh Lembaga itu. Saya hanya dapat

mengatakan di sini bahawa kita sebutkan petani yang ada dalam negara kita pada masa ini, walaupun sekarang orang sibok dengan kenaikan beras tetapi bagi mereka yang begitu rapat dengan pertanian, kita boleh dengar dalam Dewan ini wakil-wakil rakyat yang datang daripada kawasan perairan masih merayu kepada Kerajaan supaya harga padi itu dinaikkan lagi daripada apa yang ada sekarang. Ini membuktikan bahawa mereka dapat melihat dengan mata kepala sendiri bahawa tidak ada jalan lain untuk membela kepentingan petani selain daripada meningkatkan harga atau mencari satu helah yang selayaknya dapat bekerja ataupun dapat hasil yang diusahakan oleh petani. Jadi

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Yang Berhormat ada satu minit sahaja lagi.

Tuan Hussain bin Haji Sulaiman: Saya ingin menyatakan dalam Dewan ini sekarang petani memiliki basikal, orang yang mempunyai lesen borong beras kerana dapat beras daripada titik peluh tani tadi dapat memiliki motokar, orang yang makan beras sama juga dengan petani ada setengahnya memakai motokar ada setengahnya jalan kaki dan setengah pakai basikal. Apa yang saya maksudkan kepada Kerajaan supaya mencari jalan setiap hasil yang dikeluarkan oleh petani ini, petani yang menanam, petani yang menjadikan padi ke beras, kemudian petani juga hendaklah diberi peluang memasuki ke dalam bandar-bandar besar, ibu negeri seperti Kuala Lumpur supaya mereka sendiri memasarkan hasil mahsol. Kalau tidak setiap Lembaga yang ditubuh oleh Kerajaan akan bertukar corak menjadi alat kepada orang-tengah mencari kekayaan di dalam tanahair kita ini dan kiranya ini terjadi saya rasa akan disoal di Padang Mahsyar kelak setiap pemimpin yang ada di dalam tanahair kita ini samada Kerajaan atau Pembangkang kerana tidak bersama-sama memecahkan masalah ini.

4.20 ptg.

Tuan Chan Siang Sun (Bentong): Tuan Yang di-Pertua, semenjak empat hari dahulu, ramai anggota dari Dewan ini telah berucap tentang berbilang aspek-aspek Kajian Pertengahan Penggal, terutamanya berkenaan dengan matlamat-matlamat Dasar Ekonomi Baru dan matlamat-matlamat perpaduan negara. Pada hari ini, saya ingin berucap dengan beberapa ringkas tentang perspective keseluruhannya Kajian Pertengahan Penggal.

Dalam Kajian Pertengahan Penggal ini, telah diperhatikan bahawa gunatenaga negeri ini telah mencerminkan dengan adil, kandungan kaum-kaum di satu masyarakat berbagai kaum kita, iaitu dalam tahun 1973, pembahagian gunatenaga negeri ini adalah seperti berikut:

Sahabat Melayu	...	...	55%
„ Cina	...	...	34%
„ India	...	...	9%
„ Lain-lain	...	...	2%

Oleh itu, Tuan Yang di-Pertua, saya rasa matlamat keseluruhannya Dasar Ekonomi Baru berkenaan dengan peluang-peluang gunatenaga telah dicapai. Walau bagaimanapun seperti yang dicerminkan di Kajian Pertengahan Penggal, adalah dapat gunatenaga tidak seimbang di antara berbagai kaum di negeri ini di dalam berbagai sektor-sektor. Sambil mengakui hal bahawa mestilah diadakan perpindahan lapangan sektor iaitu "intersectoral migration" dan mobility geographical oleh penduduk-penduduk kita supaya menemui matlamat mewujudkan masyarakat Malaysia seimbangan kaum, kita mestilah jangan lupa perkara bahawa masalah-masalah seperti ini adalah sangat penting dan untuk mengatasi masalah-masalah seperti ini dinyatakan oleh Yang Amat Berhormat Perdana Menteri adalah sangat bercita-cita. Oleh itu saya merasa bahawa apabila tindakan diambil untuk menemui matlamat Dasar Ekonomi Baru, pelaksanaan mestilah mengikut matlamat rancangan. Seperti yang dinyatakan oleh Yang Amat Berhormat Perdana Menteri kita, dalam process menyusun semula masyarakat kita, tidaklah seorang pun merasa perasaan kehilangan hak-hak asasi dalam kalangan gunatenaga, pendapatan dan peluang-peluang pekerjaan. Saya rasa, Tuan Yang di-Pertua, ini ialah faktor yang terpenting supaya menentukan kejayaan Dasar Ekonomi Baru dan matlamat penting kepada negara kita. Jika tindakan dan pelaksanaan yang diambil tidak mengikut perasaan dan matlamat yang disebut di dalam Dasar Ekonomi Baru dan prinsip-prinsip Rukunegara, adalah awas besar yang bukan sahaja kita tidak boleh mencapai perpaduan negara dalam tempoh 20 tahun, tetapi akan mengakibatkan negara tidak harmonious, yang penuh dengan syak hati dan ketakutan. Pada akhirnya ini tidak membawa satu negara Malaysia yang bersatu

dan yang tiap-tiap orang ditentukan mendapat tempat di Malaysia, tetapi membawa satu negara Malaysia yang tidak berpadu dan yang akibatnya saya takutlah meramal-kan di dalam Dewan Rakyat ini.

Untuk menentukan kejayaan Dasar Ekonomi Baru adalah penting bahawa pelaksanaan dijalankan mengikut ideal-ideal negara dan tanpa kehilangan hak-hak asasi atau perasaan kerugian oleh setiap kaum pun di negara kita ini.

Pelajaran khasnya pelajaran tinggi, adalah dicerminkan dalam kajian pertengahan penggal bahawa pada 1973 Pembahagian Bilangan penuntut termasuk adalah mencerminkan kandungan berbagai kaum negara ini. Adalah juga dicerminkan dalam Kajian Pertengahan Penggal, bahawa pembahagian semula penuntut-penuntut diperlukan khasnya pada kategori-kategori kursus-kursus Diploma dan Sijil-sijil di mana penuntut sahabat-sahabat kita Melayu ialah dapat 85% dan penuntut bukan Melayu hanya 15% sahaja. Peringkat pelajaran ini untuk professional dan sub-professional yang merupakan tenaga manusia yang mahir negara ini ialah sangat memerlukan untuk kejayaan pembangunan negara. Oleh itu, adalah penting bahawa kandungan kaum-kaum negara ini mesti dicerminkan. Jadi kami mendesak kerajaan mengalakkan badan-badan dan institusi-institusi pelajaran tinggi persendirian wujud dan menambah latihan tenaga manusia professional dan sub-professional supaya memenuhi keperluan-keperluan tenaga manusia untuk menentukan kejayaan Dasar Ekonomi Baru. Secara ini, Tuan Yang di-Pertua, saya rasa bahawa sektor swasta akan memberi bantuan kepada pelajaran dan latihan kanak-kanak negeri ini dan menambah dan menolong usaha-usaha kerajaan dalam menemui matlamat Rancangan Malaysia Kedua.

Mengenai peluang-peluang mempunyai tanah, adalah dicerminkan dalam kajian ini bahawa semua kaum Malaysia pada peringkat pembangunan ini mesti diberi galakan yang diperlu untuk memasuki sektor pertanian supaya menyusun semula masyarakat ekonomi dan seimbang. Oleh itu, adalah penting dari masa sekarang untuk memberi lebih banyak tanah dan peluang-peluang pekerjaan di dalam sektor pertanian moden khasnya latihan belia-belia semua kaum dalam kemahiran pertanian menurut

matlamat Rancangan Malaysia Yang Kedua. Adalah juga dicerminkan dengan terang di dalam Kajian bahawa sektor luarbandar ialah sektor yang lebih miskin dibandingkan dengan sektor bandar di negara ini dalam kedua-dua segi pembahagian pendapatan dan peluang-peluang pekerjaan. Oleh itu, kami bersetuju bahawa lebih banyak peluang-peluang pekerjaan berkaitan dengan latihan pelajaran dan "inter-sectoral migration" digalakkan. Walaubagaimanapun, satu syarat mesti diadakan berkenaan dengan perpindahan dari luar bandar ke kawasan bandar yang seorang anggota Dewan ini telah berucap, akan mengakibatkan bandar yang penuh sesak dan lebih banyak kekotoran suasana.

Untuk menolong meninggikan pendapatan masyarakat luar bandar kita bersetuju dengan Rancangan Malaysia Yang Kedua untuk mewujudkan perusahaan di sektor luar bandar dan menggalakkan penduduk-penduduk luar bandar mengambil bahagian faedah-faedah perindustrian yang sedang dijalankan dengan cepat di negara ini.

Berkenaan dengan meninggikan taraf hidup dan membaiki peluang-peluang hidup orang-orang miskin di negara ini sambil mengikut perkara bahawa orang miskin luar bandar mesti diberi kemudahan-kemudahan yang akan membaiki taraf hidup mereka, Kerajaan mesti jangan lupa masalah orang miskin bandar berkaitan dengan gunatena pelajaran dan quality hidupan mereka. Perhatian yang lebih dan berat mesti diberi kepada membaiki quality hidupan penduduk-penduduk kampung-kampung baru yang berupa 25% penduduk-penduduk Cina di negara ini. Kerajaan mesti ambil langkah aktif dalam menukar kampung-kampung baru besar kepada bandar-bandar dan mengadakan perusahaan kecil di sekitar kawasan-kawasan ini supaya boleh menolong penduduk-penduduk ini meninggikan taraf hidup dan mendapat faedah kekayaan negara mengikut cara pertama dasar ekonomi baharu iaitu menghapuskan kemiskinan tidak mengira kaum-kaum.

Berkenaan dengan hakmilik modal oleh kaum-kaum negara ini, saya ada komen-komen berikut: Yang Pertama adalah jelas dikajikan pertengahan penggal bahawa kekayaan negara ini masih dalam tangan orang asing. Menurut "Outline Perspective Plan 1970-1990", saya sukacita melihat

bahawa pelaburan asing akan dikurang ke 30% sambil peluang-peluang masih diberi kepada mereka untuk melabur dan membangun perindustrian di negara ini. Sebagai prinsip, kami sukacita menyambut pelaburan asing ke negara ini tetapi kami memegang pendapatan bahawa pelaburan asing di negara ini mesti dimiliki secara bersamaan dengan pelaburan Bumiputra ataupun pelaburan warganegara di negara ini. Lanjut pula saya ingin menegaskan bahawa hakmilik dan kekayaan yang dipegang suara amanah untuk Melayu oleh badan-badan Kemajuan negeri, agensi-agensi am seperti PERNAS, MARA, UDA dalam mesti, pada akhirnya, tetapi dengan sebenarnya cepat yang boleh ditukarkan kepada tangan orang miskin di kawasan luar bandar. Hanya melalui pertukaran hakmilik ini untuk sahabat-sahabat Bumiputra di "grass-root" inilah bahawa kita boleh menentukan pembahagian kekayaan mengesyor bahawa satu "framework" yang benar ditubuhkan untuk menentukan pertukaran hakmilik dari agensi-agensi ini untuk dijalankan pada sedikit masa depan supaya orang Bumiputra sebenar-benarnya mempunyai 30% kekayaan negara ini dalam masa tempoh 20 tahun.

Sebagai ulasan-ulasan akhir, Perdana Menteri kita telah selalu bercakap bahawa untuk mencapai matlamat Rancangan Malaysia Kedua dan Dasar Ekonomi Baru tidak seorang pun merasa kerugian atau kehilangan hak-hak asasi semasa proses menghapuskan kamiskinan dan menyusun semula masyarakat Malaysia. Semua matlamat ini akan dicapai dalam konteks ekonomi yang sedang membangun.

Semua rakyat Malaysia, tidak kira kaum mesti mengguna kebolehan mereka dengan sepenuhnya untuk menemui cabaran masa sekarang. Tambahan pula, negara kita mesti mengguna dengan sepenuhnya, punca-punca hasil asal yang diadakan supaya mencapai pembangunan negara dan perpaduan negara bagi masyarakat Malaysia kita ini.

Sebelum saya duduk, Tuan Yang di-Pertua, saya ingin menyampaikan perutusan kepada semua orang yang menjalankan dan mereka yang terlibat dalam Rancangan Malaysia Kedua bahawa dalam process menjalankan, mereka tidak hanya adil tetapi mengikut juga matlamat Rancangan Malaysia Kedua. Marilah kita harap bahawa ahli-ahli

implementasi dan pentadbir-pentadbir bekerja bersama seperti satu pasukan orkestra memainkan dengan harmoni. Ahli-ahli muzik orkestra mestilah mengikut conductor supaya muzik dimainkan adalah baik untuk mendengar oleh penuntun-penuntun Malaysia. Melainkan disiplin-disiplin begitu diadakan, akibat-akibat akan berupa bencana dan bukan muzik baik.

Inilah sahaja, Tuan Yang di-Pertua, saya menamatkan ucapan saya dengan menyokong penuh atas Usul yang dicadangkan oleh Yang Amat berhormat Perdana Menteri kita.

4.37 ptg.

Dr Lim Chong Eu (Tanjong): Tuan Yang di-Pertua, saya bangun untuk mengambil bahagian dalam perbahasan yang penting ini mengenai Ulang Kaji Rancangan Malaysia Kedua dan, Tuan Yang di-Pertua, saya minta izin seperti mana pengalaman saya tidak cukup, maka saya akan bercakap dalam bahasa Inggeris.

Pada mulanya kita di dalam Dewan ini mestilah memberi ucapan tahniah kepada Yang Amat Berhormat Perdana Menteri dan rakan-rakan beliau yang telah mempersembahkan document yang begini penting di dalam Dewan ini yang menerangkan segala kejayaan-kejayaan yang telah dicapai oleh Kerajaan dalam melaksanakan Dasar Ekonomi Baru. Di dalam hal yang demikian Kerajaan di bawah pimpinan yang bijaksana dan berkebolehan oleh Yang Amat Berhormat Perdana Menteri kita yang telah membawa negara ini ke jalan yang benar-benar progresif dan kita semua menghargai usaha-usaha dedikasi dan keazaman yang terkandung di dalam document ini dan hubungannya nanti dalam mewujudkan satu negara Malaysia yang bersatu-padu, adil dan progresif.

Di dalam aspect ini, saya mengambil peluang bagi pihak penduduk-penduduk di dalam kawasan saya iaitu kawasan Tanjong dan semua rakyat penduduk di dalam Negeri Pulau Pinang untuk mengucapkan terima kasih kepada Kerajaan Pusat sebab Kerajaan Pusatlah yang menolong kuat Negeri Pulau Pinang untuk projek-projek atau rancangan-rancangan development.

(*Dengan izin*) It is in the assistance that the Federal Government has given to the State of Penang, particularly in the essential social services such as water supplies, sewerage and the multi-purpose youth centre which are mentioned in Paragraphs 623, 624 and 635 and others referring to the East-West Highway, Federal Route One, that I am sure that the policy of the Government in laying the firm foundations of our economic uptake upon a stable, political and social environment as well as the provision of high standards of infrastructure servicing represent clearly the two-fold objectives of the Economic Policy of creating Malaysian unity where every Malaysian will enjoy an equitable place in our Malaysian society as well as to eliminate poverty and restructure our society to a higher level and a higher standard of living. Perhaps Table 4-4 on page 77 and Table 4-5 on page 79 in the Report show clearly the present state of affairs and the future as we can accomplish them.

I would like, Tuan Yang di-Pertua, especially to mention the provisions stated in the Mid-Term Review with regard to the provision of the construction of a new 11,000 feet runway and a larger airport which appears in Paragraph 556. Without any doubt, this programme of implementation will not only bring greater benefit to the people of Penang but also to Malaysia as a whole, particularly in terms of increasing the economic benefits derived from an expanding tourist industry.

However, it is with very deep and great appreciation in particular for the support of the Honourable Prime Minister and his colleagues in the Federal Government that we in the State of Penang welcome the statement that a provision has been made in the Plan to put into action the principle already taken by the Government to construct a permanent linkage, namely a bridge, between Penang Island and the Mainland; and I hope that on this statement and the provision of a token vote on this to start and launch the implementation of this linkage, Opposition Members, who have ever been jealous of the way whereby the State and the Federal Government have worked together will drop their continuous sniping at this bridge linkage between Penang and the Mainland.

All this essential assistance from the Federal Government to the Government of the State of Penang clearly reflects the political and social stability which the formation of the Coalition Government in the State has engendered through close co-operation between the State and Federal Governments. More important still, the achievements that we can now anticipate through this rapport clearly indicate what lies ahead in the future if this country moves on towards a National Front and the people become united together to move and work for a better Malaysia.

Tuan Yang di-Pertua, I am confident that with the implementation of these projections in the second half of the Second Malaysia Plan, the people in the State of Penang as well as of Malaysia as a whole will visibly appreciate the soundness of the planning and the benefits that they will derive from the implementation of the Plan—that is to say, they will be able to see for themselves if they are not able to accept the detailed planning in terms of words. They will be able to see and they will be able to understand that there are more ways than one to resolve the problem of social development and of economic upliftment apart from just looking backwards to the traditional commercial way of life which has been associated with the entrepot trade of Penang.

There is no doubt that the restructuring of Malaysian society adjusted to the consolidation of our agro-horticultural development and the promotion of rural industrialisation and now followed by programmes of rural urbanisation involving an integrated urban development including urban renewal will create a new social economic atmosphere and status in the State of Penang and if applied throughout Malaysia, I am sure will contribute largely to the unity of Malaysia and the development of the higher standard of living in Malaysia as envisaged by the Second Malaysia Plan.

Tuan Yang di-Pertua, the Mid-Term Review succinctly illustrates the very essence on which our progress has taken place. It embodies the principal elements which the Government has been able to identify as the prime areas for development as well as the items of shortcomings which every Malaysian must work together to overcome in order to

achieve our social economic objectives. Indeed, this thorough and long document reflects the social economic changes that the Government intends to generate and it determines the direction in which the future generations of Malaysians will have to move in order to attain the objectives that have been outlined very clearly.

Tuan Yang di-Pertua, however, I would like to take this occasion to refer to two points in the Review to make certain suggestions which I hope the Government will consider.

The first point refers to the problems of housing to which several references have been made in the Review. I would like to suggest to the Government that in our restructuring of society, it is essential for us to plan housing in such a manner that we shall be able to integrate Malaysians from different walks of life, different ethnic groups as well as from different levels of income. This will further contribute to our aim of creating a truly united Malaysian community with an identity of our own. However, we must realise that the pride in owning and in living in public housing together as Malaysians depends to a very large extent upon the management and the ownership of these complexes and of high-rise developments associated with low-cost public buildings. Under these circumstances, while the S.E.D.C.s, the Malaysia Building Society and the Government Officials Housing Company Ltd. have been co-ordinated through the functions of the National Consultative Council for Housing, it is nevertheless necessary that Government must resolve the practical problems associated with strata titles as soon as possible, so that low-cost housing can become more meaningful to those who live in these housing units either as owners or as tenants. We have provisions, Tuan Yang di-Pertua, for the legal implementation of this kind of housing through the National Land Code, but it is the practical management of the common-user areas that requires attention. The resolution of the problems of strata titles will make the administration of low-cost housing complexes and high-rise low-cost housing more amenable to proper management and better administration. I, therefore, urge the Government to resolve the practical problems of strata titles as soon as possible by training more personnel to

administer and to manage the low-cost housing complexes through the National Consultative Council for Housing.

Tuan Yang di-Pertua, the other issue I would like to raise concerns, in particular, the activities of organisations such as UDA, MARA, PERNAS and the S.E.D.C.s. The Honourable Prime Minister has paid tribute to these organisations for the efforts that they have contributed to restructure our society and in particular to finance our economy in relation to the redressing of the economic imbalances by encouraging greater bumiputra participation in various projects.

However, I would like to refer to the problems of the S.E.D.C.s, many of whom already have ties and have close relationships with other organisations like UDA, MARA and PERNAS. As our economic development progresses and the rate of industrialisation begins to increase, it is necessary now for us to have a closer relationship in co-ordination and co-operation between regional S.E.D.C.s. Indeed, the time has come when the State Economic Development Corporations of adjoining States may, perhaps, be able to function with greater effectiveness if regional planning and implementation of these plans are carried out beyond the confines of any one State boundary. I realise that much has already been done to promote this inter-State relationship between the various S.E.D.C.s, and the Honourable Prime Minister has already initiated and urged many of the S.E.D.C.s to participate and co-operate with one another. However, I would like to urge the Government to take even more positive steps to advance and develop the concept of regional planning through integrated action by S.E.D.C.s in adjoining States or in States that have similar projects of economic development.

Tuan Yang di-Pertua, we are living in an exciting period of challenges and I am sure that Malaysians from all walks of life will agree that the underlying principles that have been presented in this Mid-Term Review are indeed practical and encouraging. Further, I feel extremely confident that the people of Malaysia will respond to the need for them to become more actively involved in the implementation of the performance in the second half of the Second Malaysia Plan, when we will have to work harder to reach our objectives and on principles and not

squabble and quibble over minor details as we make progress. The remarkable success that we have already achieved will further encourage us to re-double our efforts and even to make greater sacrifices in order to overcome whatever limitations that we had already faced in the earlier part of the Plan. Therefore, I would strongly urge all Malaysians from all walks of life, Government as well as private sectors, to re-identify themselves with our overall objectives, so that as a truly united Malaysian people, we can give our wholehearted support to the Government in fulfilling the aims of the Second Malaysia Plan.

4.48 ptg.

Tuan Mohd. Salleh bin Datuk Panglima Abdullah (Darvel): Tuan Yang di-Pertua, saya bangun bersama-sama dengan rakan-rakan saya menyokong Usul Kajian Semula Rancangan Malaysia Kedua, 1971-1975 yang telah dibentangkan oleh Yang Amat Berhormat Tun Perdana Menteri. Saya mengucapkan tahniah kepada Kerajaan Perikatan kerana telah menjalankan dasarnya mengikut kehendak rakyat seperti mana yang telah dijanjikan dahulu. Fatwa ini hendaklah diteruskan bahkan diigiatkan lagi selagi ada hayat Kerajaan Perikatan memerintah dan rakyat berbahagia atas pemerintahannya yang adil dan bijaksana.

Tuan Yang di-Pertua, di Sabah telah dapat kemajuan yang cemerlang setelah 10 tahun merdeka. Sekiranya Sabah masih lagi di bawah naungan British, maka selama itulah hasrat rakyat tak dapat dikabulkan, maka sudah tentu suatu perasaan tidak puas hati akan timbul. Kejayaan yang begitu cemerlang dapat dilihat dengan mata kasar dalam berbagai-bagai bidang.

Perpaduan antara Sabah dengan Tanah Besar Malaysia adalah dihubungkan dengan suatu hubungan yang tidak dapat dilihat atau dinilai kekuatan terutama sekali melalui hubungan udara. Kita patut berbangga dengan MAS kerana telah membuat perkhidmatan yang cemerlang. Bagi saya MAS adalah kepunyaan Kerajaan Malaysia dan Malaysia pula dipunyai oleh rakyatnya. Baru-baru ini ada ura-ura MAS akan menaikkan tambangnya kerana memberi khidmat dalam negeri, mengikut kenyataan ialah kerana kehendak I.A.T.A. dan kehendak international. Bagi saya kehendak international yang akan merugikan perpaduan national kita hendaklah diketepikan, kita

utamakan kehendak national. Kita lihat pertumbuhan-pertumbuhan international, kadangkala ada juga tidak boleh mengwujudkan perpaduan malahan perpecahan yang berpanjangan. Oleh itu, saya berharap MAS dalam perkhidmatannya dalam negeri janganlah menaikkan harga tambangnya, kerana ini adalah satu daripada punca-punca menjauhkan hubungan perpaduan antara kaum dan antara negeri dalam Malaysia sendiri. Biarpun harga minyak melambung, maka kita tetap dengan pendirian kita sendiri. Saya juga dapat tahu banyak negeri-negeri luar yang tidak mengikut harga tambang kapal terbang yang dijadualkan oleh I.A.T.A. Ini ialah kerana hendak menyelamatkan syarikat penerbangannya dan juga MAS kita adalah sebuah syarikat monopoli Kerajaan sendiri dan juga dengan perkhidmatan yang ada sekarang inipun MAS telah dapat untung yang begitu memuaskan. Jangan kita takut kalau tidak ikut harga yang ditetapkan oleh I.A.T.A. Kerajaan akan rugi. Bagi saya, kalau dinaikkan harga tambang, maka untungnya secupak, ruginya sekarang.

Tuan Yang di-Pertua, bagi masalah pelajaran pula saya suka mengucapkan terima kasih seperti yang dinyatakan dalam Perenggan 379 kerana di Sabah telah diadakan sebuah Sekolah Kemahiran Pertanian. Saya juga tidak ketinggalan mengucapkan terima kasih kepada Kerajaan New Zealand dengan bantuannya itu mudah-mudahan negara dan rakyat New Zealand akan makmur di masa yang akan datang.

Bagi saya, pelajaran adalah sebagai satu punca hidup di zaman yang serba-serbi moden seperti sains dan teknologi. Apa yang saya harapkan kumpulan murid-murid di sekolah ini akan dapat ditambah lagi mengikut perkembangan kemajuan yang dikehendaki. Bagi di Sabah tentu kita sedia maklum belum lagi maju seperti yang didapati di sebelah sini. Bangunan-bangunan sekolah juga boleh menarik minat anak-anak kita belajar. Sekiranya bangunan-bangunan sekolah di tempat yang anak-anak belajar itu usang, kopak-kapik, senget dan buruk boleh melemahkan semangat suka hendak belajar.

Di kawasan saya, terutama sekali di luar-luar bandar banyak didapati bangunan-bangunan sekolah yang tidak tentu arah kelihatan, kerana agaknya sekolah-sekolah ini jauh daripada penglihatan orang ramai.

Sangat anih sekali Kementerian Pelajaran mengambil initiative tentang masaalah pelajaran bagi tempat-tempat yang berjauhan seperti ini. Saya juga berharap Kementerian Pelajaran apabila hendak membuat projek-projek begini hendaklah diberitahu kepada yang berkenaan apabila hendak membuat sesuatu perubahan. Kalau keadaan seperti yang saya katakan tidak diatur dengan segera, maka akibatnya akan mendukacitakan anak-anak kita dan kita juga berdosa kepada rakyat dan negara.

Tuan Yang di-Pertua, dalam usaha kita menuju ke masyarakat perniagaan atau masyarakat industri, apa yang dicita-citakan, masyarakat bumiputra dikehendaki menciburkan diri sebanyak tidak kurang daripada 30% adalah diucapkan tahniah kiranya apa yang dihajati itu benar, kerana saya sebagai Wakil Rakyat yang lain juga tidak dapat statistik yang benar, tetapi dengan mata kasar nampaknya ada berubah sedikit; bagi saya belumlah memuaskan hati. Jurangnya makin lama semenjak adanya Dasar Ekonomi Baru semakin nampak sungguhpun masyarakat seperti saya berhempas-pulas, baik yang sudah ada pengalaman, setengah pengalaman dan juga yang belum pernah ada pengalaman baru hendak belajar, cuba hendak memasukkan diri dalam lapangan perniagaan ini sangat-sangat terasa himpitan itu. Nampaknya seruan Dasar Ekonomi Baru yang diterima oleh kita semua di sini daripada berbilang kaum, ugama, dan keturunan adalah diterima pada dasarnya sahaja, begitu juga Dewan-dewan Perniagaan, industri-industri tidak mengubah sikapnya seperti dahulu.

Semenjak diadakan Dasar Ekonomi Baru ini barang-barang di sebelah tempat saya bukannya bertambah mahal bahkan bertambah susah untuk mendapatkannya. Sekatan monopoli untuk pembahagian rezki yang cukup dan sama rata bagi menjamin kehidupan yang serupa bagi semua rakyat hendaklah didasarkan kembali. Kalaulah sekiranya seperti yang ada sekarang ini, maka cita-cita kita hendak memperbagaikan ekonomi negara akan tinggal pada kulit keras polisi sahaja. Oleh itu, saya berharap dalam memperlaksanakan cara-cara penghidupan masyarakat adil ini hendaklah disemak semula. Saya percaya Kerajaan kita adalah kuat bernaftu untuk menaikkan taraf rakyatnya terutama sekali kaum

bumiputra yang kebelakangan dalam serba-serbinya, tetapi cita-cita itu akan tinggal begitu sahaja kerana tidak dapat sambutan daripada pihak-pihak lain yang mengatakan, suka hendak sehidup semati dengan kita, baik dari pihak Pembangkang mahupun dari pihak Kerajaan sendiri.

Tuan Yang di-Pertua, kita dalam Dasar Ekonomi Baru adalah menjadi keutamaan bagi meninggikan taraf hidup untuk rakyat Malaysia, bukannya untuk membawa kekayaan yang segera, tetapi untuk menghapuskan kemiskinan di kalangan semua. Itu adalah tanggungjawab kita yang besar sekali. Ini sudah menjadi buah mulut pemimpin kita yang popular untuk memenuhi fundamental demands rakyat kita sekalian. Saya percaya Kerajaan kita adalah sedang membuat perkara-perkara yang benar bagi masyarakatnya.

5.00 ptg.

(Tuan Yang di-Pertua *mempengerusikan Mesyuarat*)

Wan Mokhtar bin Ahmad (Kemaman):

Tuan Yang di-Pertua, saya suka mengambil bahagian dan menyentuh dua tiga perkara sahaja iaitu perkara-perkara yang belum disentuh secara mendalam oleh Ahli-ahli yang bercakap sebelum saya dalam Dewan ini.

Tuan Yang di-Pertua, dalam menyokong usul yang dikemukakan oleh Yang Amat Berhormat Perdana Menteri beberapa hari yang lalu mengenai Kajian Semula Pertengahan Penggal Rancangan Malaysia Kedua, saya suka menyentuh perkara-perkara untuk perhatian Kerajaan dan Kementerian yang berkenaan bagi mempesatkan lagi kejayaan yang akan dicapai pada masa yang akan datang dan menyempurnakan beberapa kekurangan yang menjadi buah mulut dan rungutan beberapa golongan di beberapa tempat di negara kita ini.

Kita percaya kejayaan yang dicapai setakat ini sebagaimana yang dilaporkan dalam Buku Merah yang terbentang di hadapan kita adalah menggembirakan tiap-tiap seorang yang ingin melihat keharmonian, kemakmuran dan keamanan negara ini berlanjutan, tetapi sebaliknya mencemaskan musuh-musuh negara yang sentiasa berusaha membangkitkan huru-hara dalam negara ini. Walau bagaimanapun, kita berharap dan berdoa semoga Tuhan sentiasa memberi

petunjuk kepada pemimpin-pemimpin kita yang jujur untuk memandu negara kita menuju matlamatnya dengan penuh kejayaan.

Tuan Yang di-Pertua, MAJUIKAN adalah ditubuhkan pada akhir tahun 1971 untuk mempercepatkan perkembangan perusahaan ini. Rancangannya ditumpukan kepada pengeluaran perkilangan dan pemasaran secara bergabung sebagaimana yang tercatat di muka 160, tetapi setakat ini MAJUIKAN tidak nampak menjalankan usaha-usahanya untuk menyusun semula masyarakat nelayan dan mengurangkan bilangannya seperti di Pantai Timur sahaja terdapat lebih daripada 12,000 orang. Setahu saya Kementerian sendiri sedar dengan adanya cara-cara tangkapan ikan secara moden, bilangan nelayan yang ada sekarang mestilah dikurangkan supaya taraf hidup mereka menjadi baik dan kalau tidak, sebahagian kecil mendapat hidup yang baik, sementara sebahagian besar masih tinggal dengan keadaan yang lama atau menganggur. Oleh itu, MAJUIKAN selain daripada menjalankan tugasnya dalam bidang pengeluaran, perkilangan dan pemasaran sebagaimana yang tercatat dalam Buku Merah, hendaklah juga berusaha dari sekarang mengurangkan bilangan mereka kepada angka yang sesuai, untuk menjalankan perusahaan ikan secara moden. Saya nampak usaha mengurangkan bilangan nelayan ini akan mengambil masa, dan tidak pula dapat dilaksanakan oleh Kementerian Pertanian dan Perikanan sahaja, khasnya MAJUIKAN, tetapi hendaklah dengan kerjasama beberapa Kementerian iaitu kerjasama dengan Kementerian Pelajaran dengan memberi bantuan dan biasiswa kepada anak-anak nelayan yang maju dalam pelajarannya yang banyak tidak dapat dilakukan oleh ibu-bapa mereka sendiri oleh kerana kesempitan hidup. Kerjasama dengan Kementerian Kemajuan Tanah untuk menyalurkan nelayan-nelayan yang masih tegap dan berminat untuk bekerja dalam rancangan-rancangan tanah FELDA dan sebagainya. Kerjasama dengan Kementerian Kebudayaan, Belia dan Sukan untuk memberi latihan kemahiran di pusat-pusat latihan belia kepada anak-anak nelayan yang tidak dapat meneruskan pelajaran mereka di peringkat yang lebih tinggi oleh sebab kelemahan mereka dan kerjasama dengan Kementerian Pembangunan Ekonomi Desa untuk membantu mereka dalam apa bentuk sekalipun. Dengan cara ini iaitu,

dengan kerjasama dengan Kementerian-kementerian Pelajaran, Kementerian Kemajuan Tanah, Kementerian Kebudayaan, Belia dan Sukan dan Kementerian Pembangunan Ekonomi Desa barulah dapat dikurangkan bilangan nelayan itu dengan berkesan. Kalau tidak, mana-mana anak-anak nelayan yang tidak dapat melanjutkan pelajaran kerana kemiskinan yang tidak disedari atau tidak dapat melanjutkan pelajaran kerana kelemahannya sudah tentu akan balik kepada masyarakat nelayan dan akan menambahkan lagi bilangannya. Walaupun rancangan ini akan memakan belanja, tetapi saya percaya pihak Kerajaan tidak akan keberatan memberi peruntukan bagi rancangan ini, sedangkan Kerajaan membelanjakan beratus-ratus juta ringgit untuk pertanian, dan saya percaya dengan cara ini perubahan yang berkesan dapat dilihat di kalangan masyarakat nelayan.

Menurut lapuran Buku Merah di dalam sektor pertanian di antara tempoh 71-73 sektor ini dapat mengadakan 96,000 peluang pekerjaan di mana 65,000 daripadanya di bidang kemajuan tanah. Tetapi kemajuan yang menggalakkan ini akan terjejas dan peluang-peluang pekerjaan yang banyak juga terutama sekali di kalangan swasta akan tinggal kosong disebabkan sikap setengah-setengah pengusaha ladang dan majikan yang berkenaan tidak memberi perhatian berat terhadap pekerja-pekerja di ladang mereka. Ada setengah-setengah pengusaha ladang yang membuka ladang-ladang mereka di pendalaman, seperti ladang kelapa sawit dan sebagainya membayar gaji pekerja-pekerjanya di antara \$2.50 hingga \$3.10 dengan kenaikan gaji 10 sen pada setahun dengan mempunyai sekim maksima sebanyak \$3.50. Ini bererti kalau tiap-tiap seorang berkerja lebih daripada 5 tahun, dia akan menerima gaji \$3.50 juga sedangkan setengah-setengah kilang yang bermodal $\frac{1}{2}$ juta yang letaknya tidak jauh dari pekan-pekan sanggup memberi gaji buruh lebih daripada \$3.50 hingga \$4 pada hal setengah-setengah ladang itu pada mula dibuka tempoh hari harga minyak kelapa sawit di antara \$400 hingga \$450 sedangkan pada masa ini sudah meningkat kepada \$1,000 lebih, tetapi gaji buruh tetap tidak juga bergerak. Selain dari gaji yang tidak seimbang, tidak pula disediakan tempat-tempat tinggal yang sesuai untuk seorang manusia berlindung dan sebuah kedai yang dapat membeli barang-barang

keperluan yang sama harganya sepertimana dibeli di pekan ataupun di bandar-bandar, sebaliknya barang-barang yang didapati daripada kantin atau kedai-kedai dalam ladang-ladang tersebut berharga lebih mahal daripada yang didapati dalam pekan-pekan. Sebab itulah kita dapati sesebuah ladang itu beratus-ratus kekurangan buruh sebagai-mana yang terdapat di setengah-setengah tempat pada masa ini di Kemaman. Oleh itu, saya harap Kementerian yang berkenaan dapat mengatur langkah-langkah yang tertentu untuk mengatasi soal ini, dengan mengarahkan pihak majikan atau pengusaha-pengusaha ladang yang bertampat jauh dari pekan-pekan mengadakan kedai ataupun kantin untuk kemudahan pekerja-pekerja membeli barang-barang keperluan yang sama harga dengan harga-harga yang terdapat di pekan-pekan, dan bukannya seperti hari ini di mana pekerja-pekerja dapat membeli barang-barang di kantin itu dengan harga yang berlipat ganda lebih mahal.

Yang kedua, gaji mereka haruslah disesuaikan mengikut keadaan masa. Kalau pihak Kerajaan sanggup memberi elaun khas kepada kakitangan dari Bahagian IV ke bawah, saya percaya pihak swasta sendiri yang terang-terang beroleh keuntungan yang berlipat ganda dan mendapat berbagai-bagai kemudahan dari pihak Kerajaan tentulah tidak menjadi beban kepadanya menimbangkan perkara ini. Saya percaya kalau tidak ada tolak-ansur dalam soal ini dari kalangan swasta, pihak Kerajaan akan menghadapi berbagai-bagai kesulitan yang kelak akan menjejaskan perlaksanaan Rancangan Malaysia Kedua. Di samping Kerajaan akan dilemparkan dengan berbagai-bagai tuduhan oleh kalangan dan pihak-pihak yang sedang menunggu dan mengambil kesempatan untuk memburukkan Kerajaan. Oleh itu, kalangan swasta yang bersikap demikian pada hakikatnya bukan membantu Kerajaan dalam melaksanakan pembangunan negara, tetapi merupakan batu penghalang terhadap pembangunan negara ini. Kenapa tidak? Kerajaan terpaksa menumpukan sebahagian tenaga dan fikirannya untuk menyelesaikan beberapa masaalah yang akan timbul di antara majikan dan pekerja-pekerja akibat dari layanan majikan-majikan yang tidak bertanggungjawab itu.

Tuan Yang di-Pertua, menyentuh soal pelajaran sebagaimana kita tahu adalah menjadi beban utama yang dipikul oleh

negara dan banyak juga Ahli-ahli Dewan yang bercakap telah menyentuh soal ini. Pihak Pembangkang telah mengesyurkan supaya Kerajaan membenarkan pertumbuhan beberapa buah pusat pelajaran tinggi yang bersendirian yang menjalankan dasar pelajaran kebangsaan sebagai langkah di antaranya merengankan beban yang berat yang dipikul oleh Kerajaan. Pada pendapat saya masaalah ini bukanlah boleh menolong Kerajaan, tetapi menimbulkan berbagai-bagai masaalah lagi yang boleh menambah beban yang telahpun berat dipikul oleh pihak Kerajaan. Apa yang dihadapi oleh Kerajaan sekarang ini selain dari menyediakan tenaga pengajar yang berkebolehan ialah perbelanjaan untuk membina berpuluh-puluh buah bangunan sekolah baru di segenap pelusuk tanahair selaras dengan pembangunan yang berjalan lancar pada hari ini, dan peruntukan membeli alat-alat kelengkapan yang pernah disuarakan dalam Dewan ini tentang kekurangan alat-alat kelengkapan di setengah-setengah sekolah, terutama di luar bandar. Saya nampak jalan untuk membantu Kerajaan bagi menyebarkan pelajaran di negara ini dan merengankan beban yang dipikul itu bukanlah dengan memberi dan membenarkan pihak swasta mendirikan pusat-pusat pengajiannya bersendirian, tetapi ialah dengan memberi bantuan kewangan atau alat-alat kelengkapan bagi bangunan-bangunan baru yang akan didirikan oleh Kerajaan. Oleh itu, saya harap kepada hartawan, orang-orang yang berada, dan kalangan swasta dalam negara ini tampil ke hadapan menghulurkan sumbangan mereka kepada Kerajaan untuk membantu bagi binaan-binaan dan memberi alat-alat kelengkapan sekolah dan pihak Kerajaan hendaklah melancarkan satu tabung seperti Tabung Perwira Negara dengan dinamakan Tabung Pelajaran Kebangsaan di mana orangramai dan hartawan-hartawan dapat menyumbangkan derma mereka untuk tabung ini, khasnya bagi binaan dan membeli alat-alat kelengkapan sekolah. Dengan cara ini soal pelajaran bukan sahaja dipikul oleh Kerajaan, tetapi dibantu bersama oleh segenap lapisan rakyat negara ini. Saya percaya dengan cara ini perkembangan pelajaran akan dapat berjalan dengan lebih pesat lagi pada masa akan datang dan rungutan yang pernah kita dengar tentang kekurangan alat-alat kelengkapan persekolahan dan kelambatan membina sekolah baru akan berkurangan.

Sekianlah, Tuan Yang di-Pertua, dan saya menyokong penuh usul yang dikemukakan oleh Yang Amat Berhormat Perdana Menteri.

5.08 ptg.

Tuan Lee Seck Fun (Tanjong Malim):

Tuan Yang di-Pertua, dengan sukacitanya saya mengambil bahagian dalam perbahasan di atas usul yang dikemukakan oleh Yang Amat Berhormat Perdana Menteri Tun Abdul Razak iaitu minta diluluskan Kajian Semula Pertengahan Rancangan Malaysia Kedua.

Yang Amat Berhormat Perdana Menteri kita telah berkata dalam usulnya bahawa dalam tiga tahun pertama Rancangan Malaysia Kedua kami telah mencapai kemajuan yang besar dan tujuan-tujuan Dasar Ekonomi Baru yang pertamanya menghapuskan kemiskinan dalam negara berbilang kaum dan kedua menyusun masyarakat Malaysia supaya membetulkan ekonomi dalam konteks ekonomi yang maju secepat-cepatnya.

Tuan Yang di-Pertua, saya merasa bahawa Kajian Semula Pertengahan Penggal Rancangan Malaysia Kedua membaiki satu perkara yang menarik untuk semua rakyat Malaysia mengambil bahagian dalam pelaksanaan rancangan ini semenjak permulaannya dalam tahun 1971. Rancangan Malaysia Kedua selalu dianggap sebagai satu bule print untuk perpaduan rakyat di negara kita. Tujuan perpaduan kebangsaan yang besar hanya akan dapat dicapai sekiranya semua bangsa di negara kita menghapuskan kepentingan perkauman.

Yang Amat Berhormat Perdana Menteri kita telah mengatakan bahawa buah-buahan dan hasil dari usaha-usaha kita tidak hanya dapat dinikmati oleh kita dalam jenerasi ini tetapi akan dapat dinikmati oleh jenerasi-jenerasi yang akan datang. Saya menyokong pandangan Yang Amat Berhormat Perdana Menteri kita bahawa Rancangan Malaysia Kedua dijalankan dalam satu masa pembaharuan ialah masa pembangunan masyarakat dan ekonomi dan masa itu semua rakyat Malaysia harus menghadapi cabaran-cabaran dalam tempoh itu supaya memunculkan sebuah negara yang akan terus-menerus mencapai kemajuan, pembangunan dan perpaduan berpanduan kepada prinsip-prinsip Rukunegara.

Kemajuan yang dicapai dalam pembangunan masyarakat dan ekonomi ini akan menjamin suatu tempat yang adil kepada semua rakyat di Malaysia.

Yang Amat Berhormat Perdana Menteri kita selalu menyatakan bahawa dalam proses melaksanakan Dasar Ekonomi Baru untuk menyusun masyarakat kita setiap rakyat harus mempunyai semangat giat bekerja, dan janganlah mempunyai perasaan bahawa haknya telah dirampas.

Dasar Ekonomi Baru dan Rancangan Malaysia Kedua ialah bertujuan memperbaiki kehidupan dan mobility semua masyarakat di luar bandar ataupun di dalam bandar, kampung-kampung baru, di ladang-ladang getah dan sebagainya. Jadi dengan ini, saya menyokong penuh usul yang dikemukakan oleh Perdana Menteri kita.

5.13 ptg.

Tuan Goh Hock Guan (Bungsar):

Tuan Yang di-Pertua, saya hendak mengambil bahagian dalam perbahasan berkenaan dengan Mid-Term Review of the Second Malaysia Plan, dan saya minta izin berucap dalam bahasa Inggeris.

(Dengan izin) Sir, the Mid-Term Review of the Second Malaysia Plan which has been tabled before this House is, in my opinion, a sober and in many respects successful Review of some real achievements achieved in the first half of the second Malaysian Plan. If we can maintain this same tempo of development minus the possible danger of a galloping inflation, if we can keep that under control and still continue with the rate of progress which we have succeeded to a considerable extent, then I say, Sir, that this country could well place itself on a very successful basis and should be able to withstand whatever storms that may be ahead around this part of the world.

I am interested, Sir, primarily in the major thrust of Government's policy, the strategy behind the planning of the Second Malaysia Plan, half of which is now over; I am interested, Sir, primarily to ensure that our strategy for the second half of the Plan is right because unless the basic overall direction, the main thrust, is correct, then the efforts which we would expend could be counter-productive, futile and could lead us again into the loss of very useful time. In particular, I would draw the attention of this

House that if we would cast our thoughts back a little bit to the First Malaysia Plan and examine some of the shortcomings of that Plan, then I think we would be able to see why it is so important that the strategy of development must be right. Otherwise it would be lopsided, and failure awaits us. I would say, Sir, that if we look at the First Malaysia Plan inspite of the tremendous efforts made by Government to develop and to open up the country and so on, because of the over-emphasis primarily on one part of it, in spite of the millions of acres of land that were opened, because the terrific emphasis on rural development was lopsided, it resulted in an unbalanced development of the Malaysian economy. To put it briefly, that lopsidedness in a big way, in a big sense, resulted and ended up in the disaster of May 1969.

Sir, that was an eye-opener for everyone, including the Government, and since then I am glad to note that the Government has considered it essential that not only the rural areas but the urban areas of Malaysia must be simultaneously developed. In other words, it is not possible in looking at the problems of the country, to consider only one aspect of it or only one geographical area of it but the totality of it requires attention, planning and solution. Therefore, I am very greatly heartened to see that due recognition is now given to the necessity to develop both the rural and the urban areas of Malaysia simultaneously because, Sir, after all is said and done, the factors, the lives, the hopes of both the rural people and the urban people, whether they be Malays in the rural areas or Malays, Chinese and Indians in the urban areas, or Indians in the rubber estates, the lives of all of us and the factors surrounding all of us are so intertwined that unless they are tackled in a comprehensive manner we will not be able to provide a durable solution to our problems. That part of it has now been recognised and it is good to see that the urbanisation of the rural people and bringing them to the urban areas into commerce and industry is now recognised and efforts are being made in that direction.

In relation to regional planning, it is my opinion that the art and science of regional planning, that is, the development of both the rural areas and the towns considered as a region—in other words, the town areas

and the rural areas must be considered as one whole—is again recognised by the Government and the Government has made some efforts in this direction. Studies for the Klang Valley, studies for the Pahang Tenggara and the Johor Tenggara areas have been made, and I would urge the Government to make further regional studies for all the States in Malaysia, from Perlis in the north right down to Sarawak and Sabah in East Malaysia, so that the needs of both the rural people and the urban people would be simultaneously considered and planned for and that way we will do a much better job. The regional planning, Sir, involves not only the need to satisfy the needs of the people but it would develop the resources of our country, the resources of our rural areas and the resources of our urban areas in a balanced manner so that no sector of it would be neglected and no sector of it would be allowed to damage the total fabric of our national life. Unless this is done, Sir, we would find that the targets which we would want to achieve would not be realised and I might point out here, Sir, an example of what needs to be done.

Sir, the Klang Valley is an area of which we are all familiar with and we live with it everyday, i.e., for those people who live in Kuala Lumpur, in the urban areas and also for those people who live in the rural areas around Kuala Lumpur. Here, Sir, unless we consider the regional needs of this whole area as a whole, from Kuala Lumpur right up to Port Kelang and all the environs around the Highway, we would find that the success, the progress, which we have made in the development of our cities would not benefit and would, in fact, create more problems for the people.

I take, Sir, for instance, the serious traffic problem which occurs everyday along the Federal Highway. Sir, as a result of that serious traffic congestion along the Highway, the Government is now trying to widen the Highway from 4 lanes to 6 lanes and new fly-overs and clove-leaf junctions are going to be made. But, these are in a sense individual objectives which in the end again could be counter-productive because the wider you make that Highway, the more traffic you bring into that Highway and there will be more accidents and more congestion. This is where, Sir, a comprehensive outlook, a total onslaught on this one single example

which I have cited is essential. There is no consideration, Sir, to providing an alternative means of transportation for the big majority of people who cannot afford cars and for whom the Malaysian Railways, for instance, could provide a cheap, efficient, punctual, clean train service from Port Kelang to Kuala Lumpur. Sir, every city in the world has provided for and has expanded its mass rapid transport system as a means not only to providing cheap transportation for the people but also to reduce the congestion along their Highways. Here, Sir, far from improving the service, our Malaysian Railways has been forced to close down its passenger service from Port Kelang to Kuala Lumpur. Sir, I say this is a disgrace even though Malaysian Railways may be incurring a financial loss on that line. It is the duty of Government to provide this public transportation which is a public service. The Government has got to subsidise it and modernise it and I would say that if the service is punctual—it must be punctual because people have got to go to work—clean and efficient, people would make use of trains to travel from one part of the Klang Valley to the other part.

Tuan Yang di-Pertua: Ada dua tiga minit lagi.

Tuan Goh Hock Guan: Thank you, Sir. This is but just one example of it. So, Sir, I would congratulate the Government on its regional planning efforts and I would urge Government to proceed further with more studies along this line and having made these studies, to implement them and do not allow these studies just to gather dust. Here, Sir, may I add that some of the studies which have been made have not been published, not only for the information of Members of this House but also for the information of the public. Sir, I say it is to the advantage of Government to publish these findings, to inform the people of what we have got, to stir up their imagination as to the possibilities and the challenges that await Malaysians and it is to the advantage of Government that the sooner all these studies are published—the Klang Valley Report, the Pahang Tenggara Report, the Johor Tenggara Report and so on—the better and made freely available to a free people who can then study and understand what lies inside their country and what future lies ahead for them.

In this connection, Sir, I would also urge the people of Malaysia to study the Review of the Second Malaysia Plan which is a commendable Review. It is a sober one, devoid of all emotional euphoria. There is a bit of euphoria but not too much of it and I believe that if we can continue with this businesslike approach to the problem that face our country, then, Sir, the call to reduce politics in this country and to spend more time on national development is a legitimate one. But if the call to reduce politics is an excuse not to be critical of Government's policies or Government's efforts, then that call is illegitimate. So, Sir, I hope Government would proceed and continue in this businesslike manner and I wish "Good Luck" to the Government.

5.26 ptg.

Tuan Haji Ahmad Damanhuri bin Haji Abdul Wahab (Hilir Perak): Tuan Yang di-Pertua, saya bangun untuk memberi sokongan kepada rakan-rakan saya kepada usul yang telah dikemukakan oleh Yang Amat Berhormat Perdana Menteri. Dan saya juga mengambil peluang mengucapkan setinggi-tinggi tahniah kepada Yang Amat Berhormat Tun dan juga Ahli-ahli Jemaah Menteri yang juga pegawai-pegawai Kerajaan yang telahpun menjalankan tugas-tugasnya dalam Rancangan Malaysia Kedua ini.

Kita baharu masuk tahun yang ketiga di dalam jangka panjang yang menuju kepada tahun 1990. Saya sebagai Wakil daripada luar bandar suka menyuarakan daripada pihak pedagang-pedagang yang ada di luar bandar pada masa sekarang. Saya bahagikan keadaan ini kepada empat bahagian.

Yang pertamanya, pelanggan-pelanggan orang kita Melayu yang bertaburan di sekitar negara kita.

Yang keduanya, pekedai-pekedai runcit.

Yang ketiganya, pembekal, pengedar-pengedar, pemborong-pemborong ataupun dikenali dengan orang-tengah.

Yang keempatnya, pengilang-pengilang yang mengeluarkan barang-barang keperluan.

Yang menjadi tanda-tanya kepada penduduk-penduduk di luar bandar ialah bilangan pengedar-pengedar, pemborong-pemborong daripada bumiputra. Alhamdulillah dengan adanya kesedaran daripada

pihak penduduk-penduduk negara kita mahupun kesedaran itu yang telah diperolehi oleh mereka sendiri juga dengan wasitah pegawai-pegawai Kerajaan yang selalu menasihatkan kepada mereka dan juga daripada Wakil-wakil Rakyat, maka sekarang ini kedai-kedai runcit telahpun bertaburan dengan banyaknya di kampung-kampung khususnya daripada orang-orang kita Melayu. Tetapi malangnya, apabila keadaan-keadaan memaksa, mereka itu hendak membeli barang daripada pengedar-pengedar atau pemborong-pemborong (wholesalers) yang biasanya; katalah yang kita fahamkan dahulu beras sudah dapat diselenggarakan oleh L.P.N. maka timbullah yang lain umpamanya gula, tepung, susu dan rokok. Inilah empat perkara yang saya sebutkan. Di sini selalu kedapatan bahawa wholesalers itu tidak dapat membekalkan walaupun cara bisikannya barang-barang itu ada dalam setor mereka, tetapi tidak dapat diberi kepada pekedai-pekedai runcit, maka ini telah mengakibatkan pelanggan-pelanggan terpaksa membeli barang itu dengan kadar yang mahal. Ini mahal daripada jangka harga yang ditetapkan oleh Kerajaan.

Di sini saya suka memberi pandangan daripada rajah-rajah yang terkandung di Jadual 4-2 hingga 4-8. Jelas di sini di dalam Buku Merah ini, bagaimana kedudukan pedagang-pedagang, penjual-penjual borong dan runcit. Mengenai orang kita bumiputra di situ tidak dapat dibayangkan berapa banyak pula wholesalers yang benar-benar daripada kaum bumiputra yang dapat memberikan barang-barang itu kepada kedai-kedai runcit yang saya katakan tadi.

Saya juga mendengar setengah daripada suara kawan-kawan saya dalam Dewan ini bahawa hak modal asing itu adalah yang memegang peranan yang besar di dalam kekayaan negara kita. Itu adalah betul dan kita berharap dalam masa yang tidak panjang lagi keadaan itu akan berubah dari semasa ke semasa. Tetapi yang menjadi tanda tanya sekarang ialah pengedar-pengedar daripada pemodal asing itu adalah terdiri daripada kaum yang bukan kaum bumiputra. Di sini rahsia itu. Saya berpendapat selagi kaum-kaum bumiputra tidak diberi peluang masuk di dalam perdagangan yang dianjurkan oleh orang-orang asing itu beramai-ramai maka keadaan ini agak lambat tercapai matlamat kita hendak

menuju kepada 30% dalam masa 20 tahun ini. Walau bagaimanapun kita berdoalah mudah-mudahan dengan kebijaksanaan, khasnya Yang Amat Berhormat Perdana Menteri dan juga jemaah Menteri yang lain keadaan penyusunan struktur ini dapat dihasilkan dengan jayanya.

5.32 ptg.

Tuan Fan Yew Teng (Kampar): Tuan Yang di-Pertua, Usul Yang Amat Berhormat Perdana Menteri atas Kajian Semula Penggal Pertengahan Rancangan Malaysia Kedua ialah tujuannya untuk menunjukkan satu gambaran bersiri-siri tentang apa yang dikatakan kemajuan cemerlang yang telah dicapai semasa tempoh 3 tahun pertama Rancangan Malaysia Kedua ini.

Memang kita diingatkan beberapa kali bahawa objektif-objektif dasar Ekonomi Baru yang mempunyai dua tujuan adalah untuk menghapuskan kemiskinan tanpa mengira bangsa dan untuk menyusun semula masyarakat Malaysia dan dengan memperbaiki sebilangan ketidak seimbangan ekonomi di antara kaum-kaum yang dikatakan.

Saya mohon izin berucap dalam bahasa Inggeris.

(Dengan izin) Mr Speaker, Sir, the Honourable Prime Minister's Motion also calls upon all Malaysians to "rededicate and fully commit themselves to the challenging task of ensuring the full accomplishment of the targets of the Second Malaysia Plan and the New Economic Policy" so as to help in "creating, in the spirit of Rukunegara, a just and equitable society and a united and progressive nation which we Malaysians shall all be proud to serve and defend with our lives."

The problem which confronts us, therefore, Mr Speaker, Sir, is whether the objectives of professed nation-building and the implementation of these declared and often very widely and intensely publicised objectives are of such authenticity, magnificence and relevance that Malaysians would be stirred into a deep and abiding sense of spontaneous pride as well as inspired into a state of mind of being prepared, without question or qualification, to serve and defend our country with their very lives.

Every right-thinking Malaysian supports any serious and sincere effort to eradicate poverty. Similarly, every right-minded Malaysian supports any genuine attempt to restructure our society. We are certain that all fair-minded Malaysians want a just and equitable society and desire, even very passionately, a united and progressive Malaysia. But whether they are impressed, let alone convinced, by the Government's programme is very much a different question.

With the full machinery of television and radio completely in its control, many people might be dazzled, at least temporarily, by the expensive and often highly over-dosed salesmanship of the Government. But being dazzled by seemingly attractive slogans and dubious clichés is no assurance that the people are being convinced of the quality of promised goals or the credibility and feasibility of such promises. We have faith in the good sense of the great majority of our people that they will not allow themselves to be drowned—even if occasionally they tolerate to be amused—by hollow slogans and empty promises. We are equally certain that they will not permit themselves to be easily mesmerized—even if Alliance Ministers and back-benchers naively imagine to the contrary—by the jaundiced and unwarranted vision of an Alliance-inspired millenium by the end of this century.

Mr Speaker, Sir, in moving the adoption of the Mid-Term Review, the Honourable Prime Minister said that the Government was, and I quote, "vigorously promoting self-reliance and a positive attitude among our people". Any yet, the simple and painful fact of the Malaysian economy today is that instead of getting more self-reliant and positive, we are becoming more dependent and negative. Our economy is still very much dominated by foreign interests and capital. As the Review itself has mentioned (Table 4-7, page 83), foreign ownership of share capital of limited companies operating in Peninsular Malaysia in 1970 was 60.7 per cent of the total. Thus foreign interests accounted for one-half to three-quarters of the share capital of limited companies in estate agriculture, mining, manufacturing, wholesale trade, banking and finance. They accounted for more than one-third of the share capital of limited companies in construction, retail trade and other industries.

According to Table 1-4 on page 12 of the Review, 70.8% of the corporate sector of modern agriculture and 57.2% of the corporate sector of modern industry are owned by foreigners. The following facts and figures on estate land ownership by foreigners in Peninsular Malaysia add to the testimony that our economy is still very much at the tender mercies of the forces of imperialism and neo-colonialism. These figures are not concocted; they were released during Question Time in the last meeting of this House in July and they show that foreigners own:

(a) Rubber estates ...	867,000 acres out of a total of 1,561,000 acres or 55.5%
(b) Oil Palm estates	387,000 acres out of a total of 529,000 acres or 73.2%
(c) Coconut estates	36,000 acres out of a total of 54,000 acres or 66.7%
(d) Tea estates ...	4,000 acres out of a total of 7,000 acres or 57.1%.

Mr Speaker, Sir, all the above facts and figures fully substantiate the observation of the recent Non-aligned Conference in Algiers when it says that "imperialism in all its forms continues to damage the economies of the developing countries."

We in Malaysia have become an economically dependent country. Indeed, it is only too true that colonialism never gives anything away for nothing. And yet, the Government talks about solving our poverty problem and our unity problem on the false and misleading premise of a so-called "racial economic imbalance", when it should, in fact, have the honesty and the courage to confront squarely the real problem of the glaring economic imbalances between Malaysians of all races on the one hand and foreigners on the other. But, alas, the Government has been and still is too kind and generous to the foreign capitalists and multi-national companies like the I.T.T. and Shell, to name only two from a long list of such transcontinental corporations which often have neither social conscience and responsibility nor national constraints.

I know, for instance, that the I.T.T. (International Telegraph and Telephone) has established an electronics factory in Penang. Well, we have no objection to job-creating

factories, especially if they are labour-intensive and so long as they pay our workers decent living wages. But, perhaps, in our national interests we should always bear in mind the record of the I.T.T. in attempting to interfere with and disrupt the political process at home in the United States as well as in their own countries. The case of Chile is a classic example. The I.T.T. may decide in the near future to build a couple of Sheraton Hotels in Kuala Lumpur and other places, for instance, or flood our tourist centres with Avis Car Hire Services, but it must be remembered that this is the same multi-national corporation that had very cordial and very profitable relations with the Nazis just at the very same time when it was supposed to be serving the Allies during the Second World War. And if anyone thinks that what I have just said is fiction, I have two volumes of documentary evidence about the I.T.T. here.

The lesson, Sir, is very simple and very clear: Are we going to allow our economy to be dominated by foreigners to such an extent that we may one day stand in danger of compromising our political sovereignty? And it is because of our concern for our economic independence and political sovereignty that we support the suggestion, as made yesterday during Question Time, though it was made from the Government side by a backbencher, that the Government should take steps to legally prohibit the sale of land to foreigners. In fact, we would like to go further to strongly suggest that whatever land that is already owned by foreigners should be taken back, perhaps with some compensation, for the use and benefit of our own people and country.

There is no conceivable earthly reason why foreigners should and could buy and own land in our country, especially when we still have hundreds of thousands of our own people in the kampungs, new villages, estate settlements and urban slums who are so miserably landless and are in dire need of land for both housing and cultivation. It is indeed an unforgiveable irony that while foreigners are allowed to own hundreds of thousands of acres of our land, our own landless people like Hamid Tuah and his followers were detained by the authorities because they had the courage to ask for land. The Honourable Prime Minister talks of the need for drastic surgery in order to

achieve the objectives of eradicating poverty and restructuring society. If the Government is really serious and sincere about drastic surgery to transform our country progressively, I call on the Government to initiate, without delay, massive and radical land reforms throughout the length and breadth of the country—radical reforms which will give land to the tillers, and under which unconditional or so-called freehold ownership of land—which leads to speculation and parasitism—will have to be abolished. Thus, as a country with an area of 127,670 square miles and a population of 11 million people, there should be ample land to satisfy the needs of all our people.

The Honourable Prime Minister talks about the consideration of efforts to maximise the economic and social benefits arising from our oil and gas resources. We will support all steps to maximise the economic and social benefits from our oil and gas resources—both existing and potential. However, from what we know of our oil resources in Sarawak, for instance, at the moment the Government does not really prove to us that it is maximising the benefits from our own wealth. Instead of at least having controlling share in the oil production in Sarawak, we are merely getting royalty from Shell. Though we gain in terms of foreign exchange, Shell reaps the real profits from the sale of our oil. For instance, at this time of the so-called world energy crisis, we as a growing oil producing country need not actually have to see our own people having to pay more for oil and its related products. We may not be in the world class of oil-producing countries like the Arab nations, but we in Malaysia have to pay \$2.25 per gallon of petrol, while people in neighbouring oil-producing countries pay far less: in Indonesia it is only \$1.40 per gallon and in Brunei it is \$0.80 per gallon. And when we remember that our annual rate of increase in consumption of oil and gas is about 13%, this is no small problem. I seriously suggest, Sir, to the Government to ensure that we acquire a controlling share in all our existing and future oil resources. We should in fact emulate the Arab oil-producing countries in owning and controlling the majority share of the oil resources and production, instead

of allowing ourselves to be exploited by the American, European and Japanese oil companies.

As a direct consequence of the foreign domination of our economy, the annual outflow of capital from our country has been immense. For the period between 1957 and 1961, for instance, the outflow of capital from our shores was around 11-13% of the Gross Domestic Product annually.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Five minutes more, please wind-up.

Tuan Fan Yew Teng: Yes, Sir. In 1969, the outflow of capital on profit account and invisible earnings was around M\$850 million. Coming from the horse's mouth, as it were, Sir, Ian Orr Erving, the British Conservative Party spokesman on defence in 1970, pointed out (as reported in the *Times of London* on February 9, 1970) that Britain extracted something like M\$1,285 million annually from Malaysia and Singapore.

Sir, finally, I would say this annual outflow of capital from our country constitutes a serious drain on the potential investable funds of the country. Our country has become an exporter of capital—very generous indeed—when we are in dire need of capital ourselves. So, while talking about rectifying the economic imbalances which result from colonial neglect (to quote the very words used by the Prime Minister himself in a special message to the *Far Eastern Economic Review* of August 27, 1973), the Government is submitting the country to more colonial exploitation and imperialist plunder. Thank you, Sir.

5.46 ptg.

Tuan Sulaiman bin Bulon (Bagan Datoh): Tuan Yang di-Pertua, saya mengambil peluang dan bangun menyertai rakan-rakan yang lain bagi mengalu-ngalu Buku Kajian Semula Rancangan Malaysia Kedua semasa 3 tahun yang lepas. Buku ini telah membentangkan segala aspek rancangan dan memandu kita ke arah matlamat yang akan dicapai nanti.

Tuan Yang di-Pertua, saya terlebih dahulu hendak mengucapkan tahniah dan terima kasih yang tak terhingga kepada Yang Amat Berhormat Perdana Menteri di atas sikap keberaniannya, kejujurannya, keikhlasannya yang ditunjukkannya dan sanggup meng-

hadapi segala cabaran dan kritik-kritik yang bukan sahaja dihadapkan kepadanya di dalam Dewan ini, tetapi juga daripada seluruh rakyat yang mendengarkan hujah-hujah dari dalam Dewan ini yang meletus keluar.

Dari sejak mula dibahaskan Buku Kajian yang tersebut ini dan apa yang tertarik hati saya ialah pihak Pembangkang telahpun menyuarakan penyertaan mereka di dalam perkembangan pembangunan negara yang pesat ini dan mereka hanya dapat membuat teguran-teguran semata-mata. Ini menunjukkan bahawa tidak ada siapa pun yang dapat menafikan yang bahawasanya telah banyak pembinaan dan pembangunan berkembang maju yang pesat dilakukan oleh Kerajaan Perikatan semenjak mula ianya berkuasa.

Saya juga bersetuju banyak dengan rakan-rakan sejawat dari pihak Kerajaan walaupun telah begitu banyak usaha telah dijalankan namun ada juga kelemahan-kelemahan yang terdapat dari pihak kita dan kelemahan-kelemahan yang seumpama itu dan yang telahpun disebutkan selalu di dalam Dewan ini hendaklah diambil perhatian yang berat oleh Kerajaan bagi melicinkan lagi segala usaha dan kerja yang sedang diteruskan itu. Kita telah dapati bahawa dalam kajian kita semasa tiga tahun yang lalu, kita mendapati bahawa kita telah menerima penuh kejayaan dan kejayaan itu bukan sahaja dibuat di dalam kertas buku, tetapi nampak dilihat dan dipandang oleh rakyat sendiri dan buku ini adalah untuk memupuk tentang adanya berbagai-bagai rancangan yang diusahakan itu.

Tuan Yang di-Pertua, apa yang telah membimbangkan saya ialah tentang tidak adanya seimbang pendapatan di antara kaum-kaum dan di dalam kajian kita ada menunjukkan 85% daripadanya ialah terdiri daripada orang-orang Melayu mempunyai pendapatan kurang dari \$100 sebulan. Ini adalah benar dan gulungan mereka ini ialah terdiri dari penduduk luar bandar, yang di kampung-kampung. Begitu juga 60% daripada gulungan orang-orang Melayu yang berpendapatan kurang daripada \$200 sebulan dan demikianlah selanjutnya yang orang-orang Melayu belum lagi dapat tempat yang sewajarnya untuk meningkat lebih daripada apa yang dijangkakan. Jikalau adapun sedikit ialah terdiri daripada mereka yang

makan gaji dan yang membuat perusahaan sendiri yang diam di dalam bandar-bandar besar.

Tuan Yang di-Pertua, barang yang diketahui adalah rakyat yang di kampung-kampung yang telah menjadi tulang belakang Kerajaan Perikatan dan kebanyakan dari wakil-wakil di dalam Dewan ini pun adalah lebih ramai terdiri daripada wakil-wakil cerok-rantau. Dengan demikian sudahlah sewajarnya mereka yang bersuara di dalam Dewan ini adalah mewakili mereka yang di kampung-kampung. Sudahlah sampai masanya bagi kita untuk menyedari bahawa banyak kelemahan-kelemahan yang terdapat bagi pihak kita untuk memupuk keadaan mereka yang diselubungi oleh segala kesulitan hidup di kampung-kampung itu.

Sungguhpun ada berbagai-bagai badan Kerajaan yang diberikan tanggungjawab untuk memperbaiki keadaan hidup, seumpamanya Jabatan Tanaman Semula Getah, Pemulihan Kelapa, FAMA, Felcra, Persatuan Peladang, syarikat-syarikat kerjasama dan lain-lain badan, maka badan-badan yang seperti ini sering tidak dapat menyelaraskan usaha mengikut seperti benar-benar yang dikehendaki. Banyak kekurangan dan banyak kelemahan yang didapati dan berbagai-bagai kelambatan yang didapati berlaku untuk mendapatkan bantuan dan pertolongan dan banyak juga tergendala perjalanan mereka oleh kerana jentera pentadbiran tidak berjalan dengan baik dan licin.

Saya suka hendak menyatakan dari pandangan kasar iaitu Persatuan Peladang belum pun lagi barsungguh berusaha untuk memandu orang-orang di kampung bergerak dalam lapangan yang dikehendaki oleh persatuan itu sendiri dan ini akan melembapkan perjalanan dan usaha kita dalam bidang ini.

Begitu juga terdapat syarikat-syarikat kerjasama masih tidak bergerak pantas untuk menyambut seruan Kerajaan. Ini ialah disebabkan sebilangan dari pegawai-pegawai syarikat kerjasama itu bersikap makan gaji agaknya.

Usaha FAMA di dalam bidang pemasaran bagi memajukan cucuk tanam tidak dapat kejayaannya, kerana mereka juga asyik dengan membuat kajiannya dan memproses dan MARA jua menjalankan terlalu banyak

kajian supaya wangnya tidak hilang dan pertolongan yang diberikan itu tidak mem-bazirkan dengan tidak menghitungkan harus atau tidaknya projek yang dijalankan itu mendapat didekan dan panduan daripadanya.

Di dalam usaha kita hendak membentuk penyusunan semula masyarakat hendaklah badan-badan yang tersebut menumpukan sepenuh usaha supaya dasar-dasar Kerajaan ini dapat dilaksanakan dengan seberapa segera dengan tidak melengah-lengahkan dan menunggukan lepas satu pilihanraya kepada satu pilihanraya.

Tuan Yang di-Pertua, saya mengambil peluang menitik-beratkan hal kehidupan di kampung-kampung dan sebagai seorang Wakil Rakyat daripada kampung sudah tentulah banyak pengalaman yang didapati di dalam semua bidang. Walau apa pun dasar Kerajaan Pusat dijalankan, tetapi perlaksanaannya tidak dapat dijalankan terus-menerus kalau tidak dengan kerjasama daripada Kerajaan Negeri masing yang tidak harus kita lupakan. Rancangan-rancangan kemajuan dan berbagai-bagai projek yang dijalankan, maka Kerajaan Negerilah sebahagian besarnya menjalankan kegiatan itu. Usaha kita yang di dalam hendak menjalankan perusahaan dan pertanian dan perindustrian adalah juga bergantung kepada Kerajaan Negeri. Sekiranya Kerajaan Negeri lemah, maka lemahlah perjalanan Kerajaan Pusat.

Begitu juga semua Ahli-ahli Dewan Rakyat merasa hampa sekiranya apa yang kita cakapkan di dalam Dewan ini tidak dapat dilaksanakan. Dengan yang demikian koordinasi dibuat antara Kerajaan Negeri dengan Kerajaan Pusat hendaklah dirapat-rapatkan lagi dan sekiranya ada kelemahan-kelemahan terdapat di dalam sesebuah negeri hendaklah jangan berlengah-lengah lagi mengambil tindakan untuk memperbaiki keadaan yang seumpama itu, kerana jikalau lambat maka semakin teruklah keadaan negeri itu dan rakyat merasa gelisah, dan keadaan tidak lagi dapat ditenteramkan sekiranya sudah menjadi teruk sangat.

Soal tanah adalah menjadi faktor utama dalam bidang kemajuan kita. Sekiranya kita benar-benar berniat hendak memupuk hal hidup di kampung-kampung. Soal bertanam-cucuk juga adalah datangnya dari kecenderongan Kerajaan Negeri masing-masing

dan soal meletakkan kawasan perusahaan juga bergantung kepada niat Kerajaan Negeri. Dengan demikian adalah kemajuan yang telah kita capai ialah mendapat dorongan dan semangat kerjasama daripada Kerajaan Negeri yang menyebabkan kita mendapat kejayaan yang begitu pesat. Saya harap Yang Amat Berhormat Perdana Menteri kita tidak akan membiarkan kejadian-kejadian seperti yang saya katakan tadi, dan di mana terdapatnya kelemahan-kelemahan hendaklah segera diawasi dan diatasi supaya tidak tergendalanya sesuatu rancangan yang hendak dijalankan oleh kita dengan kerana kurang sehat perjalanan sesuatu.

Tuan Yang di-Pertua, badan-badan berkanun negeri hendaklah juga sentiasa diawasi walaupun tidak semestinya menjadi tanggungjawab Kerajaan Pusat. Ini ialah memandangkan kepada keadaan yang berlaku di dalam negeri samada rancangan itu akan mendatangkan faedah yang baik atau mengakibatkan keburukan adalah juga melibatkan Kerajaan Pusat.

(Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua *mem-pengerusi Mesyuarat*)

Tumbuhnya berbagai-bagai rancangan di dalam sesuatu negeri itu ialah bergantung kepada kecekapan mereka yang bertanggungjawab di dalamnya, dan jika didapati badan-badan itu begitu lembab menjalankan usahanya sudah tentulah ada perkara-perkara yang menyulitkan telah berlaku. Kalau sudah demikian satu-satu kajian mestilah dibuat untuk berikhtiar supaya hal ini tidak berlarutan dan jika kelemahannya terdapat dari segi kewangan hendaklah juga Kerajaan Pusat segera memberikan bantuan yang secukupnya dan jikalau kelemahannya terdapat dari segi pentadbiran hendaklah juga diubah-alih supaya jenteranya dapat berjalan dengan baik. Saya sangat khuatir kejadian-kejadian seumpama ini jika terus berlaku dan jika dibiarkan tentulah tidak ada ubatnya lagi.

Tuan Yang di-Pertua, di dalam bidang kita hendak meneruskan perjuangan mengisi jurang perbezaan dan berbagai-bagai lagi dalam tujuan dasar kita diharaplah apalah kiranya Yang Berhormat Menteri-menteri datang selalu menyusul ke kampung-kampung dan membuat lawatan ke kampung-kampung itu bermakna memberikan semangat kepada

rakyat supaya rakyat yang di sudut-sudut dapat ilham untuk mengubah sikap hidup mereka dan tidaklah didengar hanya di dalam radio dan T.V. dan surat-surat khabar atau Wakil-wakil Rakyatnya sendiri. Ini adalah sangat-sangat penting kerana memikirkan keadaan yang sering berubah dan ancaman-ancaman daripada pihak komunis akan lebih meluas sekiranya mereka ini tidak dapat panduan yang sihat.

Orang-orang kampung sangat pendek fikirannya dan siapa yang datang kepada mereka dan selalu menziarahi mereka itulah pemimpin mereka dan jika terdapat dari golongan komunis dan kominislah menjadi pemimpin mereka. Oleh yang demikian untuk hendak mendapat fikiran-fikiran yang sihat dan fikiran yang waras ialah datangnya dari orang yang waras. Dari itu sudah sewajarlah dapat banyak lagi lawatan Menteri dibuat ke sudut-sudut kampung supaya rakyat tidak tergelincir daripada landasan. Semuga perjuangan kita akan bertambah maju dan berkembang.

Lanjutan dari soal-soal yang di atas ini, di dalam kawasan di mana saya menjadi Wakil Rakyat adalah menjadi sasaran kepada saya juga tentang banjir yang selalu mengancam perusahaan-perusahaan mereka dan dengan kerana perjalanan parit-memarit dan taliair yang tidak memuaskan. Walaupun bantuan ada diberikan, tetapi disebabkan perjalanan jentera Kerajaan kita samada Kerajaan Negeri ataupun Pusat telah menyebabkan lembab dan tergendalanya rancangan-rancangan yang dikehendaki dibuat itu. Dengan itu keadaan kehidupan mereka yang buruk telah menjadi lebih buruk. Baharu-baharu ini disebabkan hujan yang tidak berhenti-henti dan disebabkan pembinaan semula parit dan taliair yang sedang berjalan menyebabkan kawasan lebih kurang hampir 5,000 ekar telah ditenggelami air beberapa lama. Rasa gelisah di hati rakyat ialah kerana mereka baharu sahaja bertanam koko yang menjadi tanaman selingan daripada kelapa. Mereka telah gegar kerana kehidupan mereka terancam sekiranya berlanjutan banjir itu dan boleh merosakkan dan merobohkan usaha tanaman mereka yang disifatkan sebagai anak kandung mereka sendiri. Ban-ban telahpun juga pecah. Usaha gotong-royong dijalankan oleh penduduk dan rakyat sendiri. Usaha menanam pokok ini mendapat sambutan yang istimewa daripada golongan rakyat dan di dalam

kawasan ini semenjak Kerajaan mengambil inisiatif mengawasi dan menggalakkan dan sedikit sebanyak beri bantuan. Malangnya ada pula bencana yang berlaku.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Masa sudah cukup!

Tuan Sulaiman bin Bulon: Ada sedikit lagi.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Sudah cukup masa.

6.03 ptg.

Tuan Valentine Cotter (Bau-Lundu): Tuan Yang di-Pertua. . . .

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Minta pendekkan ucapan Ahli Yang Berhormat, ada beberapa orang lagi yang hendak bercakap.

Tuan Valentine Cotter: Tuan Yang di-Pertua, saya adalah menyokong Usul yang dikemukakan oleh Yang Amat Berhormat Perdana Menteri pada hari Isnin, 26hb November, 1973 di atas Usul Kajian Semula Rancangan Malaysia Kedua, 1971-1975.

Rancangan Malaysia Kedua ini tujuannya yang penting sekali ialah membasmi kemiskinan, tidak mengira bangsa. Rakyat Malaysia banyak bangsa, ada yang kaya dan banyak yang miskin dan menderita. Tuan Yang di-Pertua, saya sebagai Wakil Rakyat di kawasan Bau-Lundu Sarawak selalu berjumpa dengan mereka di kampung-kampung atau di bandar-bandar. Mereka kata, kami orang kampung sangat susah oleh kerana semua harga barang-barang sudah mahal. Harga getah di kampung cuma 50 sen hingga 60 sen satu kati. Harga ikan masin jenis ikan kembung sampai \$1 lebih satu kati. Beras jenis Cina—35%, \$2.80 hingga \$2.90 satu gantang. Macam mana kami hendak makan, kata mereka.

Tuan Yang di-Pertua, memang betul rakyat yang berpendapatan rendah atau orang-orang yang di kampung sekarang memang merasa susah oleh sabab kenaikan harga barang-barang ini dan ada yang mempunyai anak yang banyak dan ada yang bersekolah. Saya nampak memang betul-betul susah kehidupannya. Kadang-kadang anaknya yang bersekolah terpaksa diberhentikan oleh sebab bapanya tidak dapat wang untuk anaknya bersekolah.

Perhutanan

Tuan Yang di-Pertua, tantang perkara ini saya ingin menerangkan di dalam Dewan yang mulia ini berkenaan dengan hutan simpanan atau hutan tua yang disimpan di Sarawak yang dipunyai oleh bumiputra hampir habis sekarang diberikan kepada orang yang bukan bumiputra untuk membuka kilang-kilang papan. Kami orang bumiputra meminta untuk membuka kilang-kilang papan tidak boleh dapat, maka tanah itu atau hutan tua hak orang bumiputra. . .

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Tanah itu di bawah kuasa negeri. Apa guna disebutkan di sini.

Tuan Valentine Cotter: Baik, Tuan Yang di-Pertua.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Ada lagi?

Tuan Valentine Cotter: Berkenaan dengan pertanian ini patut digalakkan pada tiap-tiap daerah seperti membuka banyak lagi sekim menanam padi di Sarawak dan menggalakkan lagi pesawah-pesawah untuk menambahkan lebih banyak lagi padi, khasnya orang-orang kampung di luar bandar.

Jalanraya

Di kampung-kampung yang pendalaman seperti di kawasan saya Bau-Lundu ada banyak kampung-kampung yang memerlukan jalanraya-jalanraya. Oleh yang demikian, saya berharap kepada Kerajaan supaya Rancangan Malaysia Yang Kedua ini terus dijalankan bukan sahaja di bandar tetapi juga di luar bandar dengan secepat mungkin supaya Dasar Ekonomi Baharu Kerajaan dapat tercapai.

6.09 ptg.

Tuan Hor Cheok Foon (Damansara): Tuan Yang di-Pertua, saya bangun untuk mengambil bahagian dalam perbahasan atas Usul mengenai Mid-Term Review Rancangan Malaysia Kedua.

Saya minta izin menyampaikan ucapan saya dalam bahasa Inggeris.

(Dengan izin) Tuan Yang di-Pertua, we are glad to note that there is a paragraph in this Mid-Term Review referring to the conditions and the fate of the people who

reside in New Villages in this country. Two years ago in this House, the Honourable Member for Bandar Melaka raised the question of New Villagers which aroused the consciousness of the people to the plight of the New Villagers who had been neglected for the past 20 years, since the beginning of the first Emergency. Sir, we also witnessed, not long after that, that the Government created a Ministerial post to look after the affairs of the New Villagers, which stimulated the hopes and aspirations of these people. Sir, unfortunately, these hopes and aspirations were soon dissolved when we found that there was no budget allocation made by this House in 1972 and 1973 for the Minister who was appointed to carry out this responsibility and duty. Sir, it is saddening to note that for nearly a million of New Villagers throughout this country there is only some \$3 million allocated to them through some other Ministry other than the Department for New Villagers. This allocation works out to be only \$3 per head for the New Villagers which is hardly enough to build some toilet facilities in more than the 450 New Villages spread out throughout the country.

Sir, last year, I spelt out the Charter for the New Villagers' revolution in this country. The Charter for New Villagers' revolution in Malaysia should be a three-phase programme, divided into short-term, mid-term and long-term programmes. The short-term programmes are those targets and objectives to be completed by 1975 during the Five-Year Malaysia Plan. The mid-term programmes are to be implemented during the Third Malaysia Plan, i.e. from 1975-1980, and the long-term programmes have to wait until 1990 for the completion of the revolution of the New Villages.

Sir, the urbanisation and the modernisation of the backward rural areas is one of the objectives of the Second Malaysia Plan. Therefore, the 450 New Villages should not be left out of this programme to urbanise and modernise. Sir, the Government should have a long-term plan to urbanise all the 450 New Villages in this country so that nearly a million people there could benefit from the progress of Science and Technology which we profess to achieve at this juncture. As we have witnessed in the past two years, we have had two Ministers in charge of New Villages and much has been said and

promised during their terms of office but not much has been done. Pledges and promises are still left as they are and as time goes by, the high hopes and aspirations of the New Villagers which have been raised so high two years ago have now begun to fade away, resulting in disappointment and anxiety. Sir, I plead to the Prime Minister to undertake the revolution of the New Villages and to draw the lives and the fate of the New Villagers fully into the mainstream of the social and economic life of the nation. What should be done is to establish an independent, full-bodied Ministry for the New Villages charged with the power, duty and responsibility to look after the affairs in this respect.

Sir, the relevant budget estimates allocated from this House should be in the region of \$5 million per month, i.e. \$60 million per year if we are to approach the upliftment of the lives of the New Villagers realistically.

Sir, another aspect I would like to point out in this House is on Housing. Sir, it is alarming to note the inadequacy in Housing as can be noticeable from the Mid-Term Report. Generally, the problem of housing shortage is more acute with the urban population than with the rural population. Nonetheless, it would also be untrue to say that housing problem in the rural areas is non-existent. The truth is that in the rural areas, improvements of amenities to existing houses are more urgently required.

In the Mid-Term Review, the Government has also admitted that the process of migration of rural population to urban centres are accelerating and have intensified as the years go by. Sir, this will certainly add complications to the urban housing problem by which in the urban centres, they have not only to accommodate the increasing population generated by themselves but also have to accommodate the new migrants.

Sir, it is obvious that the Government in the past few years has failed miserably in resolving the housing problems in the Bandaraya of Kuala Lumpur and in various other urban centres throughout the country. Recently, whenever there has been an advertisement for medium and low-cost houses for sale in this country by either the private sector or even for that matter by developers in the joint-venture nature, applications for such purchase of houses

usually 10, 20 times outnumbered the actual units of houses available. This is a shocking state of affairs as far as the supply and demand of houses in this country are concerned. At this juncture, may I add that if it is not for the private sector which has so far played a vital part in the construction and development of houses throughout the length and breadth of this country, the problem of housing would be far worse and deplorable than it is.

Sir, the Mid-Term Review has revealed that 60% of the households are having an income of not more than \$200. Therefore, it is almost impossible for persons in this income group to purchase houses from the private developers. By today's standards the cheapest house available for sale, e.g. a terrace house, would cost not less than \$20,000 and, as such, they would not have the slightest chance to purchase such a house if they were at the same time to maintain their families. Therefore it is vital and necessary for the Government to act immediately to plan and to construct low-cost houses either in the form of flats or terrace houses which would be suitable and feasible for Malaysians in this income group. In this respect, I urge the Government to come up with a realistic programme and aim at the target of providing houses to this group of people which would not cost more than 20% of their total income related to the expenditure to be spent on housing.

It would be redundant and futile for the Government to create employment opportunities for the people which could earn anything below \$200 and ask them to pay 50% of their income for a single item like housing. The realistic approach to resolve housing in this respect would be, namely:

- (1) Open up and develop vast areas of State land which would enable land cost for housing to be not more than \$1 per square foot.
- (2) Ensure that all ex-mining lands be properly refilled and made ready for housing development after mining has ceased in the area and all costs of this operation should be solely borne by the ex-miners who have extracted the wealth from the ground.

- (3) After acquiring the land at the above cheap rate, the Government should also work through agencies like the Housing Trust, UDA and S.E.D.C. and other related authorities to plan for the optimum size of suitable houses in this category. For practical purposes, the housing unit plans for this category should not exceed the cost of \$10,000 each.

As far as the control of prices in erecting these houses is concerned, the Government should look into the possibility of erecting steel mills, bricks and cement factories, joineries and wood workshops in order to ensure that the basic building materials as required in the construction of these housing estates are not at the mercy of the fluctuation of prices in the free market, which is now being too much controlled and manipulated by the unscrupulous businessmen, wholesalers and contractors.

I would also like to draw the attention of the Government to another aspect of the existing low-cost houses in the Bandaraya of Kuala Lumpur. Sir, at the present moment, the low-cost housing estates which either belong to the Bandaraya of Kuala Lumpur or the Selangor State Development Corporation are all improperly and inadequately maintained. The Government must realise and understand the habits of those inhabitants or residents living in these housing estates as they are in the most compact and congested form. Therefore, problems like sanitation, general order between households, noise, rubbish disposal, parking of vehicles, maintenance of public space such as the verandahs and the children's playground, etc., should be resolved; and if the Government were to leave the problems unattended, then the meaning of establishing these housing estates would be destroyed and these housing estates would soon turn into slums, gangster-land, etc, and would become the breeding places for crimes and social discontents. I call upon the Government to set up a management to look into these problems and to restore peace and order in these housing estates, so as to make them not only economical, but cheap and pleasant to live in.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Ada satu minit lagi, Ahli Yang Berhormat.

Tuan Hor Cheok Foon: Baiklah, Tuan Yang di-Pertua. Sir, another aspect as indicated in Chapter II of this Review is in regard to the labour force of this country. The labour force of this country is estimated at a range of 3.6 million. In other words, the labour force of 3.6 million are the bread-winners for the total population of nearly 11 million people, i.e. every man who works has to earn enough to feed three persons including himself. In terms of sex, male workers in the labour force are twice the amount of the female workers. Therefore, it would be important and vital, in terms of productivity of Malaysians, in sum total, if we can mobilise and encourage more females to go out of the kitchen and to join their male counterparts in the labour force. If we can succeed in this respect, then we will immediately add nearly a million workers to the existing work force of this country. This will eventually increase the total work-force of this country to a region of 5 million people. Thus we can see the picture changed, in that, every member of the work force would only have to earn enough to feed two persons including himself or herself.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Masa sudah cukup.

Tuan Hor Cheok Foon: Terima kasih, Tuan Yang di-Pertua.

6.24 ptg.

Dr S. Seevaratnam (Seremban Barat): (*Dengan izin*) Mr Speaker, Sir, it is not my intention to belittle or smear the Mid-Term Review of the Second Malaysia Plan. However, Sir, it is my duty to point out the lessons that we can learn from the success or the failure of this Plan and the Review. During the last few days, various speakers have spoken for and against the Review, and I do not propose to bore the House by going through the same points again. I would, however, like to point out a lesson in history, a history which is happening now, Sir, in front of our very eyes, that is to say that the taste of the pudding is in the eating. Sir, we can judge the success or failure of our Second Malaysia Plan by seeing it work. I also wish and hope that the Alliance Government will ponder on this event taking place before our very eyes.

I wish to take the Indian community in our midst today. I do not propose to speak for the Indians, Sir, chiefly because I do not believe in communal politics, but I wish to speak for all Malaysians irrespective of their racial origin. There are people in the opposite camp who claim to represent them, and I hope and pray, after what I have got to say about the Indian community, that they would do something for them.

As I said, Sir, we take the Indian community in our midst. They are the poorest of the poor and the lowest of the low. In all the reports, the following stand out glaringly for comparisons:

Unemployment ...	the largest
drop-outs ...	the greatest
beggars ...	the most
education ...	the least
riches ...	the smallest
landless ...	the biggest
menial jobs ...	done by most of them.

and many more like this, Sir. Yet they are thriving without any assistance from anybody or any organisation. In fact, Sir, if we look at the Review, in spite of the first prong attack of eradicating poverty, the Indian community since the beginning of the Second Malaysia Plan has become poorer. I say this, Sir, because I humbly believe that the first prong of our Second Malaysia Plan is not correct. I do not believe that we can eradicate poverty. It is prevalent in all countries and in all races and, for many reasons other than economic, we can only mitigate this and we can do this only by giving everyone more and equal opportunities in education, health, nutrition and other factors. So we can bring them up in life irrespective of their social or racial status. That is why, Sir, the Indian community has fared so badly today in this Review. Similarly, unless we are careful in implementing the second prong of the New Economic Policy, we will find that the other communities will be in the same plight as the Indians are with a few rich and the most poor.

Sir, I hope the Government will now review this Review in the light of what has been said here during the last few days and pursue the policy wisely, fairly, justly and expeditiously and give us a more satisfactory report at the end of the Second Malaysia Plan.

Tuan (Timbalan) Yang di-Pertua: Dewan ini ditangguhkan hingga pukul 2.30 petang, hari Isnin, 3hb Disember, 1973.

Dewan ditangguhkan pada pukul 6.30 petang.